

SLUŽBENI VJESNIK

ZAGREBAČKE NADBISKUPIJE

SLUŽBA SVJETLA ZAVJETNOG HODOČAŠĆA VJERNIKA GRADA ZAGREBA
MAJCI BOŽJOJ BISTRIČKOJ
Marija Bistrica, 7. rujna 2024.

ĐAKONSKO REĐENJE, ŽUPA SV. IVANA XXIII., PAPE
Zagreb - Dubrava, 19. listopada 2024.

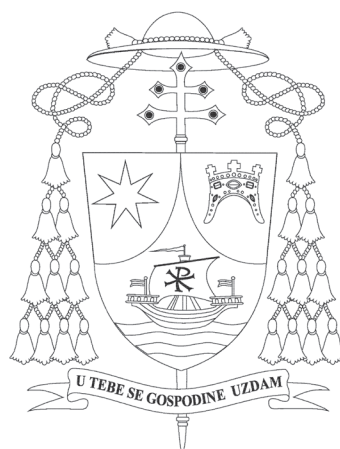
MISNO SLAVLJE PRIGODOM ZAVJETNOG HODOČAŠĆA VJERNIKA GRADA ZAGREBA
MAJCI BOŽJOJ BISTRIČKOJ
Marija Bistrica, 8. rujna 2024.

SUSRET REKTORA EUROPSKIH NACIONALNIH SVETIŠTA U MARIJI BISTRICI
Marija Bistrica, 22. listopada 2024.

SLUŽBENI VJESNIK ZAGREBAČKE NADBISKUPIJE

GOD. CXXI. 2024. / BROJ 5

IZDAJE

Nadbiskupski duhovni
stol Zagreb, Kaptol 31

ODGOVARA

preč. mr. Marko Kovač,
biskupski vikar

GLAVNI UREDNIK

vlč. mr. Tomislav Hačko

ISSN: 1332-196X

MONS. DRAŽEN KUTLEŠA NADBISKUP METROPOLIT ZAGREBAČKI

HOMILIJE, PISMA, GOVORI I IZJAVE

NADBISKUPOVA HOMILIJA U LUDBREGU

1. rujna 2024.

Draga braćo i sestre, dragi hodočasnici!

Danas smo se okupili ovdje u svetištu koje nosi snažno svjedočanstvo o našoj vjeri u Krista i njegovu spasonosnu žrtvu. Nalazimo se pred relikvijom Krvi Kristove, koja nas neprestano podsjeća na neizmjernu ljubav i milosrđe koje nam je darovao naš Spasitelj, kako veli sveti Petar: „Ta znate da od svog ispraznog načina života, što vam ga oci namiješe, niste otkupljeni nečim raspadljivim, srebrom ili zlatom, nego dragocjenom krvlju Krista, Jaganjca nevina i bez mane“ (1 Pt 1, 18-19). Ovdje, na ovom svetom mjestu, Krist nam se očituje ne samo u svojoj Krvi, već i u svojoj riječi koja je bila i ostaje putokaz za sve nas.

Ovaj susret nije samo povijesna tradicija, već i duboko osobno duhovno iskustvo. Upravo je u Ludbregu, prije više od šest stoljeća, jedan svećenik, boreći se sa sumnjama u Kristovu euharistijsku prisutnost, doživio milost da vidi i dotakne stvarnu Kristovu Krv. Od tada, ovo mjesto postaje živo svjedočanstvo neizrecivih milosti koje proizlaze iz našeg pouzdanja u Gospodina.

Krist, koji nas je otkupio svojom Krvlju, objavio nam se kao Put, Istina i Život (usp. Iv 14, 6). Ove riječi nisu samo lijepa metafora, već stvarnost koju smo pozvani živjeti. Krist nije samo pokazatelj puta, već i sam Put kojim moramo kročiti; On nije samo jedan od učitelja, već i sama Istina kojoj smo pozvani vjerovati; i nije samo jedan od mnogih izvora života, već je sam Život, punina koju tražimo.

Krist nas danas poziva da dublje shvatimo i živimo te njegove riječi, da u svakoj svojoj misli, riječi i djelu očitujemo vjeru koja nije samo deklarativna, već stvarna i djelatna. Kristova Krv nije

prolivena samo da bi ostala relikvija, već da bi postala središnja stvarnost naših života. Ako vjerujemo da smo otkupljeni, onda moramo živjeti kao otkupljeni, svjedočeći u svijetu o Onome koji je za nas i zbog nas rekao: „Ja sam Put, Istina i Život.“

U nastavku promišljajmo o tim riječima, otvarajući svoja srca i umove kako bismo dublje prodrli u otajstvo Kristove prisutnosti među nama.

1. Isus je Put

Draga braćo i sestre, hoditi putem koji je sam Krist puno je više od vršenja vjerskih pravila ili usvajanja određenih obrazaca življenja. Naša katolička vjera nije samo još jedna filozofija među mnogima, niti samo koristan društveni program; ona je, prije svega, način života. Prvi kršćani nisu bili prepoznati po učenjima koja su usvajali, nego po načinu života koji su živjeli. Nazivali su ih sljedbenicima Puta (usp. Dj 9, 2; 19, 23; 24, 14). Ići putem koji je Krist značilo je za njih potpuno se poistovjetiti s njime, usvojiti njegove osjećaje i ostati u njegovoj ljubavi. Nije bilo zamislivo da vjeru prakticiraju u svome domu, a da je se odriču na javnome trgu ili čak kad su bili izloženi zvijerima u arenama. Zbog takve životne dosljednosti polagali su svoje živote, a to su mogli jer Put kojim su išli nije bio teorija, nego osoba, živi Bog koji je tako ljubio svijet da je dao svoga Sina za spasenje svih nas (usp. Iv 3, 16).

Životi mučenika također nam kazuju da kršćanstvo nije samo privatna stvar. Ne može ga se ograničiti na osobnu duhovnost koja ne zahvaća javni život. Naša vjera mora oblikovati svaki aspekt našeg postojanja, uključujući i naše javno djelovanje. Povijest pokazuje da javni život

koji isključuje Boga ne obogaćuje, već ubija ljudski duh. Žalosna slika Europe koja se odriče svojih kršćanskih korijena, na koju je upozoravao papa Benedikt XVI., naša je realnost. Osim toga, sve jasnije opažamo kako su se intelektualne elite, pa i unutar same Crkve, „povukle ne samo iz zajedničkog svijeta oko sebe, nego i iz same stvarnosti.“⁴ To nas, kao kršćane, ne smije obeshrabrili, već probuditi i osnažiti za svjedočenje svoje vjere, privatno i javno, ali uvijek u ljubavi i spremnosti na služenje.

Posebno je važno u ovom trenutku da oni među nama koji obnašaju javne službe prepoznaju svoju odgovornost. Kršćanski poziv zahtijeva od nas da oblikujemo društvo prema vrijednostima koje proizlaze iz prirodnog moralnog zakona, koje štite ljudsko dostojanstvo od začeca do prirodne smrti te koje čuvaju slobodu savjesti i istinski odgajaju nove naraštaje u duhu istine i pravde.

Draga braćo i sestre, još uvijek se većina hrvatskih građana spremno izjašnjava vjernicima, u velikoj većini katolicima. Spremni smo ponositi se svojom vjerom, ali se zaustavljamo kada vjera od nas zahtijeva promjenu karaktera, stila života i navika. Želimo biti duhovni, ali ne dopuštamo uvijek Bogu da preuzme kontrolu nad našim životima. Slično je i s našim domoljubljem – spremni smo ga isticati nasuprot nekome, ali često se povlačimo kada nas domoljublje poziva na žrtvovanje osobne udobnosti i vlastitih interesa za opće dobro. To je istina pale ljudske naravi i po tome nismo ni gori ni bolji od drugih. Ali, naš je poziv da zbog Krista budemo drukčiji. Ovaj poziv možemo ispuniti samo ako se u potpunosti oslonimo na njega.

2. Isus je Istina

Isus je u poznatom razgovoru s Pilatom rekao da je došao posvjedočiti za istinu. Pilat mu je uzvratio pitanjem koje odjekuje kroz stoljeća: „Što je istina?“ (Iv 18, 38). Ljudska je misao kroz povijest nudila različite teorijske odgovore na to pitanje. Kad Isus kaže da je Istina, on ne govori o apstraktnom konceptu, već o konkretnoj stvarnosti koja je utjelovljena u njegovoj osobi. Poziva nas da našu stvarnost prosuđujemo polazeći od njegove osobe, a ne od ove ili one ideje ili filozofske misli. To također znači da je istina spoznatljiva i da je u najvećoj mogućoj mjeri možemo spoznati samo gledajući Isusovim očima i ljubeći Isusovim srcem.

Na osobnoj razini, bez usmjeravanja prema jednoj spoznatljivoj istini koja nas nadilazi i koja postoji prije i izvan nas samih, ne možemo rasti

niti se razviti do punine na koju smo pozvani. Samo iz odnosa prema nepromjenjivoj istini proizlazi oblikovanje savjesti koja nas vodi u razlikovanju dobra i zla. Kada je uzor po kojemu se oblikujemo sama osoba Bogočovjeka Isusa Krista, tada nam sam Duh Sveti svjedoči da smo djeca Božja (usp. Rim 8, 16), baštinici života koji ne prolazi.

U ovome svjetlu odnos prema istini postaje temelj našeg unutarnjeg mira i radosti. Velikani duha i svjedoci savjesti poput svetog Thomasa Morea ili blaženog Alojzija Stepinca predstavljaju nam primjere onih koji su, čak i više od vlastitog života, birali radost i slobodu koje proizlaze iz ljubavi prema nepromjenjivoj Istini. Njihova djela svjedoče o njihovim uvjerenjima. Nažalost, danas često susrećemo osobe koje se društveno ili profesionalno predstavljaju na način koji nije u skladu s njihovim uvjerenjima. Budući da ljudska narav takav rascjep ne može izdržati, uvjerenja se često gube pod društvenim pritiskom i postajemo dio mase koja zaboravlja krajnje motive svoga djelovanja.

Na društvenoj razini, posljedice teorija koje niječu mogućnost spoznaje objektivne istine, ili koje svode istinu na praktičnost (pragmatizam), korisnost (utilitarizam) ili subjektivni doživljaj (relativizam), višestruko su negativne. Crkveno učiteljstvo neumorno nas upozorava da takve teorije razaraju općeljudske vrijednosti, udaljavaju čovjeka od njegova središta, a opće dobro svode na jednostavni zbroj onoga što većina ljudi trenutno želi. To neizbježno vodi neredu i nepravdi. Pravo opće dobro, kako nas uči Drugi vatikanski sabor, uključuje sve one uvjete društvenog života koji omogućuju pojedincima, obiteljima i zajednicama da postignu svoje usavršenje (GS 74). Ovo »usavršenje«, međutim, pretpostavlja da vanjske, temeljne istine o ljudskoj prirodi i značenju već postoje. Mi te istine ne izmišljamo, nego smo pozvani svoje živote oblikovati prema njima.

3. Isus je Život

U svijetu prepunom pitanja, dvojbi i nesigurnosti, u kojemu su poljuljani temelji same ljudske naravi i egzistencije, kao vjernici pronalazimo sve odgovore u svjetlu osobe Isusa Krista. On sam je Život. Stoga se kršćanstvo ne može svesti na sociološke, socijalne, političke, psihološke ili filozofske kategorije. Svaki pokušaj da to učinimo značio bi prodavati kršćanstvo po niskim cijenama, u nastojanju da ga prilagodimo ukusima suvremenog svijeta. No, kršćanstvo je više od toga – ono je susret sa samim Životom, s Bogom

koji je postao čovjekom, proživio sve faze ljudskog života, ali i učinio korak dalje koji mi bez njega ne možemo učiniti. Svladao je smrt. Zato jedini s punim autoritetom može reći da je Život. I zato svetost ljudskog života proizlazi iz dostojanstva koje je čovjeku darovao Bog, a ne iz državnih zakona ili subjektivnih mjerila dostojanstva.

Kršćanstvo ne može pristati na relativizaciju svetosti života. Kultura života, koju katolički nauk vjerno prenosi i zagovara, predstavlja temelj na kojem se može izgraditi zdravo civilno društvo koje jamči dobrobit svih svojih članova.

Budimo svjesni, dragi vjernici, da sva obećanja blagostanja i prosperiteta postaju neodrživa ako se dovede u pitanje nepovredivo dostojanstvo ljudskog života. U okolnostima u kojima se vrijednost života nastoji relativizirati – bilo kroz rasprave o pobačaju, eutanaziji, rodnoj ideologiji, siromaštvu u svijetu ili migracijama – kršćani su pozvani bez kompromisa i ustezanja zauzeti jasan stav u obrani života i ljudskog dostojanstva.

Život koji Krist daje, nije nešto što možemo pronaći u prolaznim stvarima ovog svijeta, već je dar koji nadilazi sve što svijet može ponuditi. Zato, draga braćo i sestre, neka naši životi budu prožeti sviješću o ovoj istini; budimo odlučni branitelji života u svim njegovim fazama i ljudskim iskušenjima, jer u Kristu imamo jamstvo konačne pobjede života.

4. Živjeti vjeru koju ispovijedamo

Draga braćo i sestre, pozvani smo voljeti svijet iz pravih razloga i na pravi način - zato što ga Bog voli i traži njegov spas. Imamo zadatak oplemeniti svijet, raditi za njegovo dobro u ime Isusa Krista. Nitko drugi to neće učiniti umjesto nas, niti ćemo uspjeti bez konkretne, praktične uključenosti u javni život, svjedočeći vjeru svatko na razini svoje odgovornosti. Kako bismo ispunili svoje poslanje, moramo bdjeti nad svojim osobnim navikama i biti spremni javno djelovati u otklanjanju korijenjskih uzroka koji podržavaju kulturu smrti u našoj domovini. Kultura smrti – bilo da se očituje kroz nepoštivanje života, uvođenje rodne ideologije, razaranje obitelji ili zanemarivanje siromašnih – proturječi općeljudskim vrijednostima. U njihovu smo obranu pozvani, poput prvih kršćana, biti svjetlo svijeta i sol zemlje (Mt 5, 13-14), aktivno svjedočeći za Krista u svakodnevnom životu.

Stoga bih, kao sažetak onoga što bismo trebali danas ponijeti iz ovog svetišta, koje, čuvajući ispunjen zavjet Hrvatskoga sabora, simbolizira javno ispovijedanje vjere našeg naroda, istaknuo sljedeće:

Prvo, najsnažniji čin koji kao katolici možemo učiniti jest voljeti Isusa Krista, vjerovati u njegovu Crkvu i živjeti njezina učenja: ne samo riječima, već i djelima - javnim i privatnim.

Drugo, potrebno je ponizno se i svakodnevno kajati za svoje grijeha i propuste, ali ostati svjesni da svijet, unatoč povicima da vjeru treba isključiti iz javnog života, tu istu vjeru treba kako bi opstao.

Treće, pozvani smo iskrenim ispitom savjesti raskrinkavati navike nevjere, odnosno praktičnog ateizma koji se očituje kada djelujemo kao da Bog ne postoji, čak i ako riječima ispovijedamo vjeru.

Četvrto, Isusova zapovijed naviještanja Radosne vijesti potiče svakog vjernika, ali i Crkvu kao zajednicu vjernika, da se aktivno angažira u svijetu. Iako nećemo izgraditi Božje kraljevstvo na zemlji, to nas ne oslobađa dužnosti da kulturu i društvo u kojem živimo prožimamo Kristovim duhom i istinom.

Draga braćo i sestre, svatko od nas oblikuje duh našeg naroda i pomaže u odabiru smjera kojim će naša domovina krenuti u budućnosti. Posebna je odgovornost na vama, politički dužnosnici koji se izjašnjavate katolicima. Nijedna politika ne može opravdati podvrgavanje zapovijedi Božjih odredbama ljudskim. Moramo i kao narod oporaviti karakter da bismo mogli reći „da“ onome što našoj domovini treba, a „ne“ onome što joj ne treba; moramo očuvati zdrav razum kako bismo prepoznali razliku između dobra i zla.

Bog je utemeljio Crkvu da bude polog i čuvar njegove božanske istine, da se drži čvrsto i da od te istine crpi snagu, život i slavu, ne samo kršćanstvo, nego i cijelo čovječanstvo. Isus je rekao Petru: „Ti si Petar-Stijena i na toj stijeni sagrađit ću Crkvu svoju i vrata paklena neće je nadvladati“ (Mt 16,18). Riječi koje je Isus izgovorio Petru odnose se na otajstveno tijelo Crkve kao Božje tvorine i neprevrtljive su, no one se ne ostvaruju u svakoj mjesnoj Crkvi. Gospodin nije rekao da vrata paklena neće nadvladati Crkvu u Hrvatskoj, već je nama povjerio zadaću da slavu i pobjedu, koju je pripremio svojoj Crkvi, utjelovljujemo u ovom našem kraju i vremenu te prenosimo u baštinu naraštajima iza nas.

Kroz povijest Crkve, mnoge su mjesne Crkve nestale i iščeznule s lica zemlje. Odgovor na pitanje zašto se to dogodilo redovito nalazimo u odstupanju od Božjih zapovijedi, što potom rađa duhovnom sljepoćom i na koncu gubitkom zdravog razuma. Nakon što se napusti Božji zakon, čovjek nastoji opravdati vlastite pogrešne postupke, te tako počinje iskrivljavati istinu dok laž

ne postane njegovo normalno stanje. Ako čovjek nešto ne želi vidjeti, pravilo je da to neće ni vidjeti; ako ne želimo učiniti ono što je ispravno kad znamo da je ispravno, tada će nam ispravno postati pogrešno, a pogrešno će nam se činiti ispravnim. Duhovno slijepa osoba nije u stanju vidjeti istinu, jer ne prihvaća Boga. Napuštanjem istine, napušta se i težnja za Bogom.

Potrebno je bdjeti kako ne bismo skrenuli s pravoga Puta, odbacili Istinu i izgubili Život koji

nam je objavljen u Isusu Kristu, i tako promašili cilj, bilo kao pojedinci, bilo kao narod. Prionimo uz Krista vjerom potvrđenom djelima. Danas smo ovdje kako bismo ojačali tu vjeru sudjelovanjem na ovom euharistijskom slavlju i čašćenjem relikvija Kristove Krvi. Neka nas snaga te Krvi očisti i učvrsti. Isus Krist je isti jučer, danas i uvijek (usp. Heb 13, 8). Neka bude proslavljen po našim životima u sve vijeke vjekova. Amen.

Bilješke

- ¹ C. LASCH, *The Revolt of the Elites and the Betrayal of Democracy*, New York, 1995, 4, 20.

NADBISKUPOVA HOMILIJA NA PROSLAVI SV. MARKA KRIŽEVČANINA U KRIŽEVCIMA

7. rujna 2024.

Liturgijska čitanja: Mudr 3, 1-9; 1Pt 4,12-19; Lk 9, 23-26

Draga braćo i sestre,
danas se spominjemo svetog Marka Križevčanina koji je u 39. godini života podnio mučeništvo u Košicama, zajedno s još dvojicom isusovaca, tijekom vjerskih sukoba. Sva trojica bili su podvrgnuti prisili i mučenju jer nisu htjeli zaniijekati svoju vjeru i pripadnost Katoličkoj Crkvi. Sveti Marko bio je suočen s izborom: prigrлити materijalno bogatstvo ili ostati vjeran Crkvi i katoličkoj vjeri čak i pod prijetnjom smrću. Njegov odgovor bio je: „Druge vjere ne poznajem, nego katoličke, a nju ću s Božjom milosti do zadnjega daha čvrsto držati, pa nema obećanja koja bi me sklonila da je ostavim.“⁴¹ Nakon toga uslijedile su njegove muke.

Mučeništvo se u kršćanskoj tradiciji nikada ne interpretira kao izraz mržnje ili odbacivanja drugih, već kao izraz vrhunske ljubavi prema Bogu i obrane temeljnih ljudskih vrijednosti. Isus Krist je rekao: »Ljubite neprijatelje svoje i molite za one koji vas progone« (Mt 5,44). U tom duhu, mučenici nisu uzori osvetoljubivog otpora, već svjedoci koji hrabro brane svoje pravo na vjeru i svoju savjest, uvijek u ljubavi prema drugima, čak i prema progoniteljima. Sveti Stjepan, prvi mučenik, umirući je molio za one koji su ga kamenovali: »Gospodine, ne uzmi im ovo za grijeh!« (Dj 7,60).

Primjer sv. Marka pokazuje da je mučenik uistinu simbol slobode, ali slobode koja je usmjerena na istinu i ljubav prema Bogu, a ne na borbu protiv drugih ljudi. Njegova žrtva poziv je na pomirenje, mir i pravo na vjeroispovijest, a ne na podjele i sukobe. Na taj način mučeništvo svijetli kao svjedočanstvo o istinskom dostojanstvu ljudske osobe, koje počiva u njezinoj sposobnosti da se slobodno opredijeli za istinu i vjeru, čak i kad se suoči s najtežim prijetnjama. U konačnici, veličina žrtve mučenika sv. Marka leži u njegovoj nesebičnoj ljubavi, u slobodi savjesti i njegovom predanju Božjoj providnosti. Progonitelje koji su zarobljeni mržnjom sv. Marko svojim primjerom poziva na oslobođenje kroz ljubav i milost Božju. U tom duhu, Crkva časti svoje mučenike kao svjetionike nade, hrabrosti i istine – ne kao simbole otpora, već kao uzore ljubavi prema Bogu i bližnjemu.

Ne otvara li, draga braćo i sestre, mučeničko nepristajanje uz prisilu i nasilje vrata svima koji s nama dijele univerzalne ljudske, a ne samo vjerničke vrednote? Nisu li u tome svjetlu svi naši sveti i blaženi mučenici prijatelji i uzori svim ljudima, ne samo vjernicima? Upravo je to ono što danas od nas traži naša vjera, a čemu svjedoče mučenici: pokazati da je Krist otvorio vrata svima, da je kršćanstvo snaga koja svijetu nudi univerzalnu poruku mira i put istinskog obraćenja. Odgovor na pitanje kako ćemo to postići u našem vremenu nude nam današnja čitanja.

1. Odreći se sebe

Prvi uvjet koji Isus postavlja jest da se odrek-nemo samih sebe. Što to zapravo znači? U kulturi koja nas potiče da stavimo sebe na prvo mjesto, da tražimo vlastitu korist i samopotvrdu, Isusov poziv da se odrek-nemo sebe zvuči radikalno i izazovno. Odreći se sebe znači odreći se egoizma, sebičnosti i želja koje nas odvođe od Božje volje. To znači staviti Boga na prvo mjesto u svim aspektima života, priznajući da sve što jesmo i imamo dolazi od njega te treba biti usmjereno prema njegovoj slavi.

Sveti Marko Križevčanin savršeno je razumio ovaj zahtjev. Rođen u imućnoj plemićkoj obitelji, primio je izvrsnu naobrazbu i stekao dobru reputaciju, čime je imao sve preduvjete za osobnu karijeru i lagodan život. Zbog njegove učenosti i svećeničke revnosti, ostrogonski nadbiskup zamolio ga je, uz dopuštenje njegova biskupa, da pođe u sjevernu Ugarsku i posveti se duhovnim potrebama Božjeg naroda. Brzo je napredovao i bio prepoznat u javnom životu, ali on se odrekao svih svjetovnih privilegija kako bi što vjernije služio Bogu. Izloženost kušnjama progona pokazala je da njegova odanost Kristu nije bila samo formalna, već je prožimala svaki dio njegova života. Rasla je u skrovitosti svakodnevnice, a plodove pokazala u vrijeme kušnje. Baš kao što Knjiga Mudrosti svjedoči o pravednicima: „Bog ih je stavio na kušnju i našao da su ga dostojni“ (Mudr 3,5).

Odreći se sebe također znači ponizno prihvatiti Božju volju u svome životu, a sveti Marko to

je naučio u Marijinoj školi, jer joj je, prema životiscima, bio vrlo pobožan i odan. On nije tražio potvrdu u očima svijeta, već se oslanjao na Božju ljubav i milosrđe. Tako nam njegov primjer pokazuje da prava pobožnost i herojsko predanje života ne proizlazi iz preuzetnosti niti nećijih osobnih nadarenosti, nego iz poniznog dopuštanja da nas Božja milost oblikuje u svakodnevnom životu, vodeći nas k vrhuncima svetosti.

2. Nositi svoj križ

Drugi uvjet - nositi svoj križ - izražava spremnost suočiti se s poteškoćama, patnjama i progonstvima radi Krista. Križ nije simbol poraza, već trijumfa; nije znak slabosti, već snage. Kada Isus poziva svoje sljedbenike da uzmu svoj križ, on ih ne poziva da trpe bez razloga, već da u patnji pronađu smisao te da u križu prepoznaju put do uskrsnuća. U ovom svjetlu, nositi križ znači prihvatiti sve izazove i nedaće života s vjerom i povjerenjem u Boga, znajući da je Krist to isto činio i da nas ne ostavlja same.

Kršćanski život trebao bi biti sveta žrtva prinosa za ublažavanje patnji svijeta. Nije toliko važno činiti velike žrtve, koliko živjeti u stalnoj svijesti o Božjim zahtjevima i potrebama bližnjih. Život krštenika može, upravo kroz žrtvu, postati Bogu ugodan prinos u korist onih kojima smo poslani. Sudjelujući na euharistijskoj gozbi, imamo priliku prinos svoga života sjediniti s Gospodinovim savršenim darom samoga sebe.

Sveti Marko ustrajno je nosio svoj križ, radeći na sebi i, uz pomoć Božje milosti, oblikujući svoj karakter. Taj je križ zablistao kad je bio uhićen i izložen sljepoći mržnje. Nije tražio lakši put, niti je pristao na povlastice. Mogao je to podnijeti jer je znao da patiti zbog čiste savjesti znači patiti s Kristom, a to je najveća čast za vjernika. Njegovo mučeništvo nije bilo samo fizička patnja, već i duhovna borba. No sve to podnio je s nepokolebljivom vjerom u Krista, uvjeren da njegov križ vodi do nebeske slave.

Isus je rekao: »Tko ne nosi svoga križa i ne ide za mnom, ne može biti moj učenik« (Lk 14,27). Njegov život poziva nas da i mi prihvatimo svoje križeve - bilo da su to bolesti, gubici, nepravde ili progonstva - i da ih nosimo s vjerom, znajući da smo u zajedništvu s Kristom, koji je prvi ponio križ za naše spasenje.

3. Potrošiti svoj život za Krista

Treći uvjet koji Isus postavlja jest potrošiti svoj život ne u sebičnoj usmjerenosti na sebe, nego za Krista i za bližnje. Naša vjera ne poziva na

pasivnost, već na aktivnu ljubav koja se očituje u djelima milosrđa, u služenju i žrtvovanju za druge. Potrošiti svoj život za Krista znači biti spreman dati sve što imamo - svoje vrijeme, talente, energiju - za izgradnju Božjeg kraljevstva na zemlji. Živjeti za Krista znači biti svjedok, a čistoća svjedočanstva ne može zablistati bez spremnosti na mučeništvo, čak i kada se od nas ne traži proliti krv, već podnositi protivštine života.

Sveti Petar u današnjem drugom čitanju piše učenicima: »Ne čudite se požaru što bukti među vama da vas iskuša, kao da vam se događa štogod neobično! Naprotiv, radujte se kao zajedničari Kristovih patnja« (1 Pt 4, 12-13). Trpljenje nije neuobičajeno, ali važno je trpjeti na kršćanski način, dostojan Krista.

Sveti Marko, predajući se potpuno Bogu, potrošio je svoj život u službi svojim vjernicima i Crkvi Božjoj, propovijedajući Evanđelje i braneći vjeru. Njegovo svećeničko poslanje bilo je ispunjeno brigom za duše, a njegova smrt bila je kruna te brige. On je razumio da pravi smisao života leži u darivanju sebe za druge, baš kao što je Krist darovao svoj život za nas.

Braćo i sestre, odreći se sebe, uzeti svoj križ i posvetiti se životu po Božjim standardima poziv je svima nama. Iako ne na isti način, svi smo jednako pozvani truditi se oko toga. Gospodin ne traži da trčimo uzalud; kad od nas nešto zahtjeva, to nikad nije bez obećanja veće nagrade. Ako se trudimo sačuvati život izgubit ćemo ga, ali ako naučimo ne držati se čvrsto prolaznoga života, primit ćemo neizmjereno više od Boga, i u vremenu i u vječnosti.

Ono što se od nas traži jest živa vjera i svakodnevni trud u oblikovanju ispravne savjesti. Život svetog Marka poziva nas da se zapitamo: Jesmo li spremni odreći se sebe, nositi svoj križ i potrošiti svoj život iz ljubavi prema Bogu i bližnjemu? Njegovo mučeništvo poziva nas da budemo svjedoci vjere u neprolazne vrednote zajedničke svim ljudima. Dao Bog da zajedno s njime svatko od nas može spremno posvjedočiti: »Druge vjere ne poznajem, nego katoličke, a nju ću s Božjom milosti do zadnjega daha čvrsto držati, pa nema obećanja koja bi me sklonila da je ostavim.«

Neka nas sveti Marko zagovara u našim potrebama; posebno za mir u svijetu i prestanak ratnih sukoba, osobito onih koji se predstavljaju kao vjerski motivirani. Iz prave vjere nikada ne može proisteći nijedan oblik nasilja i prisile; naprotiv, ona je pokretačka snaga boljeg svijeta. Budimo svjedoci takve vjere. U ime Kristovo. Amen.

NADBISKUPOVA HOMILIJA PRIGODOM ZAVJETNOG HODOČAŠĆA VJERNIKA GRADA ZAGREBA MAJCI BOŽJOJ BISTRIČKOJ

Marija Bistrica, 8. rujna 2024.

Draga braćo i sestre, dragi hodočasnici grada Zagreba!

Napor koji ste uložili hodočasteći k Majci Božjoj i našoj izražava vašu potrebu da svoje živote, sve ono što vam je dragocjeno i do čega vam je stalo povjerite njoj. Ona je najbliža srcu svoga božanskog Sina, a istovremeno je bliska našim srcima. Ljubav i gorljivost koje vas pokreću prema ovom i drugim Marijinim svetištima diljem naše domovine svjedoče da po Mariji nalazite uslišane svoje molitve i ostvarene čežnje i želje svoga srca. Nadasve, zaštita za koju je svakodnevno molimo ovdje je opipljiva, a sve čemu se nadamo i što želimo postići biva nam jasnije i dostupnije u zajedništvu s njom.

Geslo ovogodišnjeg hodočašća je: „Budi s nama svaki čas!“ O Mariji kao posrednici milosti i zagovornici u svim našim „časovima“ čitamo u novozavjetnom događaju sa svadbe u Kani. Majčinskim je srcem primijetila tjeskobu zaručnika kad je ponestalo vina. Riječi koje Marija u svako vrijeme i na svakome mjestu i nama upućuje su: „Što god vam rekne, učinite!“ Dok joj danas upućujemo svoje molitve, zađimo duboko u svoje srce i pitajmo se što nam to Gospodin govori.

Draga braćo i sestre, dragi hodočasnici, sveti Augustin u svojim *Ispovijestima* piše o snažnoj čežnji za Bogom koju je prepoznao u svome srcu, ali nije nalazio načina da mu se približi dok, kako kaže, nije „zagrlio Posrednika između Boga i ljudi, čovjeka Isusa Krista, koji je iznad svih stvari, Bog, blagoslovljen uvijek, njega koji nas zove govoreći: Ja sam put, istina i život.“ Blažena Djevica Marija čini upravo to: pokazuje nam na koji način zagrliti Sina Božjega, kako „njegov čas“ učiniti djelotvornim u našim životima, ostati na njegovu putu, u njegovoj istini i kako biti baštinici života koji je u njemu.

Sjetimo se danas blaženog Alojzija Stepinca, njegovih pohoda ovom svetištu i njegove sinovske odanosti prema Blaženoj Djevici Mariji. Imao je želju da njegovi nasljednici rado hodočaste Majci Božjoj Bistričkoj, što i činimo s jednakom odažnošću. Sjetimo se i svetoga Ivana Pavla II., koji je

svojim dolaskom na ovome mjestu prije 40 godina okupio mnoštvo vjernika. Bio je poznat kao „marijanski papa“ i pokazao je kako je s Marijom lakše doći do svetosti.

Prema riječima koje se pripisuju svetom Ivanu Damašćanskom: „pobožnost prema Mariji je kao spasonosno oružje što ga Bog daje onima koje hoće spasiti.“ Stoga, dragi vjernici, znajte cijeniti milost pobožnosti prema Majci Božjoj. Nitko od vas nije ovdje slučajno. Privukla vas je nježna ljubav Majke koja je spremna i moćna učiniti sve za naše spasenje. Molimo zajedno za naše obitelji, za potrebe naše Crkve i za sve ljude koji Boga još ne poznaju, jer on želi da se svi spase i dođu do spoznaje istine (usp. 1 Tim 2, 4).

Danas s vama, u svjetlu čitanja ove nedjelje, želim podijeliti razmišljanja o načinu na koji Bog djeluje u našim životima kroz tri točke. Prva je posvećena gluhom mucavcu u kojemu možemo prepoznati stanje svakog čovjeka bez Isusa; druga je posvećena Isusu koji čovjeku vraća izgubljene sposobnosti; a treća govori o mnoštvu i vjeri koju to mnoštvo izražava. Na koncu, vratit ćemo se na sliku svadbene gozbe na čiji smisao upućuje svako pa i ovo naše današnje euharistijsko slavlje.

1. Čovjek i njegovo stanje

Čudo ozdravljenja gluhog mucavca Isusovo je drugo čudo izvan Galileje, među strancima, pripadnicima poganskih religija. Evanđelje kaže da se Isus u Galileju vraćao preko dekapolskih krajeva. To je znatno dulji put od uobičajenog i drži se da je trajao oko osam mjeseci. Sjetimo se da su stanovnici dekapolskih krajeva ranije zamolili Isusa da napusti njihov kraj nakon što je iz opsjednutog čovjeka istjerao nečistoga duha (usp. Mk 5, 1-20). Oslobođeni čovjek je u svome kraju navijestio Isusa i njegovu snagu, a Isus osjeća da se u tom poganskom kraju probudila želja za spašenjem. Stoga, ne žali putovati. I danas, kao i tada, Isus je pozoran na svaku potrebu ljudskoga srca za njim. Ovo također govori o potrebi svjedočenja onih koji su doživjeli njegovu blizinu. Zadaća vjernika je naviještati Božja silna djela, motivirani

željom da i drugi osjete slobodu i ozdravljenje koje su i sami primili.

U dekapolskom kraju pred Isusa dovode gluhog mucavca. Bez obzira na uzrok njegove gluhoće, možemo biti sigurni da mu je život bio težak. Gluhoća je utjecala i na njegovu drugu manu, mucanje. Budući da gluha osoba ne može čuti izgovorene riječi, ne može razgovjetno ni govoriti. Ovaj gluhi mucavac nije sam došao Isusu; doveli su ga oni koji su vjerovali da mu Isus može pomoći. A Isusovo srce je puno ljubavi i suosjećanja za nemoćne ljude, za one koji su na bilo koji način pogođeni bolešću, nedostacima ili slabostima. Kao da su mamac za Gospodinovo srce. Znamte, dragi vjernici, da je dom u kojemu s ljubavlju brinemo o svojim starijim, nemoćnim i bolesnim članovima pod posebnom Božjom zaštitom. Takvi članovi naših obitelji privlače Božju milost na naše domove. Budimo svjesni toga i znajmo privući srce Gospodina, koji preko bolesnog člana može ozdraviti cijelu obitelj.

Jednako kao što Isusa privlače nemoćne i slabe osobe, tako i on privlači njih; ne toliko zbog nade u ozdravljenje, koliko zbog toga što ih voli takvima kakvi jesu i osnažuje ih toliko da mi „jaki“, ali bez Isusa, budemo i slabiji i nemoćniji.

Isus gluhom mucavcu otvara uši i razrješuje sponu jezika te ozdravljeni „stade govoriti razgovjetno“. Fizičko ozdravljenje gluhog mucavca slika je onoga što Isus može učiniti i čini na našem duhovnom području. Osposobljava naša osjetila za duhovne stvarnosti, rađa nas u Duhu i uranja u život vjere. Zbog toga i kod sakramenta krštenja, svećenik izgovara riječ: „*Effata!* Otvori se!“

2. Gospodin i njegov lijek

Promatrajmo što Isus čini. On uzima čovjeka nasamo od mnoštva i obraća mu se osobno, utiskuje prste u njegove uši i dotiče se njegova jezika, pogled usmjerava u nebo i uzdahne. To su geste koje uspostavljaju odnos, više od samih riječi govore koliko je Isusu stalo do čovjeka. Žele prenijeti ono što je za čovjeka u potrebi važno.

Isusova diskrecija. Isus gluhog mucavca uzima na stranu od mnoštva kako bi izveo svoje djelo. Isus se svakome od nas približava na način na koji ćemo najbolje razumjeti da nas voli, makar to ne bilo onako kako i kada mi očekujemo. Pristupa nam osobno.

Važno je također uočiti kako zbog buke mnoštva ponekad ne čujemo Boga koji nam se neprestano obraća u srcima. Mnoštvo beskorisnih informacija i dojmova koje primamo od mnoštva ostavlja nas bez vremena za ono jedno potrebno, a

to je učiti od Riječi Božje. Sve nas to ostavlja nesigurnima u riječima i stavovima koje izražavamo. Nije li i danas u našem javnom prostoru buka mnoštva tolika i takva da nas drži nesposobnima da jasno čujemo istinu i nedvojbeno izrazimo svoja uvjerenja? Motivirani smo infantilnim pristajanjem uz mutna i manipulativna pojašnjenja. Dragi vjernici, vremena su teška. Ako u svojim umovima i srcima ne budemo imali jasnoću koju Božji Duh daje i jamči, prestat ćemo biti sol zemlje i svjetlo svijeta.

Isusov dodir. Sljedeće što kod Isusa primjećujemo jest da ne oklijeva dodirnuti nas u našoj ljudskoj stvarnosti. Zahvaljajmo Gospodinu na njegovu dodiru! On je napustio Nebo, došao na ovaj svijet, živio među nama, umro na križu za naše spasenje i na svakom euharistijskom slavlju omogućuje nam da se u najvećoj mjeri sjedinimo s njim blagujući njegovo tijelo!

To je i nama snažna poruka: ako želimo ljude privesti k Bogu, moramo ići tamo gdje su oni, dodirnuti ih u njihovoj stvarnosti. Papa Franjo ustrajno nam doziva u svijest tu Isusovu praksu i želju.

Isusov pogled. Nakon što je dotaknuo gluhog mucavca, Isus je pogledao prema nebu. Ovaj čin ima dvije svrhe. Prvo, pokazuje odakle dolazi iscjeljenje. Isus je pogled usmjerio k Očevu prebivalištu i znakovnim jezikom, na način na koji će gluhi čovjek razumjeti, dao mu je do znanja da njegovo iscjeljenje dolazi odozgo.

Ovaj čin gledanja prema nebu također je pokazao Sinovu ovisnost o Ocu. Isus je živio životom bliskog zajedništva s Ocem i Otac je djelovao preko njega! Ako kao vjernici želimo donositi dobre plodove, moramo živjeti u bliskom zajedništvu s Bogom čuvajući se grijeha, primajući sakramente i razmatrajući riječi Svetoga pisma.

Isusov uzdah. Gluhi čovjek nije mogao čuti uzdah, ali ga je mogao osjetiti na Isusovu tijelu kao gestu koja izražava duboko suosjećanje s njegovom patnjom. Dragi vjernici, suosjećati može samo netko kome je do nas stalo. Budimo u svijetu oni kojima je stalo. Nemojmo se zatvarati u svoje sigurne utvrde i zone komfora. Bog nas treba da preko nas pokaže da mu je do ovoga svijeta stalo jer je njegovo stvorenje. Što bliže živimo u Božjem srcu, to više možemo osjetiti bol naših bližnjih! Tajna suosjećanja je život u bliskom zajedništvu s nebeskim Ocem! Što je bliže naše zajedništvo s njim, to je učinkovitije naše služenje svijetu oko nas!

3. Mnoštvo i njihova vjera

Čim je učinio čudo, Isus je rekao mnoštvu da o tome ne govori nikome. Nije želio da ga ljudi dožive kao poganskog iscjelitelja. Ipak, što im je više zabranjivao, mnoštvo je više govorilo. Bili su „preko svake mjere zadivljeni“ onim što je Isus učinio. Ono što su vidjeli da je Isus učinio, bilo je iznad onoga što je njihov um mogao shvatiti. Osjećaje prema Isusu saželi su u riječima: „Dobro je sve učinio!“

Ta izjava bila je izraz njihove vjere. Mnoštvo je saželo sve što su znali o Isusu i izrazilo svoje odobravanje. Razmišljali su o njegovim čudesima i njegovoj službi te su rekli: „Sve je dobro učinio!“ I mi danas na ovom zavjetnom i zahvalnom hodočašću možemo ponoviti u svojim srcima: „Sve je učinio dobro!“. Sigurno imamo mnoštvo razloga za to - od najosobnijih pa do zahvalnosti za ljepotu stvorenoga svijeta, za lijepo vrijeme i za cvrkut ptica. Probudimo u sebi i povjerenje da Gospodin nastavlja činiti dobro čak i kad ne razumijemo zašto nosimo neke životne križeve. Možda se borimo s pitanjima o tome zašto dolaze bolesti, smrt i ratovi, zašto patnja nevinih. Slobodno ih postavljajmo i sebi i drugima, ali s povjerenjem da je Bog onaj koji sve čini dobro. Uprimo svoj pogled u njega i odgovor vjere u našem srcu neće izostati.

Isusov čin ozdravljenja gluhog mucavca znak je mesijanskih vremena, baš kao i svadbeni stol iz događaja u Kani te kao svaki euharistijski stol oko

kojeg se okupljamo. Na ovom mjestu prije točno 40 godina održan je i Nacionalni euharistijski kongres kada smo se s ponosom spominjali 13 stoljeća kršćanstva u našem narodu. Isus je, dragi vjernici, dobro vino i punina života. On je sam Život! Nastavimo biti zahvalni za dar koji primamo. Isusove intervencije u naše živote nisu ograničene našim mjerilima. Kad ozdravlja, ozdravlja i dušu i tijelo; kad hrani, hrani i dušu i tijelo; kad prosvjetljuje čini to jasnoćom koja cjelovito zahvaća ljudsku osobu. Blažena Djevica Marija znala je da nitko nije kao Bog. Stoga nam i danas, na ovoj euharistijskoj gozbi, poručuje da s pouzdanjem činimo ono što nam kaže. Ona je bila prva koja je to učinila. Na njoj je prvoj Gospodin pokazao svoju božansku snagu.

Pozdravimo je riječima antifone egipatske koptске Crkve:

„Pozdrav Mariji, izvoru života,
koji rosi na duše žedne pravednosti.
Zdravo, kaležu, koji cijelome svijetu
nudi piti vino Boga živoga.
Zdravo, koja si bolja od anđela
i koju je izabrao sam Bog stvoritelj.
Zdravo, utvrdo prostrana,
u koju dođe i boravi Krist, naš Bog.

Gospodine, po njezinu zagovoru, daruj nam otpuštenje grijeha naših.“

Po zagovoru Majke Božje Bistričke, Gospodine, daruj nam uslišanje molitvi koje ti danas priносimo. Amen.

NADBISKUPOVA HOMILIJA PRIGODOM PODJELE VJEROUČITELJSKIH MANDATA

Bogoslužni prostor bl. Alojzija Stepinca, 10. rujna 2024.

Poštovani i dragi vjeroučitelji i vjeroučiteljice!
Čast mi je i zadovoljstvo predvoditi ovo euharistijsko slavlje kojim zahvaljujemo Gospodinu za vaš obrazovni i formativni hod, ali i hod u vjeri koji vas je pripravljaio za ovaj trenutak primanja vjeroučiteljskih mandata.

Slobodno ste se opredijelili za vjeroučiteljski poziv, odgovorili ste na obvezu boljeg upoznavanja svoje vjere i iskoristili pravo stjecanja znanja u svetim znanostima te ste tako stekli zvanje vjeroučitelja. Sami ste svjesni da se tom zvanju može pristupiti kao pozivu ili kao profesiji. O vašem pristupu ovisi i plodnost vašeg rada. Poziv je nešto što pretpostavlja uzajamnost: svijest o odabranju i slobodan odgovor. Profesiju možete obavljati stručno, ali bez unošenja sebe i bez dopuštenja da drugi dotaknu vaše živote, bez da vas se tiče ono što prenosite.

Čin podjele vjeroučiteljskih mandata čin je kojim Crkva izražava povjerenje da će sve ono što ste primili, Božjom milošću i vašim trudom, biti vjerno prenošeno i naučavano u zajedništvu s Crkvom, uz duboku svijest da ste izabrani i određeni za važnu zadaću. Vaše zajedništvo s Crkvom, dragi vjeroučitelji i vjeroučiteljice, ne ogleda se samo u formalnom ispovijedanju naučenoga, nego ponajprije u vašem vjernom, osobnom, obiteljskom i javnom svjedočenju.

Današnje evanđelje je kao odabrano za ovu prigodu. Govori o pozivu dvanaestorice koji će činiti jezgru Isusovih učenika i koji će započeti zadaću prenošenja vjere sve do danas. Na njihovim je temeljima ustanovljena Crkva koja jamči autentičnost navještaja koji se prenosi. Isus provodi noć u molitvi, poziva k sebi učenike i među njima izabire dvanaesticu koje naziva apostolima. Izabire ih i poziva po imenu, a potom s njima silazi s gore i zaustavlja se u njezinu podnožju, „na ravnu“, gdje im se pridružuje silno mnoštvo učenika i silno mnoštvo naroda te su svjedočili čudima koja je činio i snazi koja je iz njega izlazila.

1. Noć provedena u molitvi

Isus se povukao na goru gdje je cijelu noć molio pred izbor onih kojima će povjeriti svoju misiju. Iz ovoga i drugih mjesta Novog zavjeta vidimo da se

Isus povlačio na molitvu prije svih ključnih događaja svoga života. Možemo pomisliti kako njemu povlačenje na molitvu nije bilo potrebno, pretpostavljajući da je, kao Bog, bez prestanka bio u nutarnjoj sabranosti i u razgovoru s Ocem. Svetom Luki ipak je bilo važno naglasiti Isusovu molitvu. Ovaj razgovor s Ocem nebeskim, pred izbor dvanaestorice, Isusu je bio tako važan da mu je trebala cijela noć mira i odsutnosti svih drugih. Što nam time želi poručiti?

Izbor apostola kao očitovanje Božje stvaralačke ljubavi. U prvom redu opažamo da izboru apostola Isus ne pristupa preuzetno i autoreferencijalno; ne nastupa samouvjereno, već u svijesti da svaki čovjek ima poseban poziv pred kojim i njegova božanska moć na neki način zastaje. Sjetimo se samo evanđeoske zgode u kojoj na molitvu majke sinova Zebedejevih, koja skupa sa sinovima moli za njihov poseban položaj u nasljeđivanju Isusa, Isus odgovara upućivanjem na Oca. Posebno sudjelovanje u njegovu poslanju i njegovoj vlasti ne udjeljuje on, već samo Otac (usp. Mt 20,23). Ne čini li nam se da bi ova svijest o pozivu i poslanju kao stvarnostima kojima se ostvaruje Očeva volja trebala više prožimati naše unutarcrkvene odnose? Promislimo o riječima pape Franje koji kaže da se „u čitavom životu Crkve mora uvijek očitovati da je inicijativa na Božjoj strani“ (*Evangeliu gaudium* 12). Isus nam svojom molitvom želi reći upravo to: da inicijativa izbora onih koji će nastaviti njegovo djelo ne pripada njemu samome, već Ocu, u konačnici samome Bogu u zajedništvu triju osoba. U to je zajedništvo Isus uranjao molitvom, da bi i nama pokazao da se sve ono što nam je životno važno rađa iz zajedništva s Bogom po Sinu u Duhu Svetome. Kad bismo, draga braćo i sestre, toga bili više svjesni, zasigurno bismo imali više duhovne koristi od dužnosti i obveza koje proizlaze iz crkvenog poslanja. Nitko od nas nije ovdje za sebe; ni biskup koji snagom svetoga Reda ima ovlast podjeljivati mandate, ni vi koji ćete tom ovlašću biti poslani prenositi vjeru. Ako ne vjerujemo da se u ovome činu očituje Božja inicijativa, onda smo na krivom putu i na krivom mjestu.

Potreba molitvenog razlučivanja. Druga stvarnost kojoj nas poučava Isusovo povlačenje na molitvu od velike je praktične važnosti za naš život. Riječ je o molitvenom razlučivanju. Sami smo iskusili koliko su ključni za naše živote trenuci u kojima moramo izabrati osobe kojima ćemo nešto povjeriti, s kojima ćemo podijeliti život ili važne stvari. Biramo prijatelje, supružnike, suradnike, partnere u važnim projektima. Sve te stvarnosti i svaki taj izbor znače našu otvorenost i izloženost drugome, koji je jedinstven i neponovljiv. I svaki taj odnos rađa nečim novim, nama još nepoznatim, neizvjesnim. U svojim se izborima možemo voditi naklonošću, simpatijama, reputacijom koju netko ima, osjećajima ili svime zajedno. Isus se vodio odnosom s Ocem. Na jednom je drugom mjestu rekao: „Sam od sebe ne činim ništa. (...) Onaj koji me posla sa mnom je i ne ostavi me sama, jer ja uvijek činim što je njemu milo.“ (Iv 8, 28-29). O molitvenom razlučivanju imali smo priliku jako puno čuti tijekom pripreme za Sinodu o sinodalnosti. Razlučivanje osluškivanjem Duha, osobnim i zajedničkim, stavljeno je u srž samih sinodalnih nastojanja. Cilj Sinode koja je u tijeku nije toliko u formuliranju određenih zaključaka koliko u pokretanju procesa i buđenju sposobnosti slušanja.

Polazište i kriterij za svako crkveno razlučivanje jest slušanje Božje riječi. Pripremni dokument za Drugo zasjedanje Opće skupštine Sinode predviđeno u listopadu ove godine (usp. br. 58-66) govori o crkvenom razlučivanju koje je usmjereno na poslanje. Podsjeća nas da nam Bog govori kroz Sveto pismo, liturgiju Crkve, majku i učiteljicu, kroz njezinu živu tradiciju i praksu; nastavlja nam govoriti kroz događaje koji se odvijaju u prostoru i vremenu, pod uvjetom da znamo razlučiti njihovo značenje. Jednako tako, Bog komunicira sa svojim narodom kroz elemente svemira, čije samo postojanje upućuje na djelovanje Stvoritelja, a koji je ispunjen prisutnošću Duha Svetoga koji daje život. Naposljetku, Bog govori u osobnoj savjesti svakoga, jer je savjest „najskrivenija jezgra i svetište čovjeka“ (GS 16). Autentično razlučivanje ne može zanemariti nijedan od ovih kanala komunikacije. Znajmo njegovati u svome osobnom i životu u zajednici ovo molitveno razlučivanje kako bismo svjedočili da Bog uistinu korača sa svojim narodom.

2. Ustanovljenje dvanaestorice

Marko u svome evanđelju kaže da Isus „*ustanovi dvanaesticu da budu s njime*“ (Mk 3, 14). Isus je molio na gori, na goru je pozvao k sebi sve

učenike, a samo je neke od njih izabrao i prozvao apostolima. Budući da nam evanđelja svjedoče da je Isus i prije ovog ustanovljenja učenike pozvao da ga slijede, možemo razumjeti da se kod ustanovljenja dvanaestorice radi o nečemu puno dubljem i konstitutivnijem. Dvanaest apostola podsjeća nas na dvanaest plemena Izraelovih. Apostoli nisu ustanovljeni kao pojedinci, već kao postojani zbor na čelu s Petrom, poslani da kao sudionici Kristove vlasti učine sve narode njegovim učenicima (usp. LG 19). To poslanje apostola i njihovih nasljednika trajat će do konca svijeta „jer evanđelje koje oni trebaju predati za Crkvu u sve je vrijeme počelo svega njezina života“ (LG 20). Biti apostol znači biti poslan u specijalnu misiju, primiti posebno poslanje. Gospodin je pozvao te ljude da ga slijede u odnosu osobnog zajedništva. Poučavao ih je svojim putovima i želio je da uče od njega, a to je zahtijevalo blizinu. Želio ih je odgajati osobnim primjerom, a to je zahtijevalo bliskost. Najviše od svega, sam ih je poslao kao što je i sam bio poslan od Oca (usp. Iv 20, 21).

Biti s Isusom trebao bi biti prioritet u životu svakoga od nas. Ako želimo biti poput njega, onda moramo provoditi vrijeme s njim. Ako mu želimo služiti kako on želi, onda ćemo sinovskom poslušnošću osluškivati glas Crkve koja čuva poklad vjere, i samo u njoj i preko nje ostvaruje se i vaša služba i vaš poziv.

3. Autentičnost poslanja otkriva se u zajednici Crkve

Isus je svjesno odabrao raznoliku skupinu ljudi: one koji će mu biti vjerni unatoč svojim slabostima, one koji će iskusiti gorke plodove zatajenja i milost kajanja i jednoga koji će ga izdati. Dvanaestorica su slika Crkve u malom: zajednica različitih ljudi koje ujedinjuje Krist. Isus nas svjesno bira različitim i u tome je bogatstvo Crkve. Uključivanje Jude u grupu pozvanih, koji će biti i poslani, također ima svoju pouku. Ne ostaju svi timski igrači, a izdaja može doći iz najdubljih redova. Blisko druženje s Isusom ne otkriva nužno stvarno stanje srca. Svatko od nas, u bilo kojem trenutku, može postati oruđe Neprijatelja, koji neprestano kroz povijest nastoji osujetiti i narušiti Kristovo poslanje. Stoga smo svi pozvani bdjeti nad sobom i biti vjerni crkvenom nauku. U zajednici usmjerenoj svome pravom poslanju, oni koji se poslanju iznevjere ne mogu dugo izdržati taj raskorak. Nužno dolazi do lomova.

Isusov izbor dvanaestorice nudi nam i korisne savjete o vodstvu. Najbolji vođa je onaj koji svoju zajednicu priprema za budućnost na način da,

kada ode, za sobom ostavi stabilnost i rast. Autentično vodstvo često se ne vidi u onome što se događa dok je osoba još u blizini, već u onome što se razvija nakon njezina odlaska. Crkva je božanska ustanova, a ne ljudska, rođena iz Kristove jedincate žrtve, darovana svijetu da ga preobražava u snazi i sili Duha Svetoga.

Dragi vjeroučitelji i vjeroučiteljice, činjenica da vi, nakon gotovo dvije tisuće godina, primate poslanje poučavanja u vjeri svjedoči o kontinuitetu i stabilnosti Crkve u njezinu nauku te potvrđuje da je ona doista božanska, a ne ljudska ustanova. Budite vjerni Bogu i poslušni njegovoj Zaručnici, Crkvi, osjećajući s njome i osjećajući se njezinima.

Vama, dragi vjeroučitelji i vjeroučiteljice, koji odlazite u mirovinu, zahvaljujemo na predanom služenju Crkvi i odgoju brojnih generacija u vjeri. Vjerujemo da vaše poslanje danas ne završava, već samo poprima drugi oblik i da ćete u radosti uživati plodove svog predanog rada.

Neka vas sve u vašem poslanju prati zagovor Blažene Djevice Marije, u čijoj je nazočnosti Duh Sveti sišao nad apostole i osnažio ih za poslanje. Ona neprestano bdije i majčinskom se ljubavlju skrbi za one koji Gospodina slijede kao učenici. Neka vam u svemu bude uzor i zaštita. Amen.

Bilješke

- 1 *Sv. Marko Križevčanin. U prilogu Glasa Koncila, Zagreb-Križevci, 2009, str.15.*

NADBISKUPOVA HOMILIJA NA SVETKOVINU UZVIŠENJA SVETOGA KRIŽA

Lukarišće, 14. rujna 2024.

„Bog je tako ljubio svijet te je dao svoga Sina Jedinorođenca da nijedan koji u njega vjeruje ne propadne, nego da ima život vječni.“ (Iv 3,16)

Draga braćo i sestre!

Danas je u središtu naših promišljanja i molitvi križ Gospodina našega Isusa Krista po kojemu smo spašeni i oslobođeni. U Liturgiji čašćenja Križa za Veliki petak čujemo poklik: „Evo drvo Križa, na kojem je visio Krist, Spasitelj svijeta.“ Ovaj poklik u jednostavnoj rečenici spaja jednu povijesnu činjenicu s jednom vjerskom istinom. Raspeće Isusa iz Nazareta povijesno je dokaziva činjenica, dok je tvrdnja da je taj raspeti Krist Spasitelj svijeta nešto u što vjerujemo i u što smo se vjerom osvjedočili. Kroz povijest Crkve, Kristov križ pojavljuje se pred svijetom s dvostrukim značenjem: on sjaji kao pobjednički stijeg, izvor života i mudrosti za vjernike koji iskreno traže Boga i napreduju putem svetosti. Takvi vjernici, već ovdje na zemlji, uživaju plodove najdubljeg zajedništva s Bogom. Nasuprot tome, za one koji ne vjeruju, Križ ostaje znak osporavan - sablazan i ludost.

Ipak, moramo priznati da nitko od nas nema vjeru toliko savršenu da ga mudrost križa ne bi mogla još poučiti. U svakom od nas, na neki način, postoji otpor prema križu. Ne pitamo li se često čemu križ i muka ako nas Bog želi sretnima i blaženima? Spontano se opiremo križu. Križ nije nešto što ćemo jedni drugima rado poželjeti. Ipak, jedni drugima ne možemo poželjeti ništa uistinu dobro što nije obasjano slavom Kristova križa.

Mnogi kršćani u svojim životima ne mogu prepoznati skrivenu Pobjedu križa. Kršćani, umorni od svakodnevnih briga, zaboravljaju Kristove riječi: „U svijetu imate muku, ali hrabri budite: ja sam pobijedio svijet.“ (Iv 16,33).¹

Dragi vjernici, u svakoj svetoj misi slavimo skrivenu Pobjedu križa. Svaki put kad slavimo euharistiju, mi sakramentalno sudjelujemo u Kristovoj žrtvi na križu. U svakom slavlju euharistije prisutna je stvarnost Kristove žrtve, jer euharistija je „njegova istinska žrtva“ kojom „postajemo dionici ploda muke našega Gospodina.“² Zato svaki put kada pristupamo stolu

Gospodnjemu, mi se iznova podsjećamo na pobjedu ljubavi koja je proizašla iz Kristova križa, koja nas hrani i vodi prema vječnom životu. Križ i euharistija ne mogu biti odvojeni. U svakoj misi Krist se iznova podiže na oltar prikazujući se Ocu za naše spasenje. Po ovom sakramentalnom zajedništvu, mi postajemo dionici njegove žrtve i pobjede nad smrću.

Razmišljat ćemo zajedno o Ivanovoj usporedbi Kristova uzdignuća na križ s podizanjem zmije u pustinji, o dvostrukom značenju Kristova križa i o sadržaju vjere u Krista raspetoga.

1. Ivanova usporedba

Evandeoski ulomak koji smo čuli dio je Isusova noćnog razgovora s Nikodemom. Ivan koristi starozavjetnu sliku iz Knjige Brojeva (usp. Br 21,4-9) i uspoređuje Isusovo podizanje na križ s Mojsijevim podizanjem zmije u pustinji: „Tako ima biti podignut Sin Čovječji da svaki koji vjeruje u njega ima život vječni.“ (Iv 3,15).

Knjiga Brojeva govori o Izraelcima, na koje su, zbog njihova mrmljanja protiv Boga i Mojsija, poslane ljute zmije. Ujedale su ih, i mnoštvo naroda je umiralo. Nakon što su Izraelci priznali svoj grijeh, Bog je naredio Mojsiju da napravi mjedenu zmiju i stavi je na stup. Tko god bi bio ujedan, ostao bi na životu gledajući zmiju na stupu. Židovski su rabini uzdignutu zmiju tumačili kao simbol koji je usmjeravao misli Izraelaca k Bogu. Nije zmija bila izvor ozdravljenja, već Bog koji je tražio vjeru svoga naroda. Izraelci su, gledajući u zmiju, trebali vjerovati da je Bog onaj koji ozdravlja i liječi.

Onima koji su bili ujedeni, zasigurno nije bilo lako gledati u zmiju i vjerovati da je Bog lijek, a ne izvor njihove patnje. Gledajući mjedenu zmiju, trebali su spoznati da je otrov mrmljanja, koji im je kolao žilama, bio usmjeren na Boga u kojem nisu prepoznavali lijek svome ropstvu, već su ga držali novim tlačiteljem. Ivan na tome tragu kao da želi reći: Isus će biti podignut na križ kako bi ljudi okrenuli svoje misli k Bogu i

kako bi, vjerujući mu, spoznali da je križ znak Božje ljubavi i poraza svakoga zla. U tome je paradoks i snaga Kristova križa. Danas je, kao i tada, potrebno vjerovati Bogu da bi se u sablazni i ludosti križa prepoznala mudrost i ljubav Božja.

2. Kristovo dvostruko uzdizanje i dvostruko značenje Križa

Evandelist Ivan koristi glagol „*hupsoun*“ kako bi označio Isusovo podizanje na križ. Isti se glagol koristi i za Isusovo uzdizanje u slavu prilikom Uzašašća. Postoji dakle dvostruko podizanje u Isusovu životu: podizanje na križ i podizanje u slavu. Jedno ne bi moglo postojati bez drugoga. Isusu je križ bio put prema slavi jer je bio izraz poslušnosti Ocu. Poslanica Filipljanima to izražava jasnoćom i uzvišenošću riječi: „Krist Isus: trajni lik Božji, nije se kao plijena držao svoje jednakosti s Bogom, nego sam sebe 'opljeni', uzevši lik sluga, postavši ljudima sličan. Obličjem čovjeku nalik, ponizi sam sebe, poslušan do smrti, smrti na križu. Zato Bog njega preuzvisi i darova mu ime, ime nad svakim imenom.“ (*Fil* 2,6-9).

Kristova poslušnost bila je savršena jer je ispravila neposluh prvog čovjeka, Adama. Dok je Adam neposlušno odbacio Božju volju, Krist je u svojoj ljudskoj naravi ponizno prihvatio križ kao put spasenja i nas pozvao da, poput njega, nosimo svoj križ u poslušnosti Božjoj volji, jer „žrtva Kristove muke i smrti proizlazi iz poslušnosti.“³

Dragi vjernici, prvo značenje Kristova križa je osuda zla i pobjeda nad smrću. Križ označava Božju inicijativu i njegov zahvat u našu povijest. „Bog je tako ljubio svijet te je dao svoga Sina Jednorodenca.“ Samo onaj tko povjeruje da je Bog, koji je bio uzdignut na križ, isti Bog koji je uznesen u slavu, može vjerom zadobiti obećano.

Drugo značenje uključuje nas, kojima je upućena riječ: „Hoće li tko za mnom, neka se odrekne samoga sebe, neka danomice uzima križ svoj i neka ide za mnom“ (*Lk* 9,23). Svakodnevno uzimati svoj križ ne znači samo podnositi životne terete i brige, nego prije svega živjeti u skladu sa savješću, usklađivati svoje djelovanje s istinom sadržanom u Božjem prirodnom zakonu i s istinom koju nam je Krist objavio.

Kada nosimo križ, pozvani smo vjerovati da Bog djeluje u svakom trenutku našega života, čak i onda kada ga ne razumijemo. Kristov križ, nosi duboku mističnu dimenziju za one koji ustraju na putu svetosti. Sveti Ivan od Križa opisuje „tamnu

noći duše“ kao iskustvo križa koje nas pročišćava i prema najdubljem sjedinjenju s Bogom. Ljubeći križ, ulazimo u dubinu Božje ljubavi, postajući sposobni za istinsku radost, jer „tko ne traži Kristov Križ, ne traži Kristovu slavu.“⁴ Stoga smo pozvani ne samo prihvatiti križ, već ga tražiti i prigrliti kao sredstvo našega preobraženja i put do jedinstva s Bogom. Božja providnost nikada ne ostavlja svoju djecu, već nas kroz križ vodi prema punini života.

3. Vjera koja donosi vječni život

Možemo se zapitati što točno trebamo vjerovati gledajući Kristov križ. Kao što je zmija bila podignuta u pustinji, tako je i Sin Čovječji podignut na križ da bi svatko tko vjeruje u njega imao vječni život. Ivan nas u svom evanđelju poziva na vrlo konkretnu vjeru: vjerovati da Bog ljubi svijet i da nam je Kristovom smrću osigurao vječni život. No, ovo je vjerovanje često izazovno. Mnogima je teško povjerovati da nas Bog ljubi i da ljubi ovaj svijet toliko obilježen zlom i nepravdom.

Još je teže vjerovati u vječni život jer nemamo jasnu predodžbu što bi to moglo značiti. Naša slika o Bogu često je iskrivljena – gledamo ga kao strogog suca koji postavlja zakone i kažnjava one koji ih prekrše. Ta je slika često uvjetovana našim ljudskim iskustvima, odgojem i kulturom. Slika o Bogu kao Ocu koji čezne za povratkom i blizinom svoje djece teško se probija u duhovnom životu mnogih vjernika. Adamova potreba da se sakrije pred Božjim pogledom živi u svima nama. Isus je umro da nam pokaže kako Bog ljubi svijet i ne možemo postati kršćani sve dok cijelim srcem ne povjerujemo u Boga ljubavi, čije nam se srce otkrilo u Isusovu probodenom srcu.

Nadalje, trebamo vjerovati da je Isus jedno s Ocem i da nam je samo On mogao reći pravu istinu o Bogu. Nitko drugi to nije mogao učiniti. Samo On je „trajni lik Božji“ (*Fil* 2,6). Upravo je Kristov križ mjesto na kojemu je naš razum pozvan otvoriti vrata vjeri. Povijest ljudske misli sadrži mnoge tragove istine i dobra, ali samo Krist, Alfa i Omega ljudske povijesti, otkriva čovjekovo stanje i njegov poziv u cijelosti.⁵

Ovdje dolazimo do sljedećeg što smo pozvani vjerovati: ako je Bog Otac koji nas ljubi, a Isus onaj koji nam govori istinu o Ocu, trebali bismo biti poslušni u svemu što Isus od nas traži. Jedino tako ćemo biti u stanju dosegnuti istinu o svome biću i ući u ljepotu Očeve ljubavi. „Čovjek koji želi sam sebe do dna shvatiti (...) treba da se,

sa svojim nemirom i svojom nesigurnošću, čak sa svojom slabošću i grešnošću, svojim životom i smrću, približi Kristu.“⁶

Što nam takva vjera donosi? Ivan kaže: vječni život. Imati vječni život znači imati mir u svakom svom odnosu – prema Bogu, prema bližnjima i prema sebi. Biti u miru s Bogom znači ne skrivati se pred njegovim pogledom, nego mu prilaziti kao Ocu koji nas ljubi. Biti u miru sa sobom znači hrabro i s povjerenjem suočavati se s vlastitim slabostima i kušnjama, znajući da je Bog onaj koji daje pobjedu. Konačno, mir s drugima imamo ako smo u stanju gledati ih kako ih Bog vidi i kada smo spremni oprostiti im, jer je nama prvo sve oprošteno.

Dragi vjernici, raspeti Krist naš pogled usmjerava prema Bogu ljubavi. Pogled prema Kristu Raspetome uvijek bi trebao biti čin duboke vjere koja nas obnavlja, mijenja i vodi do spasenja. Bez obzira na našu prošlost ili našu grešnost, Isus nas poziva da se okrenemo prema njegovu Križu i budemo obnovljeni u novosti života.

Križ nas također poziva da se okrenemo svakom čovjeku. Sveti Ivan Pavao II. podsjeća nas da svi putovi Crkve vode prema čovjeku: „Crkva ne može zanemariti čovjeka, jer je čovjekova sudbina - to znači izbor, poziv, rođenje i smrt, spasenje ili propast - sva tijesno i nerazdvojivo sjedinjena s Kristom. I to se odnosi upravo na svakog pojedinog čovjeka na ovom planetu. (...) Taj je čovjek prvi i osnovni put Crkve, put što ga je sam Krist zacrtao, put što nepromjenljivo prolazi kroz otajstvo Utjelovljenja i Otkupljenja.“⁷

Neka nam današnji blagdan Uzvišenja svetog Križa bude trajni podsjetnik na ovu istinu, na snagu Kristove žrtve i na jednostavnost vjere koja nas vodi do vječnog života. Časteći Kristov križ, povjerujmo svim srcem da naša snaga i sigurna pobjeda leže u radosnoj vjeri u odbačenog, razapetog i osuđenog Krista, preko kojega je Božja ljubav počela obasjavati svijet i otvorila nam Kraljevstvo vječnog života. **Amen.**

Bilješke

- 1 Usp. Alexander Schmemmann, *The Church Year: Sermons*, u: *Celebration of Faith*, vol. 2, str. 41–44.
- 2 Toma Akvinski, *Summa Theologiae*, III, 83, 1.
- 3 Toma Akvinski, *Summa Theologiae*, III, 47, 2.
- 4 Ivan od Križa, *Dichos de Luz y Amor*, br. 102/23.

- 5 Usp. Ivan Pavao II., *Veritatis splendor*, 8.
- 6 Ivan Pavao II., *Redemptor hominis*, 10.
- 7 Ivan Pavao II., *Redemptor hominis*, 14.

NADBISKUPOVA HOMILIJA NA ŽUPNU SVETKOVINU BL. DJ. MARIJE OD SEDAM ŽALOSTI

Veliko Trgovišće, 15. rujna 2024.

Draga braćo i sestre!

Jučer smo proslavili blagdan uzvišenja Svetoga Križa, a danas se spominjemo sedam žalosti Blažene Djevice Marije. Pobožna tradicija drži da je Marijinu dušu probolo sedam mačeva boli, koji čine njezinih sedam žalosti, izraženih u sedam slika iz Isusova i Marijina života. To su: Šimunovo proročanstvo da će joj mač boli probosti dušu - da se razotkriju namisli mnogih srdaca (*Lk 2,35*); bijeg u Egipat (*Mt 2,14*); Isus izgubljen u hramu (*Lk 2,45*); susret s Isusom na Kalvariji; Isusova smrt na križu (*Iv 19,26-27*); primanje Isusova mrtvoga tijela u krilo te polaganje Isusova tijela u grob (*Iv 19,40*). Sluga Božji Fulton Sheen u sedam mačeva vidi sedam uboda jednoga te istoga mača, koji je bio sam Isus Krist. Taj mač, kaže on, „ima dvostruku oštricu: jedna je oštrica probola njegovo vlastito Presveto Srce, a druga njezino Bezgrešno Srce.“¹ Broj sedam u Bibliji označava puninu i nemjerljivost. Stoga nećemo pogriješiti ako kažemo da sedam žalosti Blažene Djevice Marije ukazuje na nemjerljivost i puninu boli u koju je bila uronjena slijedeći Sina u njegovoj poslušnosti Ocu, sve do smrti. Drugi vatikanski sabor naglasio je Marijinu nerazdruživu povezanost sa sudbinom svoga Sina. Iako nije podnijela krvnu žrtvu, pod križem je stajala „i silno trpjela sa svojim Jedinorođencem te se majčinskim srcem združila s njegovom žrtvom pristajući s ljubavlju na žrtvovanje žrtve koju je ona rodila.“²

Od svih sedam žalosti Blažene Djevice Marije, evanđelja ne govore jedino o njezinu susretu s Isusom na Kalvariji i o primanju njegova mrtvoga tijela u krilo. To prešućivanje možemo shvatiti i kao svjedočanstvo nedohvatljive dubine boli kojom su ta dva događaja bila prožeta. Susret Majke sa Sinom koji poplivan i bičevan pada pod križem usred razjarene svjetine, kao i primanje mrtvoga Sina u krilo, doživljaji su pred čijom dubinom riječi zastaju. Svjedočanstvo evanđelista Ivana je dovoljno: Marija je stajala uz Isusov križ (*usp. Iv 19,25*). Bila je prisutna duž cijeloga Križnoga puta, cijelim svojim bićem, tijelom i dušom kojoj je bio namijenjen mač boli. Razmotrimo zajedno što nam svaka od sedam žalosti Marijina srca poručuje za naš život.

Prva Marijina žalost - Šimunovo proroštvo

Šimun, jedan od posljednjih starozavjetnih proroka, pozdravlja Spasiteljev dolazak na ovaj svijet prepoznajući u njemu „spasenje Božje“, „svjetlost na prosvjetljenje naroda“ i „slavu izraelskog puka“. Te riječi, kojima se Isusovi roditelji dive, nastavljaju se u Šimunovu proroštvu Mariji da će joj mač boli probosti dušu - da se razotkriju namisli mnogih srdaca. Isusu je tek četrdeset dana, a nad njegovim se životom nadvila sjena križa koja je ispunila Majčino srce bolju. Spasenje, svjetlo i slava, namijenjeni narodima po žrtvi Sina Božjega, od ovoga će trenutka u Marijinu Prečistom Srcu imati okus patnje koju je bila pozvana prihvatiti u ljubavi. I u ovome je trenutku Marija bila pozvana ponoviti svoj *Fiat*. Svaka majka spontano zauzima obrambeni stav pred svime što prijeti životima njezine djece. Marija je svoje srce otvorila i izložila ga, pristajući na žrtvu koju je njezin Božanski Sin došao ispuniti u svome tijelu. Što je nečije srce čišće, to s većim intenzitetom osjeća izgubljenost svijeta bez Boga i suosjeća s onima koje okorjelost srca priječi vidjeti njegova djela.

Utecimo se Marijinu Prečistom Srcu, ispunjenom bolju, da bez prestanka čisti naša srca kako bismo u Kristu prepoznali spasenje Božje i svjetlost koja prosvjetljuje svakog čovjeka. Molimo je da nam po zaslugama boli koju je prigrlila kod Isusova prikazanja u hramu pomogne razotkriti skrivene namisli naših vlastitih srdaca.

Uistinu, dragi vjernici, bit ćemo prava Marijina djeca samo ako dopustimo da nam njezina bol progovori o tome čime to u svojim mislima, riječima i djelima doista vrijeđamo Boga.

Druga Marijina žalost - Bijeg u Egipat

U ovoj se drugoj Marijinoj boli očituju namisli svih Heroda od postanka svijeta čija volja za moći pokazuje svoje razorne posljedice u životima nevinih. Milijuni izbjeglica i prognanika diljem svijeta i danas traže utočište daleko od svojih domova, pokušavajući umaknuti ratovima, gladi, klimatskim promjenama. Kada je papa Franjo naložio da se u Lauretanskim litanijama doda zaziv „Okrjepo selilaca“, ujedinio se sa željama Božjega naroda,

koji i u sadašnjem vremenu, obilježenom razlozima neizvjesnosti i zbunjenosti, osjeća potrebu za pobožnim utjecanjem Mariji s ljubavlju i povjerenjem.

Marijina žalost zbog bijega u Egipat bila je ispunjena žalošću i jaucima izraelskih majki koje nisu mogle umaći smrti svoje djece. Do časa kada će i sama držati mrtvo božansko Dijete u naručju trebala je proći još mnoge postaje, čekajući ispunjenje „njegova časa“.

Dragi vjernici, razmišljajući o ovoj Marijinoj boli, otvorimo svoja srca. Herod je učinio nezamislivo zlo iz straha da će mu novorođeni Kralj preuzeti prijestolje. Utecimo se Majci Božjoj molitvom da nas oslobodi svakog straha i osjećaja ugroženosti pred drugim i drugačijim. Samo se dobrotom može pobijediti zlo u svijetu, jer „bit zla ne sastoji se u pljački, krađi, ubijanju, nego u pribijanju Dobrote na križ, u iskorjenjivanju moralnog životnog načela da bi čovjek pomislio kako može griješiti bez grižnje savjesti i bez kazne.“³

Treća Marijina žalost - Isus izgubljen u hramu

Ako smo ikada pomislili da je Blaženoj Djevici Mariji bilo lako razumjeti što Bog od nje traži i to ispuniti, ova nas Marijina žalost zbog Isusova gubitka tijekom tri dana može nagnati i na drukčije promišljanje. Tjeskoba koja joj je ispunila srce dok je s Josipom tražila izgubljenog Sina, rasla je kako je vrijeme odmicalo. Kada su ga pronašli, mač se zarinuo dublje u njezino srce preplavljujući je bolju zbog nerazumijevanja riječi koje su čuli: „Zašto ste me tražili? Niste li znali da mi je biti u onome što je Oca mojega?“ (*Lk 2,51*). Svaka majka kad-tad doživi bol odvajanja djece. Ona je, u određenom smislu, nužna za njihovu duhovnu zrelost i rast. Po ovoj boli, koju je dvanaestogodišnji Isus dopustio svojim roditeljima, Marija postaje izvorom utjehe za sve pobožne duše koje ustrajno čeknu za Božjom blizinom. Ako je za nju u Svetome pismu moglo ostati zapisano da nije razumjela Isusove riječi, ali da ih je brižno čuvala u svome srcu, onda se mi ne smijemo obeshrabriti i odustati od potrage za Božjim licem u našim životima pa i onda kada nam se na trenutak sakrije ili nam uskrati jasnoću o onome što od nas traži.

Četvrta Marijina žalost - Susret s Isusom na Križnom putu

Susret Majke sa Sinom, koji prezren od svih nosi križ na kojemu će biti raspet, podsjeća na Abrahamovo uspinjanje s Izakom na goru, gdje je

bio pozvan žrtvovati svoga Sina. Razlika je u tome što Isus zna da je on sam ta žrtva prinosnica te u Majčinim očima želi vidjeti još jedan „Neka mi bude!“, kojim ona pristaje biti dionicom njegove otkupiteljske žrtve. Marija ga još jednom velikodušno izgovara. Dragi vjernici, na Blaženu Djevicu Mariju se na najsavršeniji način mogu primijeniti riječi svetoga Pavla kada kaže da svojim trpljenjem dopunja ono što nedostaje mukama Kristovim, za Tijelo njegovo, za Crkvu (usp. *Kol 1,24*). Pozvani smo, i kao pojedinci i kao zajednica vjernika, slijediti Isusa na putu poniženja i boli, velikodušno prijanjajući uz ono što je Božja volja, umjesto uz glasne povike većine koja nije bila u stanju razaznati da je taj poniženi i izranjeni čovjek zaista Sin Božji. (usp. *Mk 15,39*). Neka nas razmišljanje o ovoj četvrtoj žalosti Blažene Djevice Marije potakne na ljubav i odvažnost u podnošenju protivljenja i boli.

Peta Marijina žalost - Isusova smrt na križu

Najljepšu ranu Marijinu srcu zasigurno je nanijela oštrica smrti koja je probola Isusovo srce. Time se sva silina otkupljujuće patnje dvaju Presvetih Srdaca izlila na ovaj svijet. Marija je sama, sa Sinom, mogla reći: „Dovršeno je!“ (usp. *Iv 19,30*). Kalež muke je ispijen. Kada netko napušta ovaj svijet s ostvarenim životom i u miru u svim svojim odnosima, s pravom može reći da je dovršio životnu utrku i prepustiti se Božjoj vječnosti. Milosrdni Stvoritelj čovjeku do posljednjeg njegova daha pruža priliku da mu korak u vječnost bude dovršenje Božjeg stvaralačkog djela. No, moderni je čovjek nestrpljiv. Dovršetak uzima u svoje ruke pa ga pretvara u razne prekide. Nijemi krik Majke boli pod križem krik je milijuna nerođene djece, bolesnih i staraca koji su na vječni počinak otišli napušteni i nesigurni. Shvatimo jednom zauvijek, dragi vjernici, da opiranje kulturi smrti nije naš izbor, nego imperativ. Svijet je u plamenu ratova i prirodnih katastrofa, a sve je to samo blijeda slika pustoši koju na ljudskim dušama ostavljaju rane grijeha. Otrijeznimo se i bdijmo! Zagrlimo pod križem Majku boli i molimo da ozdrave rane svijeta i ljudskih srca.

Šesta Marijina žalost - Primanje u krilo mrtvog tijela Isusova

Žalosna Gospa, koja u krilu drži svoga mrtvog Sina, motiv je mnogih umjetničkih djela poznatih pod nazivom Pietà ili Oplakivanje Krista. Latinska riječ *pietas* znači sućut i sažaljenje. Stihovi posljednice, koju na ovaj dan imamo priliku čuti i

razmatrati, „Stala plačuć tužna Mati“ (*Stabat Mater Dolorosa*), u jednom dijelu nude promišljanje o patnji koju podnosi Majka Isusova tijekom njegove muke, dok drugi, veći dio, čine zazivi upućeni Mariji da i nas učini dionicima boli koju je sama iskusila. Želja pobožne duše je da u Marijinu društvu stoji podno križa i s njome dijeli njezin plač te po sve dane osjeća „muke mač“. Koliko god nam se možda čine pretjeranima, takve su želje lijek našoj prirodnoj neosjetljivosti.

Dragi vjernici, sućut je nešto što nas čini budnima i živima. Čini da izlazimo izvan sebe i oslobađamo se sebičnosti. Mnoga su srca danas okamenjena i nesposobna za suosjećanje. Bojimo se patnje i uzmičemo pred njom, a tako i sami, malo pomalo, postajemo duhovni bogalji. Sposobnost da se uživimo u patnju drugoga nešto je što možemo izmoliti i po čemu možemo postati bliži sami sebi, biti više ljudi i više Božji ljudi. Tko bolje od Blažene Djevice Marije može dotaknuti naše srce i približiti ga srcu Božjemu?

Sedma Marijina žalost - Ukop Isusov

Pred grobnim humkom zastaju sve ljudske riječi. Od groba do Uskrsnuća samo je korak, ali

Majka boli mora prihvatiti i ovaj mač ukopa kako bi svima koji su ugasle nade i prekinutih snova mogla postati Majkom nade. Ona koja je u trenutku Navještenja postala Stanom Svevišnjega sada je pred grobom njegova tijela. *Fiat* kojim je udomila Riječ Božju sada njezinu dušu pripravlja za zoru Uskrsnuća. Na izmaku snaga i na koncu nadanja, usmjerimo svoj pogled k Mariji. „Ona nas uči kreposti čekanja, pa i onda kada se sve čini besmislenim: ona se uvijek uzda u Božje otajstvo, čak i kada se čini da ga nema zbog zla u svijetu.“⁴

Dragi vjernici, u Crkvi se trajno nastavlja Marijina majčinska prisutnost. Sedam njezinih žalosti pred nama stoje kao nepresušna vrela iz kojih možemo crpsti milosti i nadahnuća za svoj vjernički život. Čineći tako, sve ćemo jače i sigurnije prijanjati uz Kristovo otajstvo, s kojim je ona nerazdruživo povezana i u koje je sve dublje uranjala pristankom svoje vjere. Neka nas na tom putu prati i zagovara te neka pred našim očima otvara obzore snova koje smo zaboravili sanjati. Amen.

Bilješke

1 Fulton Sheen, *Prva ljubav svijeta*, Zagreb, 2004, str. 228.

2 Drugi vatikanski sabor, *Lumen gentium*, 58.

3 Fulton Sheen, *Prva ljubav svijeta*, Zagreb, 2004, str. 226.

4 Papa Franjo, Opća audijencija, 10. svibnja 2017.

NADBISKUPOVA HOMILIJA O OBLJETNICI PREMINUĆA SLUŽBENICE BOŽJE S. KLARE ŽIŽIĆ

Samostanu Šibenskih sestara franjevk, Pantovčak, 21. rujna 2024.

Drage sestre!

S velikom radošću i zadovoljstvom večeras sam ovdje s vama, predvođeni misno slavje u spomen preminuća vaše utemeljiteljice, službenice Božje s. Klare Žižić.

Iako smo malobrojan narod, Bog nas je obdario mnogobrojnim milostima, darujući nam mnoge blaženike, svece i ugodnike Božje, koji su, poput s. Klare, na putu proglašenja svetima. Vaša Družba, nasljeđujući duhovnu baštinu s. Klare, pozvana je ponuditi Crkvi i svijetu najplemenitiji i najuzvišeniji plod njezinog potpunog predanja Bogu i života po Božjim nadahnućima u teškim vremenima. Neka vaša služba bude blagoslovljena kao svjedočanstvo njezine svetosti i vjernosti Bogu.

Po dolasku u Šibenik 1673. godine, s. Klaru pratio je glas o njezinu krepomnom i svjedočkom životu koji je vodila u rodnoj Promini, ostavši s narodom koji se nije povukao pred Turcima u sigurnije krajeve uz more. Suočena s okrutnošću turske tiranije, svjedočila je i prenosila vjeru siromašnom puku, unatoč opasnostima i prijetnjama, čak i po cijenu vlastitog života. Povijest svjedoči o težini te tiranije i pokazuje koliko je bila potrebna jakost duha za očuvanje krepomnog života u skladu s kršćanskim načelima. Zato s pravom možemo reći da je s. Klara, utjelovljujući u svom životu snagu i hrabrost koje proizlaze iz vjere, bila svjetlo u tami, oslonac nesigurnima i putokaz zalutalima.

Siromašni vjernici šibenskog kraja prepoznali su njezinu predanost i pozvali je da im bude uzor pobožnosti, da poučava njihovu djecu u kršćanskom nauku te pruži besplatno utočište vjernicima iz okolnih sela koji su dolazili u Šibenik. Po dolasku u Šibenik i utemeljenju redovničke zajednice, franjevačka trećoredica Mara uzela je redovničko ime s. Klara. Skromne početke redovničke ustanove Trećeg reda sv. Franje njegovala je kroz pokoru, samozatajnost i brigu za siromašne. Na tim temeljima, vaša je Družba izgradila svoju čvrstoću, a ona i danas raste i širi se, zahvaljujući vašem vjernom svjedočenju.

U životu s. Klare posebno se ističu njezina spremnost na pokornički život, ljubav prema siromaštvu te suosjećanje sa siromašnim i napuštenim narodom. Sve to podsjeća nas na blaženstvo

siromašnih duhom, kojima je Gospodin obećao kraljevstvo nebesko. Stoga zajedno razmislimo kako i mi, u današnjem vremenu, možemo živjeti to blaženstvo i crpiti snagu iz njega.

1. Siromaštvo duhom početak je kreposti

Ljestve, ako žele poslužiti svojoj svrsi, moraju imati prvu prečku blizu tla, inače se nejaki nikada neće moći uspeti. Isus nije slučajno blaženstvo siromašnih duhom stavio na prvo mjesto. Blaženstvo siromašnih duhom prva je stepenica dostupna svakoj duši koja želi nasljedovati Isusa. Ono je u temelju svih drugih blaženstava. Samo siromah duhom tuguje pred Bogom, željan njegove utjehe. Nitko ne postaje krotak prema drugima, niti gladan i žedan pravednosti, ako mu je duh uznositi i usmjeren prema sebi. Nemoguće je postati milosrdnim onome tko nije svjestan vlastitog duhovnog siromaštva.

Bog od nas ne želi ništa osim naše čežnje za njim, koja mu otvara prostor da pokaže svoju dobrotu. Prva dodirna točka između naših duša i Boga jest ono što nemamo, a ne ono što imamo i čime smo bogati. Dobri su u opasnosti hvaliti se svojom dobrotom, ali pred Bogom nitko nije pravedan; pobožni se mogu hvaliti svojim prinosima, ali Pismo kaže: „Žrtva i prinos ne mile ti se“ (Ps 40,7; Heb 10,5); mudri se mogu hvastati svojom mudrošću, ali: „Mudrost ovoga svijeta ludost je pred Bogom“ (usp. 1 Kor 3,19). Siromah se pak Bogu raduje, a ubogom on je pomoć (usp. Ps 10,14). Kao što liječnik traži bolesne, i kao što djelatelj milostinje traži siromašne, tako i Spasitelj traži one koji ga trebaju i njima iskazuje svoje milosrđe.

U uvjetima krajnjeg siromaštva, napuštenosti i progona našeg naroda pod turskom vlašću, franjevačke trećoredice, među kojima je bila i s. Klara, imale su izvrsno oruđe za početak uspinjanja k vrhuncima krepomnog i svetog života. No trebalo je znati iskoristiti to oruđe, od siromaštva i oskudice napraviti prijatelja, a ne prepustiti se očaju. Službenica Božja Klara to je naučila u školi duhovnosti Asiškog Siromaška i njegove male braće, čiji je pojas nosila još od svoje mladosti.

Doista, naš Božanski Učitelj, stavljajući blaženstvo siromaštva na prvo mjesto, započinje od

same osnove duhovnog iskustva. Na taj način omogućuje svakom čovjeku, bez obzira na slabost u vjeri ili skromne životne uvjete, da lakše kroči putem savršenstva. S. Klara, prihvaćajući dragovoljno progonstvo i siromaštvo koje je kršćanski narod trpio pod turskim terorom, vršila je pokoru i izgrađivala se u krepostima. Te su kreposti postale njezin način otpora zlu i grijehu kojem je narod bio izložen. U vremenu kada narod nije imao snažne uzore vjere i kreposnog života, s. Klara dala je zavjet djevičanstva koji je kasnije, dolaskom u Šibenik, nastavila živjeti kao redovnica trećoredica.

Drage sestre, s. Klara nas svojim primjerom poučava da za dobra djela i predanost Bogu ne treba čekati idealne uvjete, neko drugo vrijeme i možda bolja sredstva. Samo jedan čovjek može donijeti promjenu i biti svjetlo u tami. Istinu da bez Boga ne možemo učiniti ništa nije dovoljno prihvatiti samo razumom, nego ju je potrebno provoditi u djelo aktivnim odricanjem od svega što ne bi bio on ili što ne bi proizlazilo iz njegova nadahnuća.

2. Siromaštvo duhom lijek je duhovnom siromaštvu

Povijest spasenja nam govori da najviše čemu nas Zakon može poučiti jest naše duhovno siromaštvo zbog robovanja grijehu. Sveti Pavao će reći Galaćanima: „Zakon nam je bio nadzirateljem sve do Krista“ (Gal 3,24). Mojsije je izveo narod iz Egipta pokazujući mu lice ropstva, no Jošua je bio potreban da narod uđe u obećanu zemlju. Božje zapovijedi nisu nam dane da ograniče našu slobodu, već da nas neprestano podsjećaju na stanje čovjeka nakon prvog pada – stanje koje je takvo da nikada nećemo moći zaobići aktualnost Božjih zapovijedi. One nas podsjećaju na našu krhkost i ranjivost.

Mnogi su u vrijeme s. Klare trpjeli materijalnu oskudicu i bili svjesni svog duhovnog siromaštva, ali bila je potrebna osoba koja će ih poučiti da ih to ne umanjuje u njihovom ljudskom dostojanstvu. Riječju i djelom s. Klara ih je poučavala kako duhovno rasti. Zato ju je narod volio i želio u svojoj blizini.

Kao prava kći svetog Franje, s. Klara shvaćala je da nitko ne može napredovati u kreposti tamo gdje nema siromaštva duha, jer upravo ono nas čini ovisnima o Bogu, kao što su djeca ovisna o svojim roditeljima. Sve dok smo slijepi za vlastito duhovno siromaštvo, ne možemo biti ispunjeni Bogom. Da bismo se zaodjenuli pravednošću, moramo svući staroga čovjeka i odjenuti se

u Krista. Moramo prepoznati vlastito siromaštvo kako bismo uočili bogatstvo u Kristu. Oholost zaslijepljuje oči, dok iskrena poniznost otvara pogled, omogućujući nam da vidimo ljepotu i privlačnost Isusova lica.

Iako svakodnevno prepoznajemo istinu o čovjekovom duhovnom siromaštvu i njegovim uzrocima, rijetki su oni koji joj pridaju istinsku važnost. Čak i unutar redovništva, ponekad se ponašamo kao da ne primjećujemo razorne posljedice grijeha, previđajući njegovu stvarnu težinu i utjecaj na duhovni život. Hvalimo se svojim duhovnim bogatstvom, milošću i slavom, a pritom toleriramo grijeh, ističući jedino Božje milosrđe i zaboravljajući na potrebu za iskrenim obraćenjem i pokorom. Ne treba, kao što se nekad činilo, u svemu vidjeti grijeh, ali iznimno je opasno zanamariti ga. Nijedno ropstvo nije opasnije od onoga koje čovjeka čini zadovoljnim u vlastitoj podlošnosti grijehu. To je siromaštvo koje nikada ne teži ničemu i u svemu je zadovoljno, a upravo je takvo siromaštvo najdublje i najopasnije, jer zatvara srce za potrebu rasta i obraćenja. Bogu posvećene osobe pozvane su biti oči svijeta, stražari na bedemima čovječanstva, budno pazeći i upućujući druge prema istini, pravdi i svetosti, kako bi kroz njihovu vjernost Bog prosvjetlio svijet.

3. Važnost spoznaje duhovnog siromaštva

Našu umišljenu dobrotu teže je pobijediti nego stvarni grijeh, jer ona skriva istinsku potrebu za obraćenjem i vodi nas u iluziju vlastite pravednosti. Čovjek se lakše može izliječiti od svojih bolesti nego se odreći lažnog zadovoljstva u osjećaju zdravlja, jer to zadovoljstvo često prikriva dublje duhovne slabosti koje ostaju neprepoznate. Drugim riječima, ljudska slabost predstavlja manju prepreku spasenju nego ljudska snaga, jer slabost nas može učiniti svjesnima naše ovisnosti o Božjoj milosti, dok nas vlastita snaga često vodi u oholost i oslanjanje na sebe, udaljujući nas od istinskog obraćenja. Stoga je znak istinske milosti biti duboko svjestan svoje potrebe za milošću, jer samo takva svijest otvara srce za Božje djelovanje i vodi nas na put obraćenja i spasenja. Čovjek čiji duh prepoznaje vlastito siromaštvo već posjeduje barem jednu istinsku spoznaju, jer svijest o vlastitoj slabosti otvara put prema pravom razumijevanju i traženju Božje milosti.

S. Klara još je u rodnoj Promini spoznala važnost siromaštva duha i prepoznala opasnost duhovnog siromaštva. Svoju snagu usmjerila je na poučavanje puka u kršćanskom nauku, nastojeći ih voditi prema istinskom duhovnom bogatstvu.

Potrebu za odvažnim suprotstavljanjem zlu, čak i pod cijenu vlastitog života, s. Klara nije mogla shvatiti bez svjetla Duha Svetoga, koji ju je vodio i osnaživao u toj hrabrosti. Stoga se na s. Klaru mogu primijeniti Isusove riječi upućene Petru: „Blago tebi, Klaro, jer ti to ne objavi tijelo i krv, nego Otac moj, koji je na nebesima“ (usp. Mt 16,17). Djela ljubavi, milosrđa i pokore, koja su bila sastavni dio života trećoredice, oblikovala su njezinu dušu, omogućujući joj da s dubljim razumijevanjem uoči ono što je nedostajalo nepoučenom puku.

Uvijek kada pomislimo da je siromaštvo duha malena stvar, sjetimo se da je naš Gospodin upravo to milosno stanje srca postavio kao temelj svih blaženstava. Drage sestre, ako ikada pomislite da je siromaštvo duha neznatno, prisjetite se gorušičina zrna koje je označilo početke vaše Družbe i njegovih plodova koje danas uživate. Budite one koje u sadašnjem vremenu siju za budućnost, čak i kada vam se čini da je skrovitost i neznatnost vašeg rada i trpljenja beznačajna. Bog uvijek prepoznaje i nagrađuje sjeme koje se s ljubavlju i vjernošću polaže u njegove ruke.

4. Siromasi duhom baštinici su kraljevstva nebeskog u ovom vremenu i u vječnosti

Na kraju, uz siromaštvo duha vezano je obećanje o nasljedovanju Kraljevstva nebeskog. Ovo obećanje nije samo za budućnost, već govori i o sadašnjosti: „Njihovo je kraljevstvo nebesko“ (usp. Mt 5,3). Kraljevstvo nebesko nije ništa drugo nego kraljevstvo Božje. U molitvi Očenaša molimo da dođe Božje kraljevstvo i da se njegova volja savršeno ostvaruje na zemlji, kao što je na nebu. Na taj način, kraljevstvo Božje postaje osobno, jer takav poredak na zemlji ne može nastati dok svaki pojedinac – svaki muškarac i žena – ne prihvati Božju

volju. Drugim riječima, kad god netko u potpunosti prihvati Božju volju, on ulazi u kraljevstvo Božje i doprinosi njegovom rastu i širenju u svijetu.

Da bi netko postao građaninom određene zemlje, mora biti spreman prihvatiti zakone te zemlje. Državljanstvo i poslušnost zakonima neraskidivo su povezani. Isto tako, nitko ne može postati građanin Božjeg kraljevstva ako ne prihvati Božje zakone. Biti građanin kraljevstva Božjeg znači živjeti potpuno u skladu s Njegovom voljom.

Blaženstvo siromašnih duhom u tome smislu možemo izraziti na sljedeći način: Blago čovjeku koji je shvatio svoju bespomoćnost i nedostatnost te svoje povjerenje predao Bogu, prihvativši Njegovu volju i postavši građaninom neba. Upravo iz tog prihvaćanja izvire ovo blaženstvo, jer istinski mir dolazi iz vršenja Božje volje. Za siromašne duhom, Božja vladavina nije teret, već blagi jaram koji nose s radošću. Dati Bogu svu slavu za njih nije teško, nego prirodni izraz njihove predanosti i ljubavi.

Drage sestre, koliko je svetaca svijet držao vrijednima prezira, a Bog ih je upisao među svoje izabrane. Njegov sud je istinit i neizmjereno vrjedniji od ljudskih mišljenja, pa čak i od mišljenja anđela. Molimo Boga da nam objavi svoj sud o životu vaše utemeljiteljice, da po svojoj milosrdnoj volji otkrije i nama i cijeloj Crkvi da je ona, svojim predanim služenjem kraljevstvu Božjem, najviše ugađala njemu samome. Neka nam pokaže da je milosno rasla u vjeri, ljubavi i nadi te da sada i do vijeka uživa u blaženstvu i jedinstvu s njim, našim trojedinim Bogom, Ocem, Sinom i Duhom Svetim. Amen.

NADBISKUPOVA HOMILIJA NA MISNOM SLAVLJU PRIGODOM 30. OBLJETNICE CARITASOVE KUĆE U BREZOVICI

Brezovica, 24. rujna 2024.

Dragi korisnici i djelatnici Caritasove kuće, uvaženi uzvanici i gosti, draga braćo i sestre!

Okupljeni smo danas kako bismo proslavili tridesetu obljetnicu postojanja Caritasove kuće „Bl. Alojzije Stepinac“ u Brezovici, mjesta koje već desetljećima pruža dom i sigurnost djeci i odraslim osobama kojima je potrebna skrb i toplina obitelji. Naša vjera, utemeljena na ljubavi i milosrđu, osobito se očituje u brizi za najslabije među nama, a to su upravo djeca i oni koji su u svojoj nemoći potrebni pomoći. Stoga smo za ovu prigodu izabrali evanđeoski tekst u kojem nas Isus poziva da od djece učimo kako primiti Kraljevstvo Božje u jednostavnosti i poniznosti.

Ovo je mjesto postalo oaza ljubavi, zajedništva i požrtvornosti što svakodnevno svjedoče djela svih vas koji ovdje živite i radite. Kao kršćani, pozvani smo prepoznati ljepotu milosrdne ljubavi koju Bog pokazuje prema svakom čovjeku, i tu ljubav dijeliti s drugima. Darivajući u ljubavi svoje vrijeme i svoje talente drugima i sami se obogaćujemo.

1. Snaga Božje ljubavi prema djeci

U svibnju ove godine Crkva je obilježila Prvi svjetski dan djece. Tom prigodom papa Franjo svakom je djetetu uputio pismo s porukom „Dragocjen si u Božjim očima“ (Iz 43,4).

Draga djeco i korisnici ovog doma, to isto i mi danas na poseban način želimo ponoviti vama: Dragocjeni ste u Božjim očima i dragocjeni ste nama.

Dragocjeni ste toliko da Isus, kako smo to čuli u evanđelju, svakome od nas poručuje da nećemo moći u njegovu blizinu ako ne budemo poput vas. Kad su Isusu donosili djecu da ih blagoslovi, učenici su to sprječavali. Međutim, Isus im se odlučno suprotstavio riječima: „Pustite dječicu neka dolaze k meni; ne priječite im, jer takvih je Kraljevstvo Božje.“ (Mk 10,14). Ovim riječima Isus vam sam poručuje koliko ste mu dragocjeni i da vas želi u svojoj blizini.

Draga braćo i sestre, svi kojima je povjerenja briga za djecu i malene, naša briga ne smije biti samo puka formalnost. Kao što Isus kaže učenicima: „Ne priječite im“, tako smo i mi pozvani prepoznati sve društvene prepreke i nepravde koje ranjavaju posebno djecu. To uključuje borbu protiv siromaštva, nepravde, zanemarivanja i zlostavljanja.

Isusovo srce bilo je ispunjeno ljubavlju i brigom za najmanje i najslabije koje svijet često zaboravlja. Isus nas poziva da budemo glas onih koji nemaju glasa, da se borimo za pravdu i dostojanstvo svakog ljudskog bića, jer svi smo stvoreni na sliku i priliku Božju (Post 1,27).

2. Djeca nas uče poniznosti i jednostavnosti

Isus poručuje svima nama: „Zaista kažem vam, tko ne primi kraljevstva Božjega kao dijete, ne, neće u nj ući.“ (Mk 10,15). Ove riječi sadrže duboku duhovnu istinu. Kraljevstvo Božje dostupno je svima, ali ga možemo primiti samo ako imamo dječje srce, srce koje je slobodno od oholosti, vezanosti za ovozemaljske stvari i egoizma. U djetetu vidimo primjer onoga što je Isus nazvao „siromaštvom duha“ (Mt 5,3).

Ono što djeca imaju, a što odrasli često gube, jest njihova sposobnost da vjeruju bez postavljanja pitanja, da se oslanjaju na druge i da vole bezuvjetno. Upravo ta jednostavnost i povjerenje u Božju providnost ključ su našeg duhovnog rasta. „Bog se protivi oholima, a poniznima daje milost“ (Izr 3,34). Ova pouka postaje još jasnija u kontekstu svakodnevnog života, gdje se često previše oslanjamo na vlastite snage, zaboravljajući da je sve milost i dar.

Djeca, u svojoj nevinosti i otvorenosti, postaju primjer vjere koju bismo svi trebali nasljedovati. Kad nas uspoređuje s djecom, Isus ne misli da trebamo biti djetinjasti, već da trebamo njegovati osobine koje djeca posjeduju: povjerenje, jednostavnost, poniznost. Djeca nemaju predrasuda, nisu opterećena ambicijama i grijehom, već dolaze Bogu otvorena srca ne tražeći ništa zauzvrat. Djeca žive od povjerenja i ovisnosti

o svojim bližnjima, baš kao što smo mi pozvani živjeti u povjerenju i ovisnosti o Bogu.

Vi koji radite u ovome domu zacijelo ste iskusili iskreno povjerenje koje vam daruju djeca i mladi koji su povjereni vašoj skrbi. Iznevjeriti to povjerenje i povrijediti ih značilo bi najljućim mačem boli probosti Gospodinovo srce.

3. Naša odgovornost prema djeci i slabima

Djeca, kao najnezaštićeniji članovi našeg društva, povjerena su našoj brizi. U tom kontekstu, svaka kršćanska zajednica i institucija ima odgovornost ne samo osigurati tjelesnu skrb za djecu, nego im omogućiti i duhovni rast. To znači evangelizirati ih, obrazovati, ohrabrivati i biti uz njih kako bi rasli u ljubavi prema Bogu i bližnjemu. Djeca, čista srca, brže prepoznaju istinu evanđelja i prihvaćaju je s vjerom bez oklijevanja.

Naša je dužnost pružiti svakom djetetu priliku da, u skladu sa svojom dobi i sposobnostima, upozna Božju ljubav i omogućiti mu da razumije da je prihvaćeno, voljeno i vrednovano u svome dostojanstvu.

Nažalost, svijet u kojem živimo često zanemaruje djecu i one najslabije. Društvo, vođeno materijalnim interesima i pragmatičkim pogledima, često zaboravlja na one koji nemaju političku ili ekonomsku moć. Zato nas Isus poziva da se posvetimo onima koje svijet zaboravlja, jer upravo su oni najbliži Božjem srcu.

Draga braćo i sestre, pozvani smo biti kao djeca - jednostavni, ponizni, puni vjere. Djeca nas uče kako živjeti evanđelje u svakodnevnici, bez kalkulacija i interesa, s povjerenjem u Božju providnost.

Današnje slavlje 30. obljetnice Caritasove kuće u Brezovici podsjeća nas da je ljubav, konkretna i svakodnevna, temelj naše vjere. Ljubav koju iskazujemo djeci, starima i nemoćnima, nije samo naša dužnost, nego i dar koji primamo.

U Gospodnjoj molitvi svaki dan molimo da dođe Kraljevstvo Božje, a ovdje Isus kao da želi poručiti da je kraljevstvo, za koje mi odrasli trebamo moliti, djeci tako blizu, nadohvat ruke. Stoga nas poziva da od malenih učimo kako primiti kraljevstvo Božje. Vi ste ovdje, u tome smislu, privilegirani.

Zahvaljujemo Bogu na svima onima koji su prije trideset godina s ljubavlju i vizijom utemeljili Caritasovu kuću «Bl. Alojzije Stepinac» u Brezovici, kao i svima koji su kroz ovo vrijeme nesebično djelovali u njoj, služeći najpotrebnijima. Njihova požrtvornost i briga za djecu i odrasle, kojima su pružali dom, odraz su istinske kršćanske ljubavi. Neka im Gospodin bude vječna nagrada za sve darovano. Posebno zahvaljujemo i sadašnjim djelatnicima i upravi, koji nastavljaju ovu plemenitu misiju žrtvujući se nesebično za korisnike ove Kuće. Molimo da svi skupa budemo vođeni Božjom ljubavlju, da rastući u poniznosti budemo sve osjetljiviji na njegov blagoslov i milost.

Kao kršćani pozvani smo služiti jedni drugima prepoznajući u svakome Božji dar i priliku za rast u milosrđu. Molimo Gospodina da nam dađe srce poput djeteta, srce koje je otvoreno za ljubav, jednostavno i ponizno, kako bismo i mi, po uzoru na blaženog Alojzija Stepinca, mogli naslijediti Kraljevstvo nebesko, kao što nam je Isus obećao. Amen.

NADBISKUPOV POZDRAVNI GOVOR PRIGODOM 30. OBLJETNICE CARITASOVE KUĆE U BREZOVICI

Brezovica, 24. rujna 2024.

Poštovana braćo i sestre u Kristu, poštovani uzvanici,

dragi korisnici Caritasove kuće „Bl. Alojzije Stepinac“, cijenjeni djelatnici i volonteri,

S velikom radošću i poniznošću pozdravljam vas u ovoj prigodi u kojoj obilježavamo 30 godina postojanja Caritasove kuće u Brezovici, mjesta koje nije samo dom, nego i svjetionik nade za mnoge. Ovo je vrijeme zahvalnosti, molitve i slavljenja Božje prisutnosti u svakom čovjeku, posebice u onima najranjivijima. Kao zagrebačkom nadbiskupu, drago mi je vidjeti plodove ljubavi i žrtve koji su utkani u temelje ove ustanove. Danas stojimo ovdje i svjedočimo snazi Božje providnosti, koja je kroz djelatnost Caritasa usmjerena na skrb za one najpotrebnije, bolesne i slabije, s vjerom da su svi Božja djeca, ljubljena i dostojna poštovanja.

Posebno bih želio uputiti pozdrav i zahvalnost upravi Caritasa Zagrebačke nadbiskupije, kao i voditeljima ove Kuće, kako bivšim, tako i sadašnjim, koji svojom neumornom zauzetošću svjedoče istinski duh evanđelja, kao i svim djelatnicima ove Kuće čije su ruke i srce proteklih desetljeća bile produžetak Božje ljubavi. Vaš trud i posvećenost nadahnjuju nas i pokazuju što znači služiti Kristu u našoj svakodnevici, kroz djela milosrđa i brige za drugoga.

Ova kuća, nazvana po našem velikom blaženiku Alojziju Stepincu, nije samo mjesto skrbi, nego i izvor duhovne snage i inspiracije. Stepinac, koji je cijelim svojim životom svjedočio vjeru, ljubav i hrabrost, ostavlja nam u naslijeđe poruku kako se istinska ljubav prema Bogu ogleda

u ljubavi prema bližnjemu. Upravo to ovdje vidimo, u svakom kutku ove kuće, u svakom osmijehu i pruženoj ruci. Stepinčeva misao o ljubavi kao temelju svega, neka nam bude trajni podsjetnik i vodilja da bez ljubavi sve gubi svoj smisao.

Danas se također s posebnim zahvalnošću prisjećamo onih koji su pokrenuli ovu veliku inicijativu, naših prijatelja iz Caritasa biskupije Rottenburg-Stuttgart čije su vizija i požrtvornost omogućile da se ova kuća izgradi i da postane dom mnogima. Ova suradnja između naših biskupija znak je univerzalnosti Katoličke crkve koja, bez obzira na granice, povezuje sve ljude u jednu obitelj - obitelj Božje djece.

Neka nas ova proslava potakne da još dublje promislimo o našem kršćanskom pozivu, da ne zaboravimo one najslabije među nama i da se, poput ove kuće, otvaramo za svakoga tko kuca na naša vrata. Kao što je naš Gospodin rekao, blago milosrdnima, jer će zadobiti milosrđe (Mt 5,7). Neka milosrđe koje ovdje izlazi iz vaših srca i dalje bude izvor snage za cijelu našu Crkvu i društvo.

Na kraju, želim uputiti poseban pozdrav i zahvalu djelatnicima koji su od samih početaka radili u ovoj kući te korisnicima koji su postali djelatnici ove kuće. Vi ste pravi svjedoci Božje ljubavi i njegove prisutnosti među nama. Neka vas Gospodin nagradi za vašu vjernost i posvećenje.

Molimo da nas Gospodin i dalje vodi na putu ljubavi i služenja. Neka ovaj dom ostane svjetionik nade, topline i kršćanske solidarnosti te mjesto gdje će uvijek boraviti Božja prisutnost.

Hvala vam svima od srca i neka vas Gospodin blagoslovi!

NADBISKUPOVA HOMILIJA NA SVETKOVINU SV. VINKA PAULSKOGA

Samostan Sestara milosrdnica, Frankopanska, Zagreb, 27. rujna 2024.

Drage sestre!

Čast mi je i zadovoljstvo u zajedništvu s vama slaviti svetkovinu vašeg utemeljitelja svetoga Vinka Paulskoga. Cijela Crkva danas zahvaljuje Bogu za dar njegova svetog života. Njegov primjer kroz povijest je nadahnuo mnoge muškarce i žene na služenje Bogu kroz služenje blišnjima, osobito onima koji su najviše trebali Božje milosrđe očitovano djelima kršćanske ljubavi. Ovaj prijatelj siromašnih ostavio je dubok trag u Crkvi, a njegovu karizmu danas žive mnogi uključujući vas, koje ste dio velike vinkovske obitelji.

Sveti Vinko postao je svećenik vrlo mlad i isprva nije u potpunosti shvaćao pravo značenje svećeničkog poziva, gledajući na njega kao na priliku za osobni napredak u društvu. No, Božja se milost i time poslužila dopuštajući mu da kroz osobna razočaranja i teškoće svećeničkog poziva raste u mudrosti, spoznaji i prepoznavanju Božjeg djelovanja u vlastitom životu. Slijedeći nadahnuća Duha Svetoga, sveti Vinko naučio je prepoznavati potrebe ljudi svog vremena i na njih odgovarati povezujući pojedince, zajednice i društvene strukture u djela kreativne ljubavi prema blišnjima. Večeras ćemo kroz četiri ključne točke razmatrati karizmu svetoga Vinka i ono što je potrebno da biste je sačuvali živom te prenijele budućim naraštajima.

1. Aktualnost Vinkove karizme i potreba duhovne obnove

Promatrajući djelo svetoga Vinka u kontekstu današnje Crkve, u vremenu kad tražimo nove putove evangelizacije i načine služenja prilagođene izazovima našeg doba, prvo što nas oduševljava jest njegova otvorenost djelovanju Duha Svetoga. Nadahnut Duhom Svetim, sveti Vinko uveo je mnoge kreativne i inovativne pristupe širenju Kraljevstva Božjeg. Odgovarajući na potrebe ljudi svoga vremena, nastojao je obnoviti evanđeosku sliku Crkve u kojoj duhovna dimenzija prožima i daje smisao njezinom vidljivom i društvenom djelovanju. Sveti Vinko vjerovao je da je istinska evangelizacija moguća jedino u neraskidivoj povezanosti riječi i djela, evanđelja i milosrdne ljubavi.

U tom duhu, otvorio je nove putove za život svećenika i redovnika usmjerivši njihov poziv na služenje onima najsiromašnijima i najpotrebitijima. Prepoznao je Crkvu kao narod Božji i otvorio vrata laicima pozivajući sve vjernike na svetost koja se mora svjedočiti konkretnim djelima ljubavi.

Također, sveti Vinko dao je ženama značajnu ulogu u životu Crkve, prepoznajući njihovu vrijednost i njihov poziv na apostolsko služenje. Njegova promišljanja i djelovanja i danas odjekuju u Crkvi, jer ono što je živio u 17. stoljeću predstavlja temelj naših suvremenih sinodalnih rasprava i nastojanja u oblikovanju Crkve otvorene za sve. Svojim životom i službom, sveti Vinko je anticipirao mnoge ideje i smjerove evangelizacije koje danas nastojimo ostvariti. To je bilo moguće jer je njegovo djelovanje izviralo iz dubokog duhovnog iskustva, vođeno autentičnom ljubavlju prema Bogu i blišnjima.

Očito je, drage sestre, da je karizma koju ste naslijedile uvijek živa i aktualna. Na vama je odgovornost da je sačuvate i prenesete u njezinom pravom duhu, kako u povoljnim tako i u nepovoljnim vremenima. Danas vam ponavljam isti poticaj i istu misao koju je prije 80 godina, ovdje u Frankopanskoj, uputio blaženi Alojzije Stepinac, kada je odlučio pomoći sestrama da, unatoč teškim okolnostima, održe Družbu na visini. Rekao je da je od svega najvažnije da duhovne stvari uvijek budu na prvom mjestu. Kako bi se to postiglo, pozvao je sestre da prepoznaju vrijednost savršenstva i duboko cijene duhovne stvarnosti.

Te njegove riječi držim proročima. Vaš doprinos, drage sestre, u apostolatu Crkve u Hrvatskoj je nemjerljiv. Ono što trebate još snažnije usvojiti od svetoga Vinka jest duhovna dubina, iz koje je izviralo svako njegovo djelovanje. Neka vam ta dubina bude izvor snage i nadahnuća u vašem poslanju.¹

Dopustite da vas na djelovanje pokrene sveti nemir, izraz onog dubokog duhovnog blaga koje ste primile u baštinu i koje najprije trebate iskusiti u vlastitim srcima. Stoga, odgovor na ovu krizu koja pogađa redovništvo nalazi se upravo u vašoj temeljitoj duhovnoj obnovi.

2. Djela, ne samo riječi

Drage sestre, primjer svetoga Vinka uči nas da pravi apostolat, koji je u skladu s Božjim srcem, proizlazi iz duhovne dubine i kreposnog života. Takav apostolat ne ostaje samo na riječima, već se uvijek pretvara u konkretna djela, prelazeći sve granice i dopirući do onih na margini društva. Na to nas i papa Franjo neumorno podsjeća. Sveti Vinko nije mogao ostati ravnodušan pred siromaštvom, bolestima i nejednakostima koje je susretao. Srce obnovljeno milošću to mu nije dopuštalo, i cijelim je svojim bićem bio predan služenju bližnjima. Njegova odlučnost u odgovoru na pitanje „Što treba učiniti?“ dolazila je iz duboke kontemplacije Isusova života i želje da djeluje u skladu s njegovom riječju.

Primjer svetoga Vinka podsjeća nas da nije dovoljno prepoznati nepravdu, nego da trebamo konkretno djelovati kako bismo promijenili svijet oko sebe. Taj žar, to unutarnje pokretanje srca prema najsiromašnijima, ono je što bi vas trebalo izdvajati između drugih. No, nikada ne zaboravite da se taj žar rađa iz kontemplacije, a ne izvan nje.

Siromaštvo, bolesti, izgubljenost i nemiri s kojima se današnji čovjek suočava često su posljedica nezaustavljivog tehnološkog napretka koji nije popraćen proporcionalnim moralnim rastom. Iako živimo u vremenu materijalnog obilja i naprednog znanja, naše društvo često odaje dojam duhovne oskudice, osiromašenih međuljudskih odnosa, manjka ljubavi, povjerenja i nade. Zbog toga, naš odgovor na ove izazove mora biti duboko ukorijenjen u duhovnosti.

Primjer svetoga Vinka i danas nas poučava da ljubav uvijek pronalazi putove ostvarenja Kraljevstva Božjega u svijetu, bez obzira na prepreke, protivljenja, nerazumijevanja i poteškoće s kojima se susreće. Stoga, „sve je moguće onomu koji vjeruje!“ (Mk 9,23). Put svetoga Vinka svjedoči o izazovima mijenjanja uhodanih načina djelovanja, o rizicima koje donose odvažni koraci, o hrabrosti potrebnoj za promjene, kao i o žrtvama koje treba podnijeti kako bi se stvari promijenile nabolje. Također nas poučava o strpljenju i ustrajnosti koje su potrebne da ne odustanemo pred teškoćama.

Drage sestre, pozvane ste na iskorake. Bog po vama i danas želi „sve činiti novo“ (usp. Otk 21,5), budite stoga spremne na izazove, ali i na milosti koje dolaze s vjerom i ustrajnošću u poslanju koje vam je povjereno.

3. Zajedništvo i suradnja

Jedno od ključnih obilježja apostolata svetoga Vinka je suradnja. Okupljao je ljude i osnivao

zajednice u kojima nitko nije djelovao sam niti za vlastitu slavu i interes, već su svi zajedno radili na većem, zajedničkom cilju. Shvatio je da se složeni problemi poput siromaštva i nepravde ne mogu riješiti pojedinačnim naporima, već kroz udružene snage i zajedničko zalaganje. Samo kroz zajedništvo moguće je postići ono što pojedinac ne bi mogao ostvariti sam.

Vaš život u zajednici pruža vam idealno okruženje u kojem se učite suradnji i međusobnom povezivanju za dobrobit drugih. Zajedništvo koje ste pozvane graditi i živjeti oslobađa vas od sebičnosti, otvara vas prema drugima te izgrađuje, potiče i ohrabruje one oko vas. Ako među vama nema istinskog zajedništva, onda su iluzija svi projekti u koje želite uključiti druge ili im pomoći.

Tijekom svoje slavne prošlosti, iskusile ste blagodati složenog djelovanja za zajedničko dobro. Vaše prisustvo i djelovanje na ovim prostorima snažno svjedoče o snazi zajedništva i predanog služenja Crkvi. Zajedništvom i stegom postale ste prepoznatljiv znak ovog mjesta i Crkve. Pozvane ste to svjedočanstvo zajedništva ostvarivati i danas, te ga ostaviti u baštinu i onima koji će doći iza vas.

Osim toga, svojim svjedočanstvom zajedništva pozvane ste privući nove članice, pokazujući im snagu zajedničkog života i služenja u duhu karizme svetoga Vinka. On je dobro razumio da, kako bismo učinkovito pomogli drugima, prvo trebamo izgraditi međusobne odnose povjerenja, podrške i poticanja. Takvi odnosi ne samo da jačaju zajednicu, već postaju svjetionik drugima pokazujući kako zajednički život i suradnja mogu donijeti stvarne promjene. Poziv svetoga Vinka na zajedništvo i suradnju poziv je i vašim zajednicama da prošire suradnju s mjesnom Crkvom.

Samo cjelovit pristup skrbi za potrebne – koji obuhvaća prvenstveno duhovne, a zatim i materijalne potrebe – omogućuje nam da odgovorimo na stvarne izazove ljudi danas, vodeći računa o njihovoj cjelovitoj dobrobiti. Naglašavanje suradnje u služenju za svetoga Vinka nije tek pragmatičan pristup, već duboko duhovna praksa koja gradi istinsko zajedništvo. To zajedništvo odražava vjeru da Bog djeluje kroz nas, i da je upravo zajednički rad način na koji Božja ljubav postaje vidljiva u svijetu.

4. PRAVI REDOVNIČKI DUH

Primjer života svetoga Vinka pruža nam duboko razumijevanje same srži kršćanske poruke, sažete u Kristovim riječima: „Što god učinite jednom od ove moje najmanje braće, meni

učiniste" (Mt 25,40). Krist se poistovjetio s najmanjima, a sveti Vinko nas podsjeća da je ključ autentičnog kršćanskog djelovanja u prepoznavanju Krista u svakom čovjeku, osobito u onima koji su marginalizirani i zaboravljeni. Svaki je kršćanin pozvan prepoznati Krista u potrebnima i odgovoriti djelima milosrđa.

Vi ste pozvane to činiti kao redovnice, no ono što vas čini istinskim redovnicama nije samo vaše odijelo, već pravi redovnički duh. Blaženi Alojzije Stepinac među znakove istinskog redovničkog duha ubraja nježnu savjest koja sestre potiče da vrše svoja pravila, strpljivost u životnim nevoljama, dragovoljno mrtvljenje, duboku poniznost, ljubav prema neprijateljima, revnost za spasenje duša, ukratko „trajnu težnju za pravim kršćanskim krjepostima“.²

Drage sestre, nasljeđivanje karizme svetoga Vinka istodobno je privilegij i odgovornost, jer ste pozvane nastaviti ono što je Vinko započeo u svom vremenu. Njegovo nasljeđe nije samo povijesni spomen, već živi plamen koji mora gorjeti kroz vaša djela, posvećenje i služenje. Kristove riječi: „siromahe ćete uvijek imati uza se“ (Iv 12,8) podsjećaju nas da ova zadaća nikada ne prestaje. U vremenu punom promjena i neizvjesnosti, vaš poziv nadilazi materijalne potrebe – potrebne su osobe koje će ljudima donijeti vjeru, suosjećanje i ljubav. Sveti Vinko nas uči da je ljubav dinamična i kreativna. U vašem svakodnevnom služenju, pozvane ste biti domišljate u ljubavi, tražeći nove

načine kako pomoći onima koji su najranjiviji, svima kojima ste poslani.

Moja je želja, kao što je bila i želja blaženog Alojzija, da vaša Družba ostane na visini. Unatoč izazovima i smanjenju broja članova, vaša duhovna snaga ostaje presudna. Služba kojoj ste posvećene nije samo rad ili dužnost – to je živo svjedočanstvo Božje ljubavi.

Svijet je danas, možda više nego ikada prije, gladan prave ljubavi, istinskog suosjećanja i konkretnih djela milosrđa. Vi, koje ste nadahnute karizmom svetoga Vinka, imate posebnu misiju u izgradnji Crkve koja svjedoči dobrotu i milosrđe samoga Boga, a time i u izgradnji boljeg i pravednijeg društva. Budite stoga hrabre odvažiti se na potrebne rizike, učiniti iskorake, ostaviti vlastite planove i, po primjeru svetoga Vinka, odvažiti se na radikalne promjene kako biste obnovljenim žarom nastavile živjeti karizmu koju ste naslijedile.

Neka vam primjer svetoga Vinka bude trajna inspiracija, a vaša posvećenost neka bude svjedočanstvo Božje ljubavi koja nadilazi sve prepreke. Budite nepokolebljive u svojem služenju, osluškujući potrebe Crkve i današnjeg čovjeka. Budite spremne odazvati se Božjemu Duhu, koji po nama i danas želi „sve činiti novo“ računajući na našu suradnju, autentičnost i pouzdanje u njegovu Providnost više nego u vlastite snage. Amen.

Bilješke

1 Usp. A. Stepinac, „Nagovor sestrama u Kući matici, 8. lipnja 1944.“, u: *Propovijedi, govori, poruke* (1941. – 1945.), str. 330.

2 A. Stepinac, „Nagovor sestrama u Kući matici, 20. kolovoza 1944.“, u: *Propovijedi, govori, poruke* (1941. – 1945.), str. 352.

NADBISKUPOVA HOMILIJA NA XL. REDOVNIČKIM DANIMA

ZAGREB, 28. RUJNA 2024.

Ususret Svetoj godini: pomireni s Bogom i međusobno

Draga braćo i sestre,

dok koračamo prema Jubilarnoj godini 2025., pozvani smo zajednički promišljati o našem poslanju u Crkvi i društvu. Ova godina, dar milosti, obnove i pomirenja, pruža nam jedinstvenu priliku za dublje duhovno preispitivanje i obraćenje. Posebno je to važno za vas Bogu posvećene osobe, koje su kroz svoje posvećenje prihvatile život služenja i molitve. Na vama je osobita odgovornost i čast da budete predvodnici na putu pomirenja.

Tema ovogodišnjih Redovničkih dana „Pomireni s Bogom i međusobno“ izuzetno je relevantna u vremenu obilježenom podjelama i ratovima. Pomirenje s Bogom, izvorom svake ljubavi i milosti, temeljni je korak prema unutarnjem miru i duhovnoj obnovi svakog pojedinca. Međutim, pomirenje ne smije stati samo na osobnoj razini – ono se mora protegnuti i na naše međusobne odnose, unutar naših obitelji, zajednica i cijelog društva. Život Bogu posvećenih osoba treba biti jasno svjedočanstvo da je praštanje moguće. Na taj način postajemo autentični nasljedovatelji Isusa Krista.

Krepости koje pokreću kršćansko čudoredno djelovanje jesu bogoslovne krepости vjere, nade i ljubavi. One „prilagođuju moći čovjeka da može imati udjela u božanskoj naravi“ (KKC 1812), a to uključuje i sposobnost praštanja „na božanski način“. Redovnici su pozvani te krepости ostvarivati kroz zajedništvo, molitvu i služenje. Stoga, u svjetlu poziva na praštanje, promislimo prvo o krepостima koje omogućuju kršćansko praštanje, osobito u okruženju u kojem smo, kao Bogu posvećene osobe, pozvani svjedočiti i živjeti, a zatim i o bitnim stožerima redovničkog života: molitvi, zajedništvu i služenju.

1. Vjera

Vjerom se čovjek slobodno predaje Bogu. To bi se moglo smatrati i definicijom redovničkog života, jer redovnički poziv predstavlja odgovor na Božji poziv – dar milosti koji prihvaćamo vjerom. Odgovor vjere obuhvaća cijelo naše biće: intelekt, volju i emocije. Vjera je potpuno predanje

Bogu i povjerenje u njegov plan, čak i u trenucima sumnje i nesigurnosti. Bez vjere, posvećeni život gubi svoj smisao i svrhu.

Papa Benedikt XVI. poziva redovnike i redovnice da se prisjete svoje „prve ljubavi“ – onog trenutka kada su prvi put osjetili Božji poziv i radost koja je proizašla iz toga susreta.

Dragi redovnici i redovnice, u ovoj Jubilarnoj godini pozivam vas da obnovite svoju vjeru, prisjećajući se te prve ljubavi, jer samo tako vaš će poziv ostati živ i dinamičan unatoč svakodnevnim poteškoćama. Ako vaša vjera ne raste i ne obnavlja se kroz molitvu, zajedništvo i djela milosrđa, ona će s vremenom zamrijeti. Papa Franjo naglašava da nas vjera ne udaljava od svijeta i njegovih problema, nego nas vodi dublje u stvarnost.

Redovnički život, sa svojim svakodnevnim ritmom molitve, zajedništva i služenja, može ponekad dovesti do rutine i duhovne suhoće. Upravo u takvim trenucima potrebno je vratiti se izvoru – obnoviti onaj prvotni „da“ Kristu. Zapamtimo, vjera nikada nije samo osobna stvar; ona nosi zadaću pomirenja svijeta s Bogom.

Kako bismo mogli ispuniti tu svetu zadaću, u ovom vremenu pripreme za Jubilej, pozvani smo obnoviti svoju vjeru kroz pomirenje s Bogom i međusobno.

2. Nada

Dragi redovnici i redovnice, pozvani ste biti svjedoci nade, stavljajući svoje pouzdanje u Krista i njegova obećanja i oslanjajući se na pomoć Duha Svetoga, a ne na vlastite snage. Kada kršćanska nada pokreće vaše djelovanje, ona otvara prostor Božjem djelovanju u svijetu. Sv. Pavao u poslanici Rimljanima naglašava: „Ta u nadi smo spašeni! Nada pak koja se vidi nije nada. Jer što tko gleda, kako da se tomu i nada?“ (Rim 8,24-25). Današnji čovjek, žedan vjere i povjerenja, umoran je od laži i obmana. Vi, koji svjedočite pouzdanu nadu, potrebniji ste nego ikad. A naša nada je sam Krist. Nada nije samo neka emocija, nego ona budi vjeru, pokreće nas da činimo hrabre korake i budemo svjetlo u tami.

U svijetu ratova, podjela, netrpeljivosti i beznađa, pozvani smo biti nositelji kršćanske nade koja vjeruje da Bog vodi povijest, da je njegova Providnost prisutna i na djelu te da je pomirenje moguće, čak i onda kada se čini da zlo prevladava. Vaša nada nije pasivno iščekivanje boljeg sutra, već aktivna snaga koja pokreće vaša djela s povjerenjem i predanošću.

U vremenu kada prevladavaju egoizam i individualizam, gdje se mnogi brinu samo za sebe, vaše svjedočanstvo brige za druge i spremnosti da se žrtvujete iz ljubavi prema Bogu postaje znak nade koja ne prolazi, jer ima svoj temelj u Bogu.

3. Ljubav

Bogoslovna krepost ljubavi ostvarenje je dviju zapovijedi o ljubavi: ljubiti Boga iznad svega, radi njega samoga, i ljubiti bližnjega kao samoga sebe iz ljubavi prema Bogu (usp. *KKC* 1822). Ljubav oživljava i nadahnjuje vježbanje svih kreposti. Posvećeni život, koji se temelji na Božjoj ljubavi, uvijek je nov i domišljat upravo zahvaljujući ljubavi. Tome svjedoče životi svih vaših svetih utemeljitelja.

Krepost ljubavi očituje se u izgradnji ljudske zajednice i mira, što je posebno važno za posvećeni život. Muškarci i žene našeg vremena čeznu za ljubavlju, ali mnogi od njih nikada nisu iskusili ljubav u njezinu pravom smislu – kao krepost. Ljubav o kojoj svijet često govori lišena je istine i moralnog dobra. Ljubav otvara oči, omogućuje nam da vidimo drugoga onakvim kakav jest i da prepoznamo njegovu beskonačnu vrijednost. Vaša zadaća je pokazati da ljubav znači mnogo više, da joj je izvor u Bogu te da nosi sa sobom istinu o Bogu i čovjeku.

Autentičnost ljubavi ne očituje se samo u velikim djelima, već i u malim, svakodnevnim gestama unutar vaših zajednica. Kroz takva djela postajemo svjetlo koje obasjava tamne kutke svijeta, pokazujući da je ljubav srž našeg postojanja.

Kreposti vjere, nade i ljubavi, na koje smo svi pozvani, vi ostvarujete kroz molitvu, izgradnju zajedništva i služenje u ljubavi.

4. Molitva

Posvećeni život, sa svim svojim izazovima, radostima i žalostima, zahtijeva od onih koji su se posvetili Bogu da neprestano budu s njim. Jedino iz tog mjesta, mjesta molitve, možete crpiti snagu za autentičan život Kristovih učenika i učenica. U povijesti je dvanaest ljudi zapalilo cijeli svijet – bez tehnologije, interneta i društvenih mreža. Njihova snaga proizašla je iz susreta s uskrsnulim

Isusom Kristom. Taj susret ispunio ih je ljubavlju koja ih je osposobila da podnesu svaku žrtvu i svaki napor kako bi svijet upoznao Radosnu vijest i povjerovao u nju.

Danas se to očekuje od vas, dragi redovnici i redovnice. Molitva nije bijeg, već susret s ljubavlju koja nas šalje natrag u svijet da volimo i služimo. Očekuje se da iz vašeg susreta s Bogom razlučujete i vršite Božju volju, da kroz molitvu za vlastite potrebe postajete svjesni potreba drugih, te da dopuštate Bogu da djeluje u vašim životima. Na taj način postat ćete posrednici mira i sigurnosti današnjem svijetu i čovjeku.

Zajednice posvećene molitvi imaju posebnu, ključnu ulogu u ovom poslanju Crkve. Vaša duhovna borba, iako često nevidljiva, ispunja svijet Božjom milošću i spasenjem. Vaša molitva za druge predstavlja nezaobilazan oblik služenja, jer se odričete vlastitih želja i komfora u korist duhovne potpore onima koji su u svijetu. Time potvrđujete da je prava ljubav žrtva za druge.

Molitva omogućuje svima vama dublje proživljavanje vlastitoga poziva, jer u tišini molitve Bog otkriva ono najdublje i najizvornije u vama. Uz molitvu, zajedništvo s Bogom i zajednički život s braćom i sestrama jednako su važni u pozivu Bogu posvećenih osoba.

5. Zajedništvo

Zajedništvo koje vi, dragi redovnici i redovnice, gradite nije samo praktična posljedica zajedničkog života, ono je izraz Božje prisutnosti među vama. U zajednici dijelite radosti i izazove, međusobno se podupirete i zajedno rastete. Budite „postojani u nauku apostolskom, u zajedništvu, lomljenju kruha i molitvama“ (*Dj* 2,42). Kroz zajedništvo svjedočite kako je moguće graditi istinske odnose ispunjene ljubavlju i poštovanjem, što u konačnici doprinosi miru i pomirenju. Zajednica vam pruža priliku da učite praštati, slušati i prihvaćati jedni druge, a snaga vašeg zajedništva ovisi o tome koliko uspijevate u tim krepostima. Na isti način postajete svjetlo u svijetu punom podjela i mjesto gdje drugi žele živjeti i služiti.

Zajedništvo stvara prostor za uzajamno ohrabivanje, podupiranje u vjeri i služenju. U tom dijalogu ljubavi nadilazite individualizam i postajete živi svjedoci Božje ljubavi, ne samo unutar svojih zajednica, već prema svakom čovjeku. Redovnička zajednica, oblikovana vjerom, nadom i ljubavlju, postaje znak da zajedništvo može biti mjesto osobnog rasta i ostvarenja.

Pozvani ste svjedočiti ljepotu zajedničkog života, dijeleći svoje živote i podupirući jedni

druge u poslanju koje vršite. Vaša predanost zajedničkom životu svjedoči kako ljubav može nadvladati razlike i stvoriti dublje veze.

6. Služenje

Dragi redovnici i redovnice, pozvani ste slijediti Krista i živjeti posvećeni život, koji je u svojoj biti poslanje služenja, jer cijeli je Isusov život bio služenje iz ljubavi. Kao što je Krist, kojega nasljedujemo, dao svoj život za druge, tako smo i mi pozvani slijediti Njegov primjer. Služiti drugima znači prepoznati njihovo neizmjereno dostojanstvo i potrebe te na njih odgovoriti djelotvornom ljubavlju. Bez obzira na to jeste li pozvani na aktivan ili kontemplativan život, vaš je cilj uvijek isti: učiniti Krista prisutnim kroz osobno svjedočanstvo i služenje za spasenje ljudi. Služiti znači staviti se u tuđi život ne tražeći ništa zauzvrat, ući u svijet bližnjega s ljubavlju i suosjećanjem.

Što je vaša osobna posvećenost Kristu dublja, jača će biti i vaša zajednica, a time i vaša predanost apostolatu. Vaša uloga u Crkvi je proročka – pozvani ste podsjećati na Božji plan spasenja i sudjelovati u njemu kroz aktivno djelovanje u svijetu svoga vremena. Da biste to ostvarili, potrebno je imati duboko iskustvo Boga i svjesno prepoznati izazove s kojima se suočavate. To zahtijeva duhovno razlučivanje koje vam pomaže prepoznati „znakove vremena“ u svjetlu Evanđelja.

Pozvani ste dati nove odgovore na suvremene probleme, ali to možete učiniti samo ako ste otvoreni Duhu Svetome. Povijesni događaji često nose skriveni Božji poziv koji traži hrabrost da ga prepoznate i djelujete u skladu s vašom izvornom karizmom.

Posvećeni život ne smije biti zatvoren u sebe, već mora aktivno doprinositi novim evangeli-zacijskim inicijativama unutar Crkve. Vjernost konstitucijama osigurava da ostanete ukorijenjeni u svojoj karizmi, dok istovremeno odgovarate na izazove današnjeg vremena. Strukture i pravila koji su bili učinkoviti u prošlosti ne moraju nužno služiti i danas. Ključno pitanje koje se postavlja jest: što se može promijeniti? Kako zajednice mogu postati fleksibilnije, pristupačnije i privlačnije mladim ljudima?

Stoga je potrebno razmisliti o novim načinima vođenja i organiziranja života unutar vaših zajednica. Vaše zajednice moraju biti spremne na promjene, pa i one bolne, ako će to donijeti više života i obnoviti vaše družbe i institute.

Vjera se učvršćuje u molitvi, nada raste u zajedništvu, a ljubav se ostvaruje u služenju. Življenje ovih bogoslovnih kreposti obnavlja naše narušene odnose, zacjeljuje rane koje jedni drugima nanosimo svojim grijesima i slabostima, vraća mir u naše zajednice i čini ih mjestom susreta s Bogom i s bližnjima. Kraljevstvo Božje, koje smo pozvani ostvarivati na zemlji, jest radost i mir zajedničkog suživota.

Danas se mnogo govori o krizi redovništva, o krizi duhovnih zvanja i o krizi življenja zavjeta. Ipak, izlazak iz te krize ne može se ostvariti isključivo našim ljudskim naporima u obliku strategija, programa i projekata, nego snagom odozgor i obnovom iznutra.

Živeći svoju osobnu vjeru kroz susret s Bogom, gradeći zajedništvo kroz ugrađivanje sebe u zajednicu po zavjetima koje ste obećali te služeći jedni drugima u ljubavi, obnavljate redovništvo i činite ga privlačnim mladim ljudima koji žele živjeti radikalno i predano.

Dragi redovnici i redovnice, kriza se rađa tamo gdje nestaje vjere, nade i ljubavi, jer bez njih sve gubi svoj smisao. No, put izlaska iz svake krize jest upravo put vjere, nade i ljubavi – kreposti koje ne ostaju samo teorija, već se očituju u našem svakodnevnom životu. Onaj tko vjeruje, zna da za njega nema nemogućeg. Onaj tko se nada, ne boji se nijedne žrtve, jer zna da Bog daje snagu. A onaj tko ljubi Boga, uvijek nalazi novu snagu i život u toj ljubavi.

Stoga vas pozivam, budite svjedoci vjere, nade i ljubavi. Živite poslanje koje ste primili kroz dar karizmi koje vam je Bog dao – ne samo za vas, nego za druge, za Crkvu. Kada to činite, ljudi će vam vjerovati, jer naše vrijeme ne traži samo riječi, nego svjedočanstva; ono traži mirotvorce – one koji najprije sami žive ono što govore.

Budite svjedoci, neka vaša djela govore više od riječi. I neka vam Gospodin, izvor svakog dobra, bude snaga na tom putu. Amen.

NADBISKUPOVA ČESTITKA KARDINALU LADISLAVU NÉMETU

8. listopada 2024.

Predsjednik Hrvatske biskupske konferencije zagrebački nadbiskup i metropolit mons. Dražen Kutleša uputio je u utorak 8. listopada čestitku beogradskom nadbiskupu mons. Ladislavu Németu povodom časti imenovanja kardinalom koju mu je iskazao Sveti Otac Franjo. Čestitku prenosimo u cijelosti.

Uzoriti gospodine kardinale Ladislav Nemet!

Uime Hrvatske biskupske konferencije čestitam Vam na časti imenovanja kardinalom koje Vam je iskazao papa Franjo.

Služba kardinala obilježena je crvenom bojom i simbolizira spremnost na mučeništvo, koje se ostvaraje i u hrabrosti propovijedanja i

promicanja kršćanske vjere i Crkvenog nauka. Časna služba koju Vam je papa Franjo povjerio neka Vam bude poticaj na još predanije služenje Crkvi, doprinoseći njezinom jedinstvu i rastu Božjega kraljevstva.

Neka Vas u služenju Crkvi prati zagovor Blažene Djevice Marije, Majke Crkve, koja neka Vam izmoli potrebnu snagu, mudrost i hrabrost u Vašem svjedočenju i služenju.

✠ Dražen Kutleša
zagrebački nadbiskup i metropolit
predsjednik Hrvatske biskupske konferencije

NADBISKUPOVA HOMILIJA PRIGODOM DOLASKA RELIKVIJE KRVI SVETOG FRANJE ASIŠKOGA O 800. OBLJETNICI PRIMANJA STIGMI

Bazilika svetog Antuna Padovanskog, Sveti Duh, Zagreb, 11. listopada 2024.

Draga braćo i sestre, dragi prijatelji svetog Franje!

Zahvalan sam i radostan što večeras imam čast predvoditi ovo euharistijsko slavlje na koje nas je okupilo obilježavanje osamstote obljetnice od kada je sveti Franjo primio svete rane. Stigmatizacija svetog Franje smatra se prvom zabilježenom stigmatizacijom u povijesti Katoličke Crkve.

Vjernici su u osam hrvatskih gradova već imali ili će uskoro imati priliku častiti relikviju Svećeve krvi, dio tkanine natopljene krvlju s njegova boka. U prigodi predaje relikvija bl. Alojzija Stepinca ovoj bazilici, u studenome prošle godine, istaknuto je kako čašćenje relikvija omogućuje vjernicima da se povežu s duhovnim naslijeđem jednog sveca, da se nadahnu njegovim primjerom i da zadobiju pomoć na svom putu svetosti.

Vjerujem da je vaša prisutnost ovdje motivirana ponajprije životom svetoga Franje, njegovom silnom ljubavlju prema Isusu, kao i živom željom da iskusite pomoć njegova zagovora. Sveti Franjo bio je izniman Kristov nasljedovatelj i štovatelj njegove muke, toliko da je i na svom tijelu zaslužio nositi znakove unutaršnjeg jedinstva s Kristom. Stoga, ni nakon 800 godina, ovaj Svetac ne prestaje privlačiti vjernike, a intrigira i one koji su se udaljili od vjere ili je nikada nisu upoznali. Iz bogatstva života svetog Franje, večeras ćemo se nadahnuti trima temama koje su, čini se, aktualne i koje otvaraju jedan drukčiji pogled na svijet u kojemu živimo. To su: zahvalnost, pokora i mirotvorstvo.

1. Zahvalnost

Nakon što je primio svete rane na brdu *La Verna*, sveti Franjo izrekao je molitvu pohvale Bogu. U tom iznimnom trenutku svoga života cijelo je svoje biće pretočio u molitvu hvale. U njoj jednostavnim jezikom izražava ono što Bog jest u sebi i što je predstavljao njemu, siromašnom bratu, koji se volio nazivati „ludom“ i „glasnikom Velikoga kralja“. Za Franju, Bog je *sveti Bog koji stvara čudesa; on je jak i velik, trojstven i jedini, kralj neba i zemlje*. On je *svako i najveće*

dobro, živi i istiniti Bog. Očituje nam se kao *sveta ljubav, mudrost, poniznost, blagost, ufanje i ljepota*. Taj Bog za Franju je *utočište, čuvar, branitelj i zaklon, sva njegova naslada, sva njegova vjera, nada i ljubav, njegov vječni život*.¹ Poznato je da su obraćenju svetoga Franje prethodili razuzdana mladost tipična mladićima njegova vremena i blagostanje koje je uživao kao sin poznatog trgovca tkaninama. Zanosio se viteštvom i poezijom, a premda je u ispraznostima nadmašivao svoje vršnjake, imao je nježnu i čistu dušu, koja ga, već po naravi, nije mogla ostaviti ravnodušnim pred patnjama drugih pa su svi osjećali blagodati njegove urođene darežljivosti.

Milost je u Franji započela svoje djelo nakon što ga je pogodila bolest koja ga je dovela do odbojnosti prema ispraznostima u kojima je uživao. Privučen nutarnjim iskustvima, počeo je neprestano razmišljati o Kristovoj muci i povlačiti se na samotna mjesta na molitvu. U molitvi je, malo po malo, s velikom jednostavnošću primao Božja nadahnuća. Riječi Svetog pisma ispunjavao je odmah i doslovno, a Bog je njegov život učinio tumačenjem svojih riječi, ponajprije o siromaštvu, koje je za Franju postalo ključna oznaka ljubavi prema Bogu. Za duhovnu preobrazbu svetoga Franje doista vrijede riječi: „Prijelaz od dobrog čovjeka do sveca je neka vrsta revolucije po kojoj onaj kojemu sve stvari objašnjavaju i rasvjetljuju Boga, postaje onaj kojemu Bog objašnjava i rasvjetljuje sve stvari.“² Franjina duhovna preobrazba nije neko dramatično obraćenje okorjela grešnika, već je primjer na koji se način milost služi ljudskom naravi preobražavajući je do točke u kojoj netko doživljava svoju ovisnost o Bogu, kako u malim tako i velikim stvarima. Tada dolazi i zahvalnost pred spoznajom da od Boga sve primamo, da „u njemu živimo, mičemo se i jesmo“ (usp. *Dj* 17,28), da su nam „i vlasi na glavi sve izbrojene“ (usp. *Lk* 12,7). Takva zahvalnost donosi preokret u načinu na koji doživljavamo svijet i sve što nam u njemu može pružiti utjehu. Onaj tko je preobražen Božjom milošću osjeća radost u otkriću da je dužnik pred svojim Bogom³, koji je

sama ljubav i sva radost svetih duša. Sveci su oni koji shvaćaju da je njihov dug pred Bogom nena-doknadiv, a upravo u tome leži sva njihova sreća.

Dragi vjernici, neka čašćenje ovih relikvija svetoga Franje u svakome od nas probudi duboku zahvalnost. Neka zahvalnost bude naš temeljni životni stav i raspoloženje. Tkanina natopljena kapljicama krvi izgledom nalikuje dronjcima u kojima je Umbrijom koračao veseli glasnik Velikoga Kralja. Nakon 800 godina, stavljena je pred nas kako bismo se prisjetili velike Božje ljubavi za koju smo stvoreni i kako bismo pronašli snagu osloboditi se neurednih težnji i svega čemu robujemo. To ćemo postići kad počnemo zahvaljivati Bogu na svemu: na bolesti jednako kao i na zdravlju, na oskudici kao i na bogatstvu, na tjeskobi kao i na radosti. To nije lako, ali je put u slobodu i način da dopustimo Bogu da nas ispuni istinskom radošću koju nam nitko i ništa ne može oduzeti.

2. Pokora

Drugo čime nas sveti Franjo zadivljuje je njegova spremnost na pokoru, pri čemu mislimo na njegovu snažnu odlučnost u odbijanju svega što je bilo ugodno naravi: ukusne hrane, udobne odjeće, časti i bogatstva. Franjina pokora nije bila puka isposnička vježba već „plod čiste pažljive ljubavi prema Gospodinu“.⁴ Ona proizlazi iz temeljnog raspoloženja duše, a to je u Franje beskrajna zahvalnost koja mu nije dopuštala pomisao da on nešto čini ili daruje Bogu, već da se odriče jer je on, dužnik preko svake mjere, obdaren svim dobrima. U Evanđelju po Luki, koje smo slušali baš na spomendan svetog Franje, čitamo da je Isus sam prekorio stanovnike židovskih naselja Korozaina, Betsaide i Kafarnauma, jer nisu upoznali Božje djelovanje te su propustili činiti pokoru i obratiti se. Njihova nezahvalnost bila je tolika da Isus kaže kako bi se lakše obratili i pokoru činili poganski gradovi (usp. *Lk* 10,13-16).

Danas mnogi u svetom Franji vide samo vesela brata koji se znao živo radovati stvorenjima, no ne uspijevaju razumjeti siromaštvo i pokoru kojima je podvrgavao svoje tijelo odbijajući blagodat ovoga svijeta. Mnogim je vjernicima danas misao o pokori strana. Izgubili smo smisao za post i odricanje. Razlozi za to leže i u pogrešnim pristupima pokori, ali i u našoj uronjenosti u kulturu koja u svemu traži ugodu i prenaglašava prava pojedina. Želimo otkloniti bol, starost i siromaštvo te živjeti udobno. Unatoč tome, sve smo manje zadovoljni i sretni.

Od trenutka kad ga se otac odrekao na javnome trgu, a Franjo se ogrnuo odjećom siromašnih,

njegov je životni put bio odgovor na pitanje: čega se još i kako odreći iz ljubavi prema Gospodinu koji je za nas podnio tako veliko poniženje i muku? Svete rane koje je primio na *La Verni* Božji su odgovor na njegovu čežnju za žrtvom. Sveti Franjo svim je srcem želio znati koju bi miliju žrtvu mogao prinijeti Gospodinu kako bi se što više suobličio s njime. Želio je u duši osjetiti bol i ljubav Gospodinove muke.

Za one kojima je kršćanstvo samo jedna od religija, mit ili filozofija, rane su problem, Kristov križ je pometnja, a ljubav koja završava na križu je nepoznanica. Takvi će u ljubavi svetoga Franje prema prirodi hvaliti njegovu ekološku osviještenost, u njegovim pohvalama stvorenjima prepoznavati bezličnu religioznost u kojoj svatko može pronaći sebe, a u ljubavi prema siromaštvu neki oblik anarhije. No bez pokore i rana nema svetog Franje, kao što bez križa nema kršćanstva. U dubokom doživljaju dostojanstva svakog čovjeka, ali i svega stvorenoga, sveti Franjo se smatrao nedostojnim ikome odbiti čin milosrđa iz čiste ljubavi prema Bogu.

Dragi vjernici, kršćanstvo je u svojoj najdubljoj biti pohvala životu. No ta se pohvala ne izražava dionizijevskim gozbama i razuzdanošću koje suvremena kultura, opijena pravima bez obveza, opravdava s izlikom slavljenja čovjeka i njegovih dostignuća. Valja se sjetiti da pohvala životu u kršćanstvu podrazumijeva i paradoks izjave da je „radosna dobra vijest što ju je donijelo Evanđelje, bila vijest o iskonskom grijehu.“⁵ Drugim riječima, ograničeni smo i grešni, ali Bog računa s našim ograničenjima i nudi nešto posve neočekivano, veliko i novo. Sveti je Franjo to prepoznao i učinio samoga sebe nevidljivim da bi Bog po njemu bio očitiji. Svatko od nas može u svome životu pronaći bezbrojne načine kako dati više prostora Bogu kroz zahvalno odricanje i dobra djela učinjena prema bližnjemu.

3. Mirotvorstvo

Poznato je da je sveti Franjo braći naložio da se služe pozdravom: „Gospodin ti dao mir“. Životopisci bilježe kako je govorio o miru kao o najvećem ljudskom dobru: o miru s Bogom držeći njegove zapovijedi, o miru s ljudima živeći pravedno i o miru sa samim sobom čuvajući svjedočanstvo dobre savjesti.⁶ Njegovu poruku o miru pratio je poziv na obraćenje i to je bila jedna od točaka koje nije propuštao u svojim propovijedima.

U svijetu prepunom sukoba, čini se da više nitko ne čuje pozive na mir, upravo stoga što se ne želi čuti poziv na obraćenje, a još manje nešto

poduzeti u vezi s njim. Žarišta ratnih sukoba koji se trenutno vode samo su odraz nereda koji vlada u ljudskim dušama i plod su duboke pohlepe te želje za utjecajem i moći. Pravi rat koji se vodi je onaj za ljudske duše i srca. Gospodin nam je rekao da iz čovjekove nutrine, iz njegova srca izlaze zle namisli, bludništva, krađe, ubojstva (usp. *Mk* 7, 21). Mir koji je Franjo želio svojoj braći i svakom čovjeku nije plod mirovnih pregovora. Upravo suprotno: pomirenje je moguće ako čovjek posjeduje makar tračak mira u sebi i iskrenu spremnost da se za njega založi. Franjino mirotvorstvo izraz je otmjenosti duše koja ljubi Boga i u njemu nalazi izvor mira.

U prvom životopisu svetoga Franje možemo pronaći jednu stvar koja zadivljuje. Njegov životopisac navodi da bi sveti Franjo, gdje god bi našao nešto zapisano, „bilo božansko, bilo ljudsko“, položeno na nedolično mjesto, pažljivo to podigao i zbog poštovanja prema Stvoritelju položio na dolično mjesto. Kad su ga pitali zašto sabire i poganske spise, odgovorio je da to čini jer se „u njima nalaze slova od kojih je sastavljeno preslavno ime Gospodina Boga, da dobro koje se u njima nalazi ne pripada poganima, nego samo Bogu, kojemu pripada svako dobro“. ⁷ Poruka je jednako snažna bilo da ovu zgodu prihvatimo kao stvaran događaj, bilo kao pobožnu uspomenu na život svetog Franje.

Draga braćo i sestre, koliki bi sukobi, netrpeljivosti, strahovi i progonstva, neopraštanja nestali kad bismo usvojili ovakav pristup drugome i drugačijemu od nas! Bogu pripada svako dobro i drugi nikad nije toliko loš da se u njegovu životu ne bi našlo slova od kojih se sastoji Ime Gospodnje. Dostojanstvo koje pripada čovjeku, jer je stvoren na Božju sliku i priliku, ne ovisi o vjeri, položaju, društvenoj ili državnoj pripadnosti. Kada naučimo ljubiti Boga i jedni druge radi Boga, mir će postati moguć. Kada naučimo poštivati život, od začeca do prirodne smrti, mir će postati moguć.

Sveti Franjo zadobio je stigme pri koncu svoga života, moleći za milost da u duši osjeti bol koju je Isus podnio u svojoj gorkoj mucij, kao i ljubav koja ga je nagnala da je za nas podnese. Relikvije koje danas častimo nama su znak Franjine ljubavi prema Isusu, samoj Ljubavi koja za Franju nikad nije dovoljno ljubljena. One su također znak Isusove ljubavi prema čovjeku koji mu velikodušno otvori svoje srce. Sve je pitanje ljubavi. Euharistijska žrtva koju slavimo najuzvišeniji je izraz Božje ljubavi i njegova sjedinjenja s nama ovdje na zemlji. Pripremimo svoje duše da naše predanje njemu bude potpuno, a naše pokajanje zbog propusta u ljubavi prema Bogu i bližnjemu iskreno, da ne bismo, iako domaći u vjeri, zaslužili prijekor koji je Isus nekoć uputio židovskim gradovima. Amen.

Bilješke

- 1 J. Jørgensen, *Sveti Franjo Asiški*, Zagreb, 2000., str. 262.
- 2 G. K. Chesterton, *Sveti Franjo Asiški*, Zagreb, 2022., str. 69.
- 3 Usp. G. K. Chesterton, *Sveti Franjo Asiški*, str. 72.

- 4 Usp. M. von Galli, *Življena budućnost. Franjo Asiški*, Zagreb, 1974., str. 136.
- 5 G. K. Chesterton, *Sveti Franjo Asiški*, str. 27.
- 6 J. Jørgensen, *Sveti Franjo Asiški*, str. 55.
- 7 1Čel 82.

NADBISKUPOVA HOMILIJA O 50. OBLJETNICI POSVETE NACIONALNOG SVETIŠTA SVETOG JOSIPA

Karlovac, 12. listopada 2024.

Sveti Josip kao uzor vjere, poniznosti i slobode (Mt 1, 18-25)

Draga braćo i sestre!

Danas ovdje obilježavamo važne obljetnice iz života dubovačke župe iz koje je izraslo ovo nacionalno svetište, koje je postalo simbol pobožne odanosti vjernika svetom Josipu, zaštitniku Hrvatske. Spominjemo se 10. obljetnice smrti omiljenog župnika mons. Marijana Radanovića, 60. obljetnice objavljivanja Župnog lista, 50. obljetnice posvete crkve svetišta i 40. obljetnice ponovljenog izdavanja *Glasnika svetog Josipa*. Ove obljetnice govore da se iza svega što donosi plod, a što je razlog našeg današnjeg okupljanja i zajedničke radosti, nalazi žrtva, odricanje, predanost i upornost posvećenih pojedinaca i zajednice vjernika.

Gradnja nove župne crkve svetog Josipa u Karlovcu-Dubovcu odvijala se u teškim vremenima komunističke vladavine. Trebalo je savladati mnoge prepreke, strahove i podmetanja, no u jednostavnosti srca i ljubavi prema Crkvi i svojim vjernicima, za župnika Radanovića nije bilo prepreka. Gradnju ove crkve, danas svetišta, pratila je i izgradnja duša, pri čemu je župnik Radanović pogleda svojih vjernika usmjeravao prema svetom Josipu, izgrađujući ih u krepovima ovoga sveca. Značaj djela čije obljetnice danas slavimo govori nam da je taj skromni i Bogu odani svećenik bio vizionar. Izlaženje Župnog lista, početak izgradnje nove crkve sv. Josipa, njezina posveta 1974. godine, širenje pobožnosti prema svetom Josipu pokretanjem *Glasnika svetog Josipa* - samo su vidljivi plodovi ideala koji su pokretali mons. Radanovića. Vjerujemo da se puno većim plodovima spašenih duša raduje u nebeskom zajedništvu s njima.

Formula koju nam mons. Radanović nudi za sreću je život u duhu vjere, poniznosti i slobode. Za njega je sretan čovjek onaj „koji ima mirnu dušu, koji ima savjest čistu i koji tako živi u svom životu da mu je duša uvijek čista, bezazlena i... tako prolazi zemljom čineći dobro...”¹

Ne može se u ovim riječima ne prepoznati njegov duhovni uzor u svetom Josipu, kojemu

se utjecao i koji ga je nadahnjivao. Zadržimo se stoga i mi danas na ovim trima važnim stvarima za naš vjernički život - vjeri, poniznosti i slobodi. Njih slijede razboritost u djelovanju, čistoća srca i potpuno predanje Božjem djelu. Promotrimo ove duhovne kvalitete kroz navještaj Isusova rođenja Josipu.

1. Problem s kojim se Josip suočio i njegova razboritost

Poznato nam je da evanđelist Luka donosi izvještaj o navještenju Isusova rođenja Mariji, dok nam je u vjerničkoj svijesti manje prisutno Matejevo navještenje Josipu.

Blaženoj Djevici Mariji anđeo je uputio riječi u koje je trebala povjerovati i dati svoj pristanak vjere. Josip, pak, prvo vidi trudnu zaručnicu. Na ispitu je njegova pravednost, a time i vjera. Josip ne zna ništa o anđelu, ni na kraj pameti mu nije da će se Izaijino proroštvo o Djevičinu začecu ostvariti u njegovo vrijeme i preko odabranice njegova srca. Prije negoli će se od Josipa tražiti pristanak vjere, dolazi do urušavanja njegovih nada, očekivanja i planova koje je snovao tijekom vremena zaruka s Marijom.

Od trenutka spoznaje da je Marija trudna pa do odluke što će učiniti u vezi s time, Josip proživljava unutarnju dramu o kojoj Evanđelje šuti. Sveti Josip ne razmeće se svojom boli, ne kuka nad svojom sudbinom, ne traži krivce u drugima. Proživljava nutarnju dramu koja ostaje poznata samo njemu, a poruka koja može koristiti nama jest poruka o razboritosti koja je odlika snažnih duhova. Razboritost koja je resila svetog Josipa pomogla mu je da se s navalom proturječnih osjećaja u srcu suoči bistra uma i ne dopusti da ga svlada neočekivanost situacije. Zahvaljujući šutnji i samosvladavanju mogao je ispravno spoznati što mu je činiti. Ispravne odluke ne donose se u umu koji je zamućen silinom emocija.

Josip je znao da se situacija s kojom se suočio ne tiče samo njega. Zaruke koje su bile sklopljene

imale su i društvenu konotaciju. Trudnoća zaručnice zahtijevala je odgovor zajednice. Trebalo je reagirati kako Zakon predviđa ako želi ostati pravedan, a u svakom slučaju trebalo je, osim boli, pretrpjeti i osobni poraz, zlobna nagađanja, destabiliziranje obitelji i zajednice. Danas se u javnom prostoru olako rasipa intimom, osjećajima i nutarnjim stanjima. Polaze se pravo na sve i svašta samo u skladu s trenutnim raspoloženjem. Društvene mreže pune su alata koji nam olakšavaju javno izražavanje i iznošenje osjećaja držeći nas tako u vječnoj adolescenciji koja se teško probija do razboritosti zrelih odluka.

Josip nam je primjer u razboritosti i načinu na koji postavlja svoje prioritete. Ovo je posebno važno naglasiti kada se sjetimo da je Josip najvjerojatnije bio relativno mlad čovjek. Još uvijek u naponu svoje mladosti, daje nam primjer pobožnog mladića koji pokušava uspostaviti vrijednosti Božje volje za svoj život. Molimo svetog Josipa za krepost razboritosti. Posebno molimo za našu djecu i mlade da znaju cijeniti samozatajnost, da se ne osjećaju manje vrijednima ako svoju intimu i svoje osjećaje ne rasipaju po društvenim mrežama.

2. Put koji je sveti Josip proniknuo i čistoća njegova srca

Josipova unutarnja borba išla je prema odluci da potajice otpusti trudnu zaručnicu, umjesto da je izloži sramoti. Evanđelje ga naziva pravednim, iako iz starozavjetne tradicije nije poznato kako ju je mogao potajice otpustiti, a da ne prekrši Zakon. Ono što je za nas važno osvijestiti jest da svakoj ljudskoj odluci prethodi prosudba određene situacije. Josip je morao u svojoj nutrini stvoriti sud o porijeklu djeteta: je li ono plod preljuba ili misterija Božjeg djelovanja. Po onome što je Josip odlučio učiniti, sa sigurnošću možemo zaključiti samo da je odlučio ne ogriješiti se o Zakon i ne izvrnuti sebe nečistoći, ali i da je imao samilosti prema zaručnici ne želeći nju izložiti sramoti.

Josipov je strah bio uzeti Mariju za ženu pod pretpostavkom jedinog logičnog odgovora koji mu se nudio, a to je da je Marija počinila preljub. Drugog načina nije imao nego potajice je otpustiti. Time bi spasio njezin život i svoju pravednost. Logika situacije i rješenje koje se Josipu nametalo ne dovode u pitanje njegovo povjerenje i ljubav prema Mariji. Postoje situacije u kojima nemamo odgovore na sva pitanja, a koje nas pritišću očevitošću, dok istovremeno u svojoj nutrini ne pristajemo na negativan sud o osobama koje volimo. Čini se da je u Josipovoj odluci na

djelu evanđeoska pravednost za koju je Isus rekao da mora biti veća od pravednosti pismoznanaca i farizeja (usp. *Mt* 5,20). Josipova odluka da se jednostavno povuče „bila je nužna kako bi ga anđelova poruka dovela do srži njegova odricanja, a da ga ne izbriše.“²

Draga braćo i sestre, ne možemo osuditi one koje volimo, a da prije toga ne osudimo same sebe i ne pogazimo vlastito dostojanstvo. Uzdržati se od suda i očekivati odgovor, koji nije uvijek očit, u konačnici je pitanje vjere na koju se nebo ne oglašuje.

U litanijama svetom Josipu upućujemo zaziv „Ljubitelju čistoće“. Ovaj je naslov usko povezan s njegovim naslovom Pravednika. Pravedna je osoba ona čiji je život omeđen Božjom stvarnošću što uključuje i čistoću života i samilost srca. Nije riječ samo o tjelesnoj, već i o moralnoj i duhovnoj čistoći. Čistoća nakana, čistoća srca, čistoća motiva iz kojih djelujemo - nešto je o čemu ovisi naš odnos s Bogom i, na koncu, naš vječni život. Molimo svetog Josipa da nam izmoli dušu čistu i uvijek bezazlenu kako je za svoje vjernike molio župnik Radanović. Tako će i ova župa i ovo svetište rasti u svetosti i biti oaza za sve koji žele naći utjehu u naizgled beznadnim životnim situacijama.

3. Mir koji je sveti Josip pronašao i njegova zadaća

Tek u snu Josip pronalazi mir. Kad je naizgled ostao bez svega čemu se nadao, Josip u snu prima odgovor preko anđela. O veličini Josipove vjere govori njegovo jednostavno prihvaćanje anđelovih riječi i spremnost da odmah učini ono što mu je naloženo. To još jednom potvrđuje da u njegovoj odluci da otpusti Mariju nije prevagnuo negativan sud o njezinoj čestitosti, već želja da svoju dušu ne dovede u stanje protivno Božjoj volji.

Ne iznenađuje to što mu je spoznaja po anđelovu navještenju u snu donijela više sigurnosti nego rješenje do kojega je došao razmišljajući o Zakonu. Odlučio je ono što mu se činilo pravednim, ali daleko je od toga da bi sa svojom odlukom mogao biti zadovoljan i miran. Tek ga anđeo oslobađa sumnje koju razumom nije mogao otkloniti. To Josip osjeća u svome srcu po miru i spokoju. Dijete koje je u Mariji začeto doista je od Duha Svetoga! (usp. *Mt* 1,20).

Zacijelo se svakome od nas dogodilo da se nakon neprospavane noći zbog brige kako riješiti neki problem probudimo s vrlo jasnom spoznajom rješenja. San nam donosi odmak od nas samih, od naših strahova i naše potrebe za kontrolom situacije. San nam daje priliku da otvorimo

prostore uma i srca koje smo zasuli vlastitim pretpostavkama i stvorili prepreke. I naši anđeli svakodnevno vrše svoje zadaće čuvara i pratitelja u vršenju Božje volje za nas. Valjalo bi nekada ne doživljavati odveć ozbiljno same sebe, već pustiti Bogu da nam pokaže koliko smo mu važni i kakav plan ima s nama.

Pojava anđela u snu daje Josipu potrebno vodstvo. Anđeo se Josipu obraća sa „sine Davidov“. Jedini put u Matejevu evanđelju taj se izraz koristi za nekoga osim za Isusa.³ Time Matej povezuje Josipa s Isusovim rodoslovljem kojim Matej započinje svoje evanđelje. Josip je pozvan odigrati značajnu ulogu u dolasku Davidova Mesije. Upućena mu je zadaća i zapovijed da se ne boji posljedica i stigme koja će ga pratiti kada trudnu Mariju dovede u svoju kuću.

Navještenje Josipu, kao i navještenje Mariji, govore nam i o tome da Božji zahvat u naše živote uzdiže sve naše odnose na jednu drugu razinu - onu koju je Bog zamislio. Ovdje je snažna poruka za mlade koji se odluče na život u braku i za one koji su već u braku. Sakrament ženidbe uzdiže zajedništvo ženidbenih drugova na razinu koju je Bog zamislio. Sumnjičavost, samozaštita, izostanak istinskog darivanja, gorčina i ljutnja – sve su

to rane koje prečesto izjedaju i razaraju brakove kao što je to moglo biti u odnosu Josipa i Marije.

Dragi mladi, držite do svoje vjere i svoga dostojanstva, trudite se oko čistoće srca i razboritosti u svome djelovanju. Računajte s Bogom i on će računati s vama. Neka naša domovina po zagovoru svetog Josipa doživi procvat po životu i krepostima u našim obiteljima. Znajmo cijeniti žrtve i napore onih koji su nam u naslijeđe ostavili vjeru i zdrav duh.

U kontekstu svega izrečenoga, sa zadovoljstvom pozdravljam sudionike 6. Nacionalnog susreta članova molitvenih vjenčića Prečistog Srca Josipova. Vaše molitveno zajedništvo i angažiranost u otkrivanju i nasljedovanju kreposti svetog Josipa potpora su ne samo pojedincima i obiteljima, već i cijeloj Crkvi.

Dragi vjernici, molitva je naša snaga. Ovo euharistijsko slavlje njezin je najuzvišeniji izraz, u kojemu nam sam Bog dolazi u susret, čisti nas i osposobljuje za zajedništvo s njime te za djela ljubavi i milosrđa. Otvorimo mu svoja srca, budimo svjesni snage vjere i pođimo putovima ovoga svijeta čineći dobro u bezazlenosti srca i čistoći savjesti. Amen.

Bilješke

1 Usp. <https://svetijosip.com/nacionalno-svetiste-svetog-josipa/graditelj-svetista/77-graditelj-svetista/> (8. listopada 2024.)

2 D. JOSEPH, *Sveti Josip. Biblijske misli o njemu*, Zagreb, 2021., str. 51.

3 Usp. M. J. WILKINS i dr., *NIVAC Bundle 6*, EPAB, 2015.

NADBISKUPOVA HOMILIJA NA ĐAKONSKOM REĐENJU

Župa sv. Ivana XXIII., pape, Zagreb-Dubrava, 19. listopada 2024.

Draga braćo i sestre, dragi ređenici!

Danas se susrećemo s jednostavnom, ali snažnom istinom na koju nas podsjeća sveti Pavao u svojoj poslanici Rimljanima: u milosti smo novoga života koji nam je darovan vjerom u Isusa Krista. Po Kristu smo opravdani i pomireni s Bogom. To je izvor trajne radosti za svakog krštenika. „Ne postoji ljudski čin, ma koliko dobar bio, kojim možemo zaslužiti tako velik dar.“¹ Svaki vjernik po krštenju sudjeluje u trostrukoj Kristovoj službi: svećenika, proroka i kralja te postaje sudionikom jedinstvenog poziva cijelog Božjeg naroda.²

Danas će naši ređenici tu trostruku službu preuzeti na poseban način primajući prvi stupanj sakramenta svetoga reda. Darovani Gospodinu iz svoje obitelji i naroda, bit će određeni za svetu službu, baš kao nekoć Aronovi sinovi. Zbog toga je ovo današnje slavlje radost cijele naše zajednice vjernika.

Dragi ređenici, vaša postojanost na putu kojim ste krenuli odgovarajući na Božji poziv rađa prokušanošću, a ta prokušanošću će u vama probuditi nadu u Božja obećanja. Vjerujem da danas svaki od vas osjeća ljubav kojom Duh Sveti ispunjava vaša srca pred spoznajom da Božjom milošću postajete služitelji „oltara i ljubavi stavljajući se na uslugu svima“.³ Vrijeme vašeg đakonata velikim će se dijelom podudarati s Jubilarnom godinom 2025. kada ćete, ako Bog da, biti zaređeni za svećenike. Mogu reći da će Sveta godina za vas biti riznica milosti, ali i snažan poziv na svjedočanstvo nade koja ne postiđuje. Neka geslo Jubilarne godine „Nada ne postiđuje“ (*Spes non confundit*) prožme vaše đakonsko služenje.

Kako bi to služenje bilo uistinu blagoslovljeno, važno je znati da Isus ne traži izvanredne sposobnosti, nego ljude koji su spremni predati svoje srce i život Bogu. U Evanđelju čitamo kako Isus poziva jednostavne ribare usred njihove svakodnevne zauzetosti poslom. Ova slika poziva i odgovora naglašava osobine učenika koje ih mogu učiniti radosnim svjedocima nade i Kristovim suradnicima u spasenju duša.

Stoga bih danas s vama želio razmišljati o trima ključnim osobinama: povjerenju, spremnosti na učenje i usmjerenosti k cilju.

1. Povjerenje – temelj nasljedovanja

Isusov prvi zahtjev upućen onima koje poziva jest povjerenje. Njegove riječi: „Hajdete za mnom“ (*Mk 1,17*) predstavljaju poziv na radikalan zaokret u životu, što nije moguće bez potpunog povjerenja u Isusa, koji je Gospodin i Učitelj. Iskustvo autentičnog poziva pokazuje nam da ovo povjerenje proistječe iz susreta sa živim Bogom kojeg duša prepoznaje kao izvor svog postojanja i svoje sreće.

Povjerenje je temelj svakog autentičnog odnosa, a Isus s božanskim autoritetom traži od svojih učenika da mu vjeruju, da se oslone na njegovo vodstvo i mudrost. Povjerenje je izvor vjernosti, otvorenosti i pouzdanosti. Kao što nitko ne može živjeti bez povjerenja u druge, tako ni naš odnos s Isusom ne može rasti bez povjerenja u njegov plan za nas.

U trenutku kada Isus poziva Petra i ostale učenike, oni ostavljaju sve – svoje mreže, svoju sigurnost, pa čak i svoje obitelji – i slijede ga. Ta početna spremnost bit će iskušana u životu svakoga od njih. Povjerenje nije lako sačuvati jer nasljedovanje Isusa zahtijeva spremnost na avanturu u kojoj moramo naučiti živjeti u stalnom odricanju od samih sebe. Učenik je onaj koji svoju jedinu sigurnost pronalazi u povjerenju u Boga, kao što Sveto pismo kaže: „Tko se uzda u Gospodina, nalazi okrilje“ (*Izr 29,25*). Petrovo udaljšavanje od Gospodina uvijek se događalo kad bi se oslonio na vlastite snage. Dovoljno je prisjetiti se njegovih riječi da će položiti svoj život za Gospodina (*usp. Iv 13,37*), a zatim njegova zatajenja.

Dragi ređenici, povjerenje s kojim ste odgovorili na poziv morat ćete neprestano potvrđivati u svojoj službi, obnavljajući ga svakodnevno. Upravo u trenucima kriza i poteškoća povjerenje vas otvara kreposti nade. U kršćanskoj ikonografiji simbol nade je sidro jer označava duhovnu sigurnost i pouzdanje u Božju providnost, čak i usred najtežih životnih oluja. Doista, „oluje nikada neće moći prevladati ako smo usidreni u nadi milosti koja nam omogućuje živjeti u Kristu i pobijediti grijeh, strah i smrt. Ta nada, daleko veća od svakodnevnih zadovoljstava i poboljšanja životnih okolnosti, omogućuje nam izdići se iznad kušnji

i poziva nas da idemo naprijed, ne gubeći iz vida veličinu cilja na koji smo pozvani, a to je Nebo“.⁴

2. Spremnost na učenje – temelj rasta

Kad Isus kaže učenicima: „Hajdete za mnom i učinit ću vas ribarima ljudi“ (Mk 1,17), obećava im preobrazbu koja se ostvaruje postupno. Gospodin traži nasljedovatelje koji su spremni učiti, koji nisu toliko vezani uz svoje intelektualne predrasude ili kulturne norme da bi ih to spriječilo u rastu i spoznaji istine. Prvi učenici bili su ribari, a ne obrazovani teolozi, no upravo zbog toga bili su otvoreni za novost Kristova nauka. Krist im je ponudio ne samo znanje, već i iskustvo blizine u njegovoj službi. Ribari su ljudi koji su radeći svoj posao stekli vrline koje se pokazuju ključnima u poslanju učenika. To su, prije svega, strpljivost, ustrajnost, hrabrost, mudrost i poniznost.

Strpljivost. Ribari znaju koliko je pažljive pripreme i strpljivosti potrebno za ulov. Strpljivost im je potrebna kako ih iskustvo praznih mreža, nakon dugog čekanja, ne bi obeshrabrilo ili pokolebalo. Učenike, koji su pozvani biti ribari ljudi, strpljivost poučava da za plodove navješćaja radosne vijesti treba čekati Božje vrijeme. Strpljivost je potrebna i za osobni rast u nasljeđivanju Isusa. Na to nas podsjeća papa Franjo u buli proglašenja Svete godine pozivajući na novo otkrivanje važnosti strpljivosti „koja je plod Duha Svetoga, koja održava nadu živom i jača je kao krepost i način života“.⁵

Ustrajnost. Strpljivost i ustrajnost usko su povezane. Ribolov može biti težak i neplodan posao, ali dobar ribar nikada ne odustaje. Isto tako, učenici - ribari ljudi - moraju biti spremni ne posustati pred izazovima. U Poslanici Galaćanima čitamo: „Neka nam ne dozlogrdi činiti dobro; ako ne sustanemo, u svoje ćemo vrijeme žeti“ (Gal 6,9). Ustrajnost nas vodi naprijed čak kad se čini da ništa ne ide kako treba. Prisjetimo se apostola Petra: koliko je puta posrnuo, pogriješio i izgubio hrabrost, no uvijek je nastavio dalje, ohrabren Gospodinovom ljubavlju. Nakon što je zatajio Isusa, mogao je pasti u očaj, no umjesto toga pokajao se i nastavio ustrajno u svom pozivu postavši prvi među apostolima. Njegova ustrajnost znak je čvrstoće koju je Krist prepoznao kada ga je nazvao Stijenom na kojoj će sagraditi svoju Crkvu (usp. Mt 16,18).

Hrabrost. Ljudi koji žive uz more, a osobito mornari i ribari, znaju koliko je hrabrosti potrebno za plovidbu olujnim morem i suočavanje s valovima koji zapljuskuju sa svih strana. Slično tome, služitelji evanđelja moraju biti hrabri

u suočavanju s protivljenjem koje dolazi zbog opiranja istini Božje riječi. Istina nikoga ne ostavlja ravnodušnim. Isus nas opominje: „Ako su mene progonili, i vas će progoniti“ (Iv 15,20). Dragi ređenici, svijet često odbacuje evanđelje, ali vi kao Kristovi službenici, pozvani ste biti svjetlo koje svijetli u tami. Hrabro ustrajte, jer Bog nam je obećao svoju pomoć i blizinu (usp. Iz 41,10).

Mudrost. Ribar stječe mudrost kroz iskustvo i životne kušnje. Zna prepoznati pravo vrijeme za ribolov i svjestan je da se mora prilagoditi uvjetima jer riba ne zagriže mamac u svako doba niti posjećuje sva mjesta podjednako. Mudrost je dar Duha Svetoga koji nas vodi da prepoznamo trenutke kad su srca ljudi spremna primiti Božju riječ. Kao što Salomon kaže: „Sve ima svoje doba i svaki posao pod nebom svoje vrijeme“ (Prop 3,1). Mudri propovjednici znaju da poruku treba prilagoditi okolnostima i vremenu. Tako ste i vi pozvani na mudrost u služenju i naviješćanju. Pozvani ste ne samo govoriti, nego prije svega slušati i promatrati, truditi se prepoznati kad su srca slušatelja otvorena evanđelju, a kad treba čekati. Vaša će služba u Jubilarnoj godini biti dragocjena osobito u zalaganju za mir i za obnovu radosti života, u skrbi za zatvorenike, bolesne, mlade, migrante, starije osobe i siromašne.⁶ Pozvani ste svojom blizinom svima njima vratiti izgubljenu nadu i pripremiti njihova srca za sjeme riječi. Prilagođavanje vremenu i mjestu nikada ne smije dovesti do kalkuliranja s istinom. Istine vjere su čvrsta sidra koja, usred oluja, ne dopuštaju da se lađa Crkve razbije o hridi niti da bude nošena vjetrovima različitih nauka koji nisu u skladu s pologom vjere koju smo primili.

Poniznost. Poniznost ribara je u tome što znaju staviti sebe u drugi plan. Ribar zna da ne smije otkriti svoju prisutnost, jer riba neće zagristi ako ga primijeti. Slično tome, dobar propovjednik ne stavlja sebe u prvi plan, već uvijek iznosi Krista. Ivan Krstitelj savršeno je izrazio ovaj stav kada je rekao: „On treba da raste, a ja da se umanjujem“ (Iv 3,30). Dragi ređenici, poniznost je srž svakog uspješnog služenja jer poniznošću dopuštamo da Krist djeluje po nama i preko nas. Kao Kristovi službenici pozvani ste biti ribari ljudi, a vrline strpljivosti, ustrajnosti, hrabrosti, mudrosti i poniznosti ključne su za uspjeh u tome poslanju.

3. Usmjerenost k cilju – temelj ustrajnosti u poslanju

Vjera nas uči da je krajnji cilj čovjekova života zajedništvo s Presvetim Trojstvom, s Blaženom Djevicom Marijom, anđelima i svetima, jednom

riječju: život vječni.⁷ Upravo je nada krepost koja „oblikuje usmjerenje koje ukazuje na smjer i cilj života vjere“.⁸ U Poslanici Hebrejima čitamo da je nada „pouzdana i čvrsto sidro duše što ulazi u unutrašnjost, iza zavjese“ (6,19), misleći pritom na život u Bogu. Kao što sidro drži brod čvrsto na mjestu, tako nada drži dušu čvrstom i usmjerenom prema nebeskom cilju, unatoč olujama života.

Isus ne poziva svoje učenike u neko zatvoreno zajedništvo s njim, već ih šalje da radosnu vijest spasenja navijeste svima. Njihovo poslanje je biti „ribari ljudi“, što znači preuzeti odgovornost za širenje Božje riječi, spašavanje duša i vođenje ljudi prema njihovom konačnom cilju. To je zadatak koji traži obilje nade i nepokolebljivu vjeru. Nada je potrebna „kako bismo mogli vjerodostojno i privlačno svjedočiti vjeru i ljubav (...) kako bi vjera bila radosna, a ljubav oduševljena“.⁹

Ribari su navikli na težak rad, često bez trenutnih rezultata, no njihovo ih je iskustvo naučilo da će ulov doći kad-tad. U duhovnom ribolovu, apostoli moraju biti spremni na još veći izazov. Pozvani su baciti sidro u vječnost, „iza zavjese“ koja dijeli vidljivo od nevidljivoga i profano od svetoga. Tako njihovo poslanje postaje sigurno jer ne trče uzalud, već idu „k nagradi višnjeg poziva Božjeg u Kristu Isusu“ (Fil 3,14).

Dragi ređenici, vaš je poziv jasan: pozvani ste biti „ribari ljudi“. Sveta godina koja je pred nama nudi vam jasne smjernice kako „uloviti“ ljude za vječnost i kako posvjedočiti svijetu da „povijest čovječanstva i svakoga od nas ne ide prema slijepoj točki ili mračnom ponoru, nego je usmjerena prema susretu s Gospodinom slave“.¹⁰ Ovaj zadatak nije nimalo lagan, ali su zato i milosti koje primete velike. Bit će trenutaka kada ćete se suočiti s malodušnošću, otporom ili neuspjehom, ali vaša vjernost Kristu i predanost poslanju donijet će plodove. Pozivam vas na vedru ustrajnost, jer znate komu ste povjerovali (usp. 2Tim 1,12). U ovoj godini vašeg đakonskog služenja razmatrajte krepost nade i u njoj rastite.

Onaj kojem ste povjerovali neprevrtljiv je u svojim obećanjima. Obećao je da će biti s vama na svakom koraku. On je vaš Učitelj, vaš Gospodin i vaš Vođa. Povjerite mu svoj život, učite od njega i budite predani svome poslanju.

Neka nas Marija, Zvijezda nade, zajedno s blaženim Alojzijem Stepincem, uvijek obasjavaju i usmjeravaju na našem životnom putu prema Kristu. Amen.

Bilješke

- 1 Franjo, Apost. pobudnica, *Radost evanđelja (Evan-gelii gaudium)*, 112.
- 2 Usp. *Kateizam Katoličke Crkve (KKC)*, 783 -784.
- 3 *Rimski pontifikal. Ređenje biskupa, prezbitera i đakona*, Zagreb, 2000., str. 103.
- 4 Franjo, Bula proglašenja redovnog jubileja 2025., *Spes non confundit*, 25.

- 5 Franjo, *Spes non confundit*, 4.
- 6 Usp. Franjo, *Spes non confundit*, 8-15.
- 7 Usp. *KKC* 1024.
- 8 Franjo, *Spes non confundit*, 18.
- 9 Franjo, *Spes non confundit*, 18.
- 10 Franjo, *Spes non confundit*, 19.

NADBISKUPOVA HOMILIJA O 100. OBLJETNIC SMRTI SLUGE BOŽJEGA BISKUPA JOSIPA LANGA

Bogoslužni prostor bl. Alojzija Stepinca, 30. listopada 2024.

Draga braćo i sestre u Kristu!

S velikom radošću večeras smo se okupili u sjećanju na slugu Božjega, biskupa Josipa Langa. Njegovo ime neizbrisivo je upisano ne samo u povijest našega grada, već i u srca vjernika Zagrebačke nadbiskupije. Njegova ljubav prema siromasima, velikodušnost kojom je nesebično dijelio sve s potrebitima, srce osjetljivo na potrebe bližnjih te savjest koja nije dopuštala ni najmanju sjenu grijeha, zajedno s brigom za duše povjerenih mu vjernika, otvorili su mu uska vrata Kraljevstva Božjega.

U današnjem evanđelju čitamo kako netko postavlja Isusu pitanje: „Gospodine, je li malo onih koji se spašavaju?“ (Lk 13,23). Isus ne daje izravan odgovor, ali potvrđuje kako će mnogi pokušati ući u Kraljevstvo Božje, no neće uspjeti. Poziva slušatelje da se trude i bore kako bi ušli na uska vrata Kraljevstva. Isus najoštrije odbija one koji kao ulaznicu u Kraljevstvo nebesko ističu druženje s njime ili to što su slušali njegove riječi na trgovima. Riječi koje im upućuje: „Ne znam odakle ste. Odstupite od mene, svi zlotvori!“ (Lk 13,27) ne ostavljaju prostora za pomisao da bi među njima moglo biti spašenih. Oni koji svoj privilegirani položaj smatraju jamstvom spasenja, ne razumiju da je spasenje Božji dar koji traži svjedočanstvo života. Takvi teško mogu ući u Kraljevstvo Božje.

Ovo nas Evanđelje duboko dotiče, jer govori i nama – onima koji svakodnevno blagujemo za Gospodnjim stolom i slušamo njegovu riječ. Postoji opasnost da pomislimo kako je sama ta blizina dovoljna, kako je Isusova prisutnost potvrda naše pravednosti. Ali to nije tako.

Sluga Božji biskup Lang nije se dao zavarati. Ni uzvišena biskupska čast nije ga odvratila od služanja, odricanja i neumorne brige za spasenje duša. On je prepoznao uska vrata Kraljevstva Božjega i kročio tim putem. Stoga nam ostaje kao trajni primjer i poticaj da promišljamo o njegovu životu te od njega učimo.

Nadahnuti Božjom riječju, zadržimo se večeras na tri ključna obilježja puta spasenja, prisutna i u životu sluge Božjega biskupa Langa: vjerno vršenje Božje volje, oslobođanje od bogatstva koje nas

sputava i življenje Kraljevstva Božjega već ovdje i sada.

1. Vršiti Božju volju

Evanđelist Matej donosi Isusove riječi: „Neće u Kraljevstvo nebesko ući svaki koji mi govori: 'Gospodine, Gospodine!', nego onaj koji vrši volju Oca mogega, koji je na nebesima“ (Mt 7,21). Pitanje Božje volje za naš život iznimno je važno jer se tiče našeg krajnjeg cilja i svrhe. Katekizam Katoličke Crkve uči nas da je Božja volja „da se svi ljudi spase i dođu do spoznanja istine“ (1Tim 2,3-4). Njegova zapovijed, koja obuhvaća sve druge i očituje nam njegovu volju, jest da ljubimo jedni druge kao što je on nas ljubio (usp. Iv 13,34).¹

Iako su ove riječi jednostavne, njihovo provođenje nije uvijek jednostavno. Često se pitamo: što Bog želi od nas u određenoj situaciji? Sveto pismo i životi svetaca uče da je molitva ključna za razlučivanje Božje volje, ali i kao izvor snage za njezino izvršavanje. Riječ je o duhovnom razlučivanju na koje nas papa Franjo neprestano poziva i kojemu nas poučava tijekom Sinode o sinodalnosti. To razlučivanje, bilo osobno ili zajedničko, trebalo bi postati načinom života svakog vjernika i svake zajednice. Jedino kada zazivamo Božju pomoć u svojim pothvatima i planovima, kada računamo na njegovo svjetlo u svemu što činimo, možemo postići istinsko dobro.

Ako zazivamo Gospodina, a ne vršimo njegovu volju, riskiramo koristiti se Bogom, a ne služiti Bogu, zamijeniti interes Evanđelja vlastitim interesima, nazvati religioznošću ono što nama odgovara, a Božju zamisao o vlasti kao služenju zamijeniti svjetovnim poimanjem vlasti – služenjem sebi.²

Vršiti Božju volju približava nas Isusu i njegovim vjernim učenicima. On je bio poslušan Ocu do smrti na križu. Život sluge Božjega biskupa Langa odražava upravo takvu poslušnost i stalno traženje Božje volje u molitvi. Njegove suze zbog moralne i materijalne bijede, zbog toga što su mnoge duše, stvorene na Božju sliku, nagrđene ili u opasnosti da se izgube, bile su izraz njegove tuge jer ljudi odbijaju Božju volju o spasenju. Takvo suosjećajno srce trebao bi imati svaki pastir, a

uzrok najveće boli svakog Isusova učenika trebalo bi biti ljudsko neprihvatanje Božje volje.

2. Osloboditi se bogatstva koje sputava

Isus je svoje slušatelje pozvao da se „bore“ kako bi ušli na uska vrata, ističući trud potreban za postizanje spasenja. Slika uskih vrata ukazuje na to da postoji točno određen put kojim treba kročiti – put kojim je Isus prošao i uska vrata koja je on pokazao. Oni koji ga ne slijede, čak i ako žele ući, neće uspjeti. Kada se vrata jednom zatvore, bit će prekasno.

Isus je u ovom odlomku izravno govorio Židovima, potomcima patrijarha, pozivajući ih da preispitaju jesu li spremni ući kroz „uska vrata“ koja im on pokazuje. Međutim, njegova poruka nije upućena samo njima, nego i svakome od nas. Po krštenju smo svi postali dionici Božjeg obećanja i članovi zajednice vjernika, ali to nas samo po sebi ne oslobađa opasnosti da skrenemo s puta spasenja. Naše lutanje može imati različite oblike.

Isusove riječi o uskim vratima Kraljevstva Božjega podsjećaju nas i na njegovu izjavu: „Lakše je devi kroz uši iglene nego bogatašu u Kraljevstvo Božje“ (Mt 19,24). Isus upozorava da bogatstvo može biti jedna od prepreka koje nam otežavaju ili čak onemogućuju ulazak kroz uska vrata Kraljevstva. Problem nisu sama materijalna dobra, već navezanost na njih. Ta navezanost predstavlja teret koji otežava naš ulazak u duhovnu stvarnost Kraljevstva Božjega.

Kada je Isus izgovorio riječi o bogatašu koji teško ulazi u Kraljevstvo Božje, učenici su bili zaprepašteni i pitali su: „Tko se onda može spasiti?“ (Mt 19,25). Njihovo iznenađenje nije bilo zbog raširenosti bogatstva među ljudima, već zato što je svatko izložen opasnosti navezanosti na materijalno, ma koliko malo imao. Postoje oni koji imaju mnogo, ali im život nije u onome što posjeduju. S druge strane, postoje i oni koji jedva preživljavaju, ali se grčevito drže za ono malo što imaju. Učenici su dobro shvatili da je bogati mladić, iako neporočna života, otišao od Isusa tužan jer se nije mogao odreći svoga bogatstva.

Sluga Božji biskup Lang bio je primjer čovjeka koji se oslobodio te navezanosti. Bilo da se radilo o cipelama, vlastitom obroku ili znatnoj svoti novca, njegova je velikodušnost uvijek bila ista. On je bio slobodan čovjek. U svjedočanstvima o njemu možemo pročitati: „Tko je poznao biskupa Langa, nije mogao biti ni bezbožac, ni pokvaren ni škrt.“³ Te riječi svjedoče o duhovnoj snazi njegove osobe i autoritetu kojim je zračio. On nije nameštao svoj autoritet biskupa i pastira, nego je svojim

djelima pokazivao da mu je stalo do osobe. A to je diralo srca ljudi.

Život sluge Božjega biskupa Langa poučava nas da ući kroz „uska vrata“ znači osobno odgovoriti na Isusov poziv. Postoji stalna opasnost biti u Isusovoj blizini, a ne izgraditi osobni odnos s njim, što bi nas moglo ostaviti izvan stola zajedništva. Imajmo to na umu i vjerujmo Gospodinu. Neka njegov put bude mjerilo našeg djelovanja.

3. Živjeti Kraljevstvo Božje već ovdje i sada

Iako je pripadnost izabranom narodu činila Isusove suvremenike prirodnim nasljednicima Kraljevstva Božjega, nisu se odazvali Isusovu pozivu i tako su propustili blagoslov. Nema veće tragedije nego biti blizu Božjeg blagoslova, a zatim ga izgubiti.

Posebno je bolno zamisliti praoce vjere – Abrahama, Izaka, Jakova i proroke – u vječnom zajedništvu s Bogom, a sebe izvan toga zajedništva. Isus je mnogim prispodobama ukazivao na opasnost da sinovi Izraela propuste baštiniti Kraljevstvo, dok će mnogi izdaleka ući u njega. Jasno poručuje: „Ima posljednjih koji će biti prvi, ima i prvih koji će biti posljednji“ (Lk 13,30). Isus svojim odgovorom mijenja teorijsku narav izvornog pitanja i svodi ga na praktičnu razinu. Pitanje: „Gospodine, je li malo onih koji se spašavaju?“ (Lk 13,23) pretvara se u osobno pitanje: „Hoću li ja biti spašen?“

Pozvani smo odgovoriti na Isusov poziv dok još imamo vremena. Božji plan spasenja nije slučajna, već pažljivo osmišljen. Bog je poslao svoga Sina i ustanovio svoju Crkvu u kojoj nam po sakramentima daruje vidljive znakove svoje ljubavi i skrbi. Za neke se Crkva čini nevažnom u odnosu na Kraljevstvo Božje, no za Boga ona je dragocjena Zaručnica. Kraljevstvo Božje prisutno je tamo gdje se nalazi Božji narod. Po Crkvi je „u svim zemaljskim pucima prisutan jedan Božji narod, jer on si iz svakoga puka uzima građane Kraljevstva koje, dakako, nema zemaljski, nego nebeski značaj“.⁴

Katoličko jedinstvo Božjega naroda obuhvaća sve one koji su na različite načine povezani s Crkvom – bilo katolici, bilo drugi kršćani, bilo svi ljudi koje je Božja milost pozvala na spasenje.⁵ Očitovati prisutnost Božjega Kraljevstva ne znači graditi zgrade ili donositi zakone, već slaviti Boga načinom života koji odražava preobražavajuće djelovanje njegova Duha. Ako Božji narod ima neki prioritet, to bi trebala biti posvećenost kulturi života, zajedništvu i služenju na način koji slavi Boga.

Za Isusa, odnos s Bogom zahtijeva vjernost Kristu kojeg smo priznali kao Sina Božjega i objavitelja Očeva imena (usp. *Iv* 1,12). Ovo je ključno u svijetu koji tvrdi da postoji mnogo putova do Boga, kao da se radi o složenom sustavu s mnogim različitim rutama. Isus, međutim, koristi jednostavnu sliku uskih vrata koja se uskoro zatvaraju. Vrata ostaju otvorena za svakoga, ali su određena Božjom voljom, a ne našim izborom. Iako bismo voljeli vjerovati da će svi ljudi biti spašeni, to nije ono što Sveto pismo uči. Bog želi da ljudi svjesno stupe u odnos s njim priznajući svoje grijehe, svoju potrebu za Bogom i spasenje koje je Isus postigao za njih.

Odgovoriti na Božji poziv znači odgovoriti onome koga je on poslao, Isusu koji je svojom smrću utro put za naš život. Isus naša teorijska

pitanja preobražava u osobna. Pitanje hoće li Bog spasiti sve ljude važno je, ali važnije je: imamo li mi osobni odnos s Bogom? Isus nas poziva da preispitamo gdje stojimo u odnosu na njega.

Sluga Božji biskup Lang odgovarao je na ovo pitanje svakodnevno, čuvajući se i najmanjeg grijeha te neumorno radeći na spasenju duša svih koji su mu se obratili, bilo za materijalnu, bilo za duhovnu pomoć.

Nama ostaje primjer njegova života i radost što se ovaj Sluga Božji neizbrisivo utkao u povijest naše nadbiskupije, našega grada i naše domovine. Zahvalni za njegovo djelo i predanost Božjem narodu, uputimo svoje molitve Bogu, s nadom da će ga u što skorije vrijeme uzdići na čast oltara. Amen.

Bilješke

1 Usp. *Katekizam Katoličke Crkve*, 2822.

2 Usp. Franjo, *Propovijed na svetkovinu Bogojavljenja*, 6. siječnja 2020.

3 J. Batelja (ur.), *Dvadeset zgoda iz Langova života*, Zagreb, 2024., str. 13.

4 Drugi vatikanski sabor, *Lumen gentium*, 13, 2.

5 Usp. Drugi vatikanski sabor, *Lumen gentium*, 14, 4.

PRILOG

HOMILIJA NUNCIJA GIORGIA LINGUE PRIGODOM OBLJETNICE BEATIFIKACIJE ALOJZIJA STEPINCA

Homiliju apostolskog nuncija u Republici Hrvatskoj Giorgia Lingue, koju je održao u četvrtak 3. listopada 2024. u dugoreškoj Župi bl. Alojzija Stepinca prigodom obljetnice beatifikacije Alojzija Stepinca, prenosimo u cijelosti.

Čitanja: 2 Kor 1,3-7. 8b-9.12; Ps.16, 1-2a.5.7-11; Iv 12, 23-28

Draga braćo i sestre u Kristu,
zahvaljujem župniku na pozivu koji mi je uputio da s vama proslavim spomen proglašenja blaženim zaštitnika ove župne zajednice, blaženog Alojzija Stepinca.

U ovih pet godina otkako sam u Hrvatskoj imao sam ga priliku bolje upoznati i moje poštovanje i odanost prema njemu postupno su rasli.

U nemogućnosti da se zbog katastrofalnih posljedica potresa pomolim na njegovu grobu u Zagrebu, ni sam ne znam koliko sam puta bio u Krašiću, njegovoj rodnoj župi i u kojoj se i vratio u kuću Očevu – gdje su me, između ostalog, uvijek dočekivali izuzetno gostoljubivo. Odlazim tamo kako bih svoje poteškoće i sumnje povjerio zagovoru Blaženika te pronašao nadahnuće u svojem radu.

Želio bih iznijeti neka razmatranja o njegovoj duhovnoj ostavštini, počevši od čitanja odabranih za njegov liturgijski spomendan, koja su upravo naviještena i koja mi se čine vrlo lijepom sintezom njegove poruke i njegovoga života, a dobro opisuju bit i suvremenost blaženikove svetosti.

1. Posebno je lijep i prikladan odlomak iz Druge poslanice svetog Pavla Korinćanima, koji smo čuli u prvom čitanju. Govori nam o „Božjoj utjesi“, koja nam, kaže Apostol, može biti korisna u vrijeme patnje.

Ta nam „utjeha“ pomaže da i mi tješimo svoju braću koja su u kušnjama. Ono što primamo od Boga, moramo dati drugima.

Promislimo koliko li je puta Blaženik osjetio utješnu ljubav Božju – nedvojbeno i onu Marijinu – u brojnim kušnjama svojega života! Upravo mu je ta „utjeha“, koja je dolazila odozgor, davala snagu da ide naprijed, da vodi Nadbiskupiju u jednom od najtežih trenutaka u njezinoj povijesti, kao i da izdrži klevete, progone pa čak i nepravednu osudu. Da nije vjerovao u ljubav Boga, koji nam je blizu osobito u vremenima kušnje, da nije osjetio Njegovu nutarnju utjehu, ne bi mogao, onako mlad, preuzeti vodstvo najveće biskupije u Hrvatskoj i suočiti se s izazovima tako delikatne službe. Kako je uspijevao podnositi teret svakodnevnog odgovornosti? Gdje je crpio hrabrost da se odupre tolikom zlostavljanju koje ga je dovelo do smrti, nakon onoga što možemo smatrati polaganim mučenjem, smrtnom kaznom, koja nije pravno donesena, već je zapravo namjerno uzrokovana? Samo u nepokolebljivoj vjeri u Božju ljubav.

2. U prvom je čitanju posebno znakovita posljednja rečenica u kojoj sveti Pavao kaže: *Jer naša je slava ovo: svjedočanstvo savjesti naše.* I zatim kaže u čemu se sastoji ovo svjedočanstvo naše savjesti: *Da smo se u svijetu, i više nego ikad prema vama, ponašali s Božjom svetošću i iskrenošću, ne s tjelesnom mudrošću, nego s Božjom milošću.*

Pavao se hvali da ima čistu savjest, pred svijetom i pred svojom braćom. U savjesti može posvjedočiti da se uvijek ponašao *s Božjom svetošću i iskrenošću, to jest ne s tjelesnom mudrošću nego s Božjom milošću.*

Nije teško shvatiti na što mislim. Upravo 3. listopada 1946., prije točno 78 godina, zagrebački se nadbiskup obratio sudu ovim riječima: „Na sve optužbe koje su ovdje izrečene protiv mene odgovaram da mi je savjest mirna... i jer mi je savjest čista, spreman sam u svakom trenutku dati svoj život.“

Blaženi Stepinac je zasigurno mogao učiniti svojim riječi apostola koje sam ranije citirao i također ponoviti: „Ovo je moja pohvala: svjedočanstvo moje savjesti.“ „Ja u svijetu – to jest pred civilnim vlastima – a više nego ikad prema vama – njegovim dragim vjernicima – s Božjom svetošću i iskrenošću, nisam bio vođen tjelesnom mudrošću, nego Božjom milošću.“

Blaženik je miran jer se boji samo Božjeg suda, a ne onog ljudskog, te stoga može reći: „Spreman sam život svoj dati u svakom trenutku.“

3. Iz naviještenog odlomka Druge poslanice Korinćanima vidimo kako je Stepinčeva duhovnost duboko „pavlovska“. Zapravo, vidimo ga ujedinjenog sa svetim Pavlom u poteškoćama – i on je iskusio zatvor – ali također i u apostolskom žaru. Kada obilazim Zagrebačku nadbiskupiju – pa i šire, jer je naknadno bila podijeljena – uvijek ostajem zadivljen kada saznam koliko je toga, koliko samostana, koliko župa pokrenuo ili barem planirao i želio utemeljiti nadbiskup Stepinac. Potiče nas na razmišljanje o plodnom djelovanju svetoga Pavla koji je, kamo god je išao, osnivao nove zajednice o kojima je, poput našeg blaženika, potom brinuo neumornim pisanjem poslanica.

Ali, riječ Božja nije okovana u lance! (2Tm 2,10) napisao je sveti Pavao svojem učeniku Timoteju, kako bi ga uvjerio da, iako je bio u zatvoru, Riječ Božja nastavlja djelovati i širiti se. Nadilazi rešetke, nadilazi granice prostora i također, kao što i mi možemo potvrditi, vremena. Kao što Pavlovo apostolsko djelovanje nisu prekinuli okovi koje je nosio, tako je i Blaženik nastavio, iz tamnice, a potom i iz kućnog pritvora, svojim mislima i mudrošću prosvjetljivati svoje vjernike, osobito brojnim poslanicama, i to ne samo suvremenike nego i nas danas. Nije ga vodila tjelesna mudrost, ljudska inteligencija, iako mu je nije nedostajalo, već Božja milost, božanska mudrost. Ukratko, kada se sve uzme u obzir, u njegovom se pastoralnom djelovanju uočava jasna paralela s misionarskim djelovanjem Apostola naroda.

4. Ali gdje je razlika između mudrosti tijela i one koja dolazi od Božje milosti? Čini mi se da je na općoj audijenciji na Trgu svetog Petra u Rimu

u srijedu nakon obreda proglašenja blaženim, sveti Ivan Pavao II. vrlo jasno kazao, citiram: *Lik blaženog Alojzija Stepinca predstavlja svima polazišnu točku na koju se treba ugledati i iz koje treba crpsti nadahnuće i oslonac. Njegovom beatifikacijom pred nama se, na stoljetnoj pozadini, razotkrila borba između Evanđelja i protu-Evanđelja koja se proteže kroz povijest.*

Ta borba između Evanđelja i protu-Evanđelja nije ništa drugo nego borba između Božje milosti i tjelesne mudrosti, između logike ljubavi i logike egoizma, između kulture života i kulture smrti.

U tom smislu Blaženikova poruka odnosi se i na nas danas. Ne samo u Hrvatskoj, nego u cijelom svijetu. U raznim sukobima koji nas okružuju, moramo se zapitati vodimo li borbu Evanđelja, oružjem Evanđelja, oruđima Evanđelja ili računamo na druga oružja, smrtonosnija i, dopustite mi, manje inteligentna, podržavajući sukob koji ne teži pomirenju, već uništenju protivnika.

U svjetlu Stepinca i onoga što je on podnosio strpljivom hrabrošću, moramo se zapitati možemo li reći da nam je savjest čista ili nam ona nešto predbacuje. Jesmo li vođeni tjelesnom mudrošću ili svjetlom Božje milosti?

Vjerujemo li u nenaoružanu borbu Evanđelja ili se iznad svega pouzdajemo u upotrebu sile?

Korištenje oružane sile često se opravdava kao neophodno sredstvo za postizanje mira, mira koji treba biti „pravedan“, a ne „pod svaku cijenu“. Često se poziva na sveto pravo na obranu kako bi se iz obrane prešlo u napad, u *eskalaciju* kojoj se ne nazire kraj. Svakako moramo težiti pravednom miru, ali tko određuje kada je mir pravedan?

Nije li postizanje mira vojnom silom zapravo popuštanje argumentu jačega?

Tek kada prekinemo sukobe, možemo sjesti i početi razgovarati. Tada se može pronaći istinski pravedan mir, koji uobziruje interese svih strana jer će mir nametnut silom trajati samo onoliko vremena koliko je potrebno da poražena strana organizira osvetu.

5. Papa Franjo je u tom smislu govorio o hrabrosti isticanja bijele zastave (zbog čega je bio snažno kritiziran)! Bijela zastava nije znak poraza, nego zdravog razuma. To nije znak slabosti, jer, kao što je rekao Sveti Otac: *Jači je onaj koji vidi situaciju, onaj koji misli na narod, onaj koji ima hrabrost bijele zastave, jer (...) treba imati hrabrosti pregovarati.* To je sasvim suprotno predaji. To je očajnički poziv da se pronađe diplomatsko rješenje sukoba i utiša oružje, odmah. Podizanje bijele zastave vapaj je protiv buke topova. To je

dalekovidnost onoga koji misli na dobro stanovništva u nadi da će moći pronaći izlaz iz tunela smrti. To je, svakako, čin vjere. To je vjera onog psalmista koji je rekao: *Jedni se hvale kolima bojnim, drugi konjima, mi imenom Gospodina, Boga našega! Oni posrću i padaju, mi se držimo i stojimo* (Ps 20, 8-9).

6. I zaključimo zadnjom mišlju iz današnjeg Evandjelja. *Sada moja je duša uznemirena, i što ću reći? Oče, spasi me ovakvog časa?*

Čak je i Isus bio uznemiren. Čak i kada je savjest čista, može biti uznemirena. Prije ili kasnije svakome dođe trenutak kušnje i tada moli poput Isusa: *Oče spasi me ovakvog časa!*

Ali u trenutku nemira Isus shvaća: *No, zato dođoh u ovaj čas! Oče, proslavi ime svoje!*

Isus shvaća da je njegova kušnja, njegova smrt, na slavu Božju. Darom sebe dajemo slavu Bogu, jer veće ljubavi nitko nema od ove: da tko život svoj položi (usp. Iv 15,13). I odmah stiže Očev odgovor: *Proslavio sam i opet ću proslaviti!* I naš je Blaženik dao svoj život, živio je „najveću ljubav“, prinio se za slavu Božju, kao Jaganjac koji oduzima grijehe svijeta.

I za njega vrijede riječi: *Proslavio sam i opet ću proslaviti. Jer, ako mi bijasmo potpuno sjedinjeni, izjednačeni u njegovoj smrti, mi ćemo to također biti i u njegovu uskrsnuću* (Rim 6,5). Neka nas blaženi Stepinac nauči živjeti na slavu Božju, prinoseći svoj život iz ljubavi prema našoj braći. Samo ćemo tako moći imati istinski čistu savjest.

HOMILIJA BISKUPA IVANA ŠAŠKA PRIGODOM SUSRETA ČLANOVA EUROPSKE MARIJANSKE MREŽE

Župna crkva sv. Marka, evanđelista, Zagreb - Gornji grad
četvrtak, 24. listopada 2024.

Uvod

Draga braćo i sestre, članovi *Europske marijanske mreže*, srdačno vas pozdravljam u ovome nadahnjujućem zajedništvu i u njega donosim blizinu i pozdrave našega zagrebačkog nadbiskupa Dražena Kutleše.

Kao što vidite, odlučili smo slaviti ovo euharistijsko slavlje na talijanskome, ali smatram primjerenim uvesti nas u slavlje i s nekoliko riječi na engleskome.

Ovako skupljeni, na određen način, uprisutnjujete Crkvu u Europi koja očituje svoje 'marijansko lice'. Gledajući vas postaju nam bliza svetišta u kojima služite Bogu i Crkvi, vjernicima i svim ljudima koje pokreće Božji Duh da budu hodočasnici, da dođu u te znakovite prostore tišine i slavlja, susreta i novih početaka.

Po vama su nam bliži narodi i zemlje iz kojih dolazite. Po vama vidimo ljude koji nose sveti nemir, koji su pronašli najdragocijeniji biser; možemo jasnije čuti pjesme, zahvale, vapaje i nade.

Molimo s vama i za vas; molimo na male i velike nakane koje se tiču osobnih života, potreba naše Crkve, naših društava i zajedničkoga europskog doma. Osobito molimo za mir u Ukrajini, Svetoj zemlji i diljem svijeta; mir koji odražava ljubav prema istini i koji je istodobno plod pravednosti; mir koji - kako nam govori Isus - traži čišćenje ognjem Duha Svetoga.

Priznajmo svoje grijeha i tako se pripremimo za slavlje svetih otajstava.

Homilija

Liturgijska čitanja:

Ef 3, 14-21; Ps 33, 1-2.4-5.11-12.18-19; Lk 12,49-53

1. Razmišljajući o Božjoj riječi današnjega dana, pitao sam se što bi povezivalo naša svetišta i Jubilejsku godinu u koju ćemo uskoro ući i o kojoj i vi razmišljate pod posebnim vidikom.

Pritom sam otkrio jedna trag koji večeras želim ponuditi i podijeliti s vama, tek kao naglasak koji

mi se čini poput zrna iz kojega bi mogao niknuti i poneki dobar plod.

Naime, u naviještenome odlomku Poslanice Efežanima možemo otkriti njegov predivan i jasan molitveni ustroj koji se razvija počevši od zaziva upućena Ocu, zatim anamneze, epikleze i, na kraju, doksologije.

To je molitva koju Apostol započinje klanjanjem Ocu i moli od njega dvoje: prvo: *da budemo ojačani po njegovu Duhu* („u snazi za unutarnjeg čovjeka“) i, drugo: *da Krist po vjeri boravi u našim srcima*. Zanimljiva je svrha: da mognemo „shvatiti... što je Dužina i Širina i Visina i Dubina“ i „spoznati nadspoznatljivu ljubav Kristovu... do sve punine Božje“.

Privlači me ta Pavlova 'geometrija ljubavi', mjerenje nemjerljivoga; svijest o nedostatnosti koja traži puninu; granica koja naslućuje i čezne za bezgraničnim.

U Evanđelju smo slušali Isusove riječi koje uvijek zvuče iznenađujuće, osobito od evanđelista Luke koji voli blagost (*scriba mansuetudinis Christi*), a ovdje sve govori o oštrini, tjeskobi, podjeli i sučeljavanju.

Oganj, osim što grije, osvjetljava i čisti, on i razdjeljuje; oganj se širi. Evanđelje, sasvim očito, u međuosobnim odnosima naglašava podjelu i sukobljenost. To su pojmovi koji upućuju na granicu, razgraničavanje.

2. Baš tu vidim jedno od obilježja svetišta koje može biti poticajno i za Svetu godinu. Naime, svetišta očituju susret čovjeka s raznim granicama i ljudsku čežnju za srećom i, u konačnici, za vječnošću.

Na istome tragu možemo vidjeti i Jubilej koji je poglavito vezan uz otajstvo Utjelovljenja. U njemu živimo dar Isusa Krista, pravoga Boga i pravoga Čovjeka, koji je prihvatio biti odijeljen, odbačen, marginaliziran, da bi dokinuo podjelu i odvojenost, da bi premostio udaljenosti. Bog je u njemu živio ljudsku ograničenost i smrtnost, te nam u Vazmu darovao bezgraničnost i besmrtnost.

U istoj Poslanici (Efežanima), u prethodnome poglavlju čitamo: „Sada pak, u Kristu Isusu, vi koji

nekoć bijaste daleko, dođoste *blizu* - po Krvi Kristovoj. Doista, on je mir naš, on koji od dvoga učini jedno: pregradu razdvojnici, neprijateljstvo razori u svome tijelu.“ (Ef 2, 13-14)

U Jubileju je trajno prisutno prekoračivanje praga, slike granice, a svetišta na nebrojene načine očituju iskustva tereta i poteškoća uzrokovanih ograničenostima; svetišta su svjedoci potrebe za nadvladavanjem raznih granica i prelaženja praga, kao iskustva življenja otvorenosti novim obzorima i prihvatanja dara slobode. Svetišta nas uče umjetnosti življenja granica i usklađivanju konačnosti i beskraj.

3. Draga braćo i sestre, čini mi se da je to velika tema u kojoj se lako može pronaći svaki čovjek u okviru Jubileja, uronjenoga u more nade, jer svatko osjeća ljudske granice, dimenzije naše stvorenosti; koja je uistinu ljudska dužina, širina, visina i dubina.

Jedna od većih poteškoća u našem suvremenom društvu nedvojbeno je upravo neprihvatanje ograničenosti ili odbijanje istine da smo stvorenja. Zbog toga se u svim područjima života mogu vidjeti težnje i pokušaji nadilaženja granica, ostvarivanja nekoga 'trans'.

Pojam granice povezan je s idejom zaprjeke. Kao da su te dvije riječi istoznačnice. I umjesto prihvatanja ljudske ograničenosti dominantna suvremena kultura trudi se pretvoriti ih u privid, kao da je ograničenost prividna i kao da nestaje kada ju se tako 'nadvlada'.

Zapadna kultura, obećavajući i nudeći 'napredak', stvara privid društva bez granica; trajno nameće materijalne potrebe predstavljajući materijalno obilje kao nadvladavanje granica, a zapravo oblikuje samo privide.

Na temelju tih postavki i vrijeme se vidi i živi kao nešto što treba iskoristiti, ispuniti jedino mnoštvom aktivnosti. Odmor bi trebalo izbjegavati, jer je viđen kao prazan i nekoristan. Odatle, iz prostora bez granice i od vremena bez ritmičnosti (rad-odmor) proizlazi život bez smisla; odatle dolazi opterećenost, obuzetost poslovima, shizoidna hiperaktivnost i, kao neizbježna posljedica toga, povećavaju se: umori, zatvorenosti, dosada i očaj.

Glede toga smatram smislenim primijetiti da pojam granice, limitiranosti, dolazi od dviju latinskih riječi: *limes* i *limen*. Ta su dva pojma važne, 'konstitutivne' sastavnice života svetišta. Prvi pojam ima negativno obilježje, jer priziva zaprjeku, dok drugi odražava sliku praga, prjelaska i otvorenosti, odnosno: obećanja, iščekivanja i nade.

Kultura koja nastoji zamijeniti Boga sakralizirajući čovjeka i pritom ga zatvara u prolaznost postaje tek pokušaj prijevare i nijekanje života. Takva kultura oduzima ljudima vrijednost granica koje usmjeruju pragu; to su granice naših spoznaja, naših odluka i izbora; granice naše tjelesnosti trajno izazivane bolestima; naše duše iskušavane grijesima; granice nas otvaraju otajstvu i nadi.

Danas je istinska opasnost ostaviti ljude u njihovim granicama s iluzijom o bezgraničnosti i svemoći do koje bi se - nastoji se promicati tvrdnja - moglo doprijeti samo s pomoću tehnike.

4. Svetišta odgajaju za dragocjenost granice i za nadu. Dolazak u svetište nije svakidašnji put. On se rađa iz čežnje koja je usađena u čovjeku. Biti u svetišu jasan je znak nade koji govori o vrijednosti granica, po molitvi, zajedništvu, sakramentu pomirenja, preobraženih u prag. Na tome pragu nalaze se lica ljudi, svetaca, osobito Blažene Djevice Marije, u kojima vidimo njihovo življenje poniznosti, neznatnosti i slabosti.

Svetišta su veličanstvene učionice i lječilišta ljudskosti, jer daju prostora ljudskim neuspjesima, njihovim očekivanjima, razočaranjima i konačno - nadi i konačnomu smislu.

Svetišta uče i daju živjeti istinu da 'biti ograničen' nije (samo) nedostatak, nego dragocjeno gnijezdo prihvatanja otajstva života. U svetišima se čovjeka ne gleda kao biće koje griješi i ne uspijeva, nego kao stvorenje koje Bog voli i koje se - prihvatanjem sebe u istini stvorenosti - otvara životu. Uvijek iznova.

Na to se nadovezuje još jedna odlika koju svjedoče svetišta, a to je darovanost i darivanje. Dar nije oduzimanje i umanjivanje darivatelja nego punina onoga što čovjek jest.

Krist daruje sebe, svoj život. Sjetimo se njegovih riječi da ga Otac ljubi baš zbog toga: „Nitko mi ga ne oduzima, nego ja ga sam od sebe polažem.“ (Jv 10, 17-18a)

Granice su stanoviti preduvjet za iščekivanje. Tko je sit, ne iščekuje; tko je samodostatan, ne iščekuje; umišljen i ohol čovjek lako se zatvara, kao da mu nisu potrebni ni novi obzori ni drugi ljudi.

Naravno da uvijek trebamo težiti biti savršeni „kao što je savršen Otac nebeski“, a to je prije svega savršenost milosrđa, ista ona koja vodi u puninu ljudskosti, ostvarene u Kristu, i koje smo i mi dionici po daru koji živimo u ovoj euharistiji, zajedništvu koje je predokus punine života kojemu se nadamo. Amen.

NADBISKUPSKI DUHOVNI STOL

Broj: 1743/2024

Zagreb, 2. rujna 2024.

„VIKEND U SJEMENIŠTU“

Prečasni/velečasni gospodine,
na početku pastoralne godine dostavljamo Vam dopis Rektora Međubiskupijskog sjemeništa vezano uz susrete za dječake 7. i 8. razreda osnovne škole pod nazivom „Vikend u sjemeništu“.

Kao što Vam je poznato, navedeni se susreti u Međubiskupijskom sjemeništu na zagrebačkoj Šalati, prema predviđenom rasporedu, održavaju već dugi niz godina, a cilj im je upoznavanje Međubiskupijskog sjemeništa kao i promocija duhovnih zvanja u našoj nadbiskupiji.

Ukoliko u povjerenju Vam župnoj zajednici prepoznajete mladiće sedmih i osmih razreda osnovne škole, a za koje smatrate da svojim angažmanom u Župi pokazuju moguću klicu duhovnih zvanja, ovim Vas putem molimo da ih upoznate s navedenim programom Međubiskupijskog sjemeništa.

U zajedništvu svećeničkog poziva i služenja Gospodinu u njegovoj Crkvi, želimo sve dobro i pozdravljamo u Gospodinu!

GENERALNI VIKAR:

✠ Ivan Šaško, v. r.

Broj: 1022/2024

Zagreb, 18. rujna 2024.

ZBOR SAVJETNIKA ZAGREBAČKE NADBISKUPIJE

Nakon konstituiranja Prezbiterskog vijeća Zagrebačke nadbiskupije u novom sastavu, u smislu kanonskih odredbi (kan. 502 ZKP), između članova Prezbiterskog vijeća, ovime na pet godina imenujem sljedeće članove Zbora savjetnika Zagrebačke nadbiskupije:

Mons. Ivan ŠAŠKO, *pomoćni biskup zagrebački*

Mons. Mijo GORSKI, *pomoćni biskup zagrebački*

Preč. Ilica BUDINŠČAK, *ravnatelj Ustanove za uzdržavanje klera*

Preč. Marko KOVAČ, *kancelar Nadbiskupskog duhovnog stola*

Preč. Domagoj MATOŠEVIĆ, *moderator Nadbiskupskog duhovnog stola*

Preč. Vlado RAZUM, *rektor Nadbiskupskog bogoslovnog sjemeništa*

Mons. Tomislav SUBOTIČANEC, *generalni vikar*

Preč. Josip ŠALKOVIĆ, *sudski vikar*

Preč. Tomica ŠESTAK, *rektor Svetišta Majke Božje Bistričke*.

Zadace Zbora savjetnika određene su propisima Zakonika kanonskog prava.

Imenovanjem novih članova Zbora savjetnika Zagrebačke nadbiskupije prestaje mandat dosadašnjim članovima Zbora savjetnika kojima zahvaljujem za savjesno obavljanje povjerene službe.

KANCELAR:

Marko Kovač, v. r.

NADBISKUP:

✠ Dražen Kutleša, v. r.

Broj: 1957/2024

Zagreb, 9. listopada 2024.

PRIKUPLJANJE KOLEKTE ZA POMOĆ BOSNI I HERCEGOVINI

Prečasn/velečasna gospodo župnici, upravitelji župa i rektori crkava!

Pogođeni vijestima o velikom nevremenu koje je, u noći s četvrtka na petak (3./4. listopada 2024. godine), pogodilo središnji dio Bosne i Hercegovine odnoseći ljudske živote i uzrokujući veliku materijalnu štetu, osjećamo duboku potrebu da, vođeni duhom ljubavi prema bližnjemu, prema našim sunarodnjacima i susjedima u Bosni i Hercegovini, pružimo pomoć i iskažemo solidarnost, praćenu našim molitvama za duše stradalih.

I samima nam je poznato iskustvo pomoći i solidarnost u teškim trenucima trpljenja, razaranja i stradanja dok je još itekako živo sjećanje i na nedavne potrese koji su pogodili našu Domovinu 2020. godine.

Stoga, kako bi naša pomoć bila pravovremena i djelotvorna, pozivam vas župnike, upravitelje župa i rektore crkava, da u crkvama organizirate prikupljanje namjenske kolekte u nedjelju 13. listopada 2024. godine. Molim Vas da o ovom važnom činu progovorite povjerenim vam vjernicima potičući ih na otvorenost srca.

Prikupljeni dar neka bude odijeljen od redovite nedjeljne milostinje i što prije poslan Nadbiskupskom duhovnom stolu kako bismo ih, kao zagrebačka mjesna Crkva, pravodobno prosljedili u Bosnu i Hercegovinu i time što prije bili u mogućnosti pružiti pomoć unesrećenima.

Ostanimo u molitvenom zajedništvu za građane Bosne i Hercegovine, a osobito za one u stradalim područjima, za žrtve i njihove obitelji.

Zazivam na vas Božji blagoslov.

NADBISKUP:

✠ Dražen Kutleša, v. r.

33. VELIKOGORIČKO ZAHVALNO PJEŠAČKO HODOČAŠĆE MAJCI BOŽJOJ BISTRIČKOJ

31. kolovoza 2024.

Svečanim euharistijskim slavljem u crkvi na otvorenom u Mariji Bistrici, koje je predslavio apostolski nuncij u Republici Hrvatskoj mons. Giorgio Lingua, završeno je 33. velikogoričko zahvalno pješačko hodočašće Majci Božjoj Bistričkoj. Ove je godine 42 kilometra zahvalno pješačilo 3088 hodočasnika.

U subotu 31. kolovoza ispred župne crkve Navještenja Blažene Djevice Marije u Velikoj Gorici počeli su se okupljati vjernici iz triju velikogoričkih, ali i iz župa Velikogoričko-odranskog dekanata kao i iz susjedne Sisačke biskupije i grada Zagreba. Rijeka hodočasnika po 33. put krenula je izreći zahvalu Majci Božjoj što je svojim zagovorom očuvala Veliku Goricu od ratnih razaranja.

Nakon kratkih uputa, molitve i blagoslova župnika Norberta Ivana Koprivca kolona hodočasnika krenula je za križem, kroz mrak, put Kobilića i kapele Majke Božje Karmelske gdje su, prolazeći uz kapelu, izmolili jutarnji Angelus. Uz župnika velikogoričke župe Navještenja Marijina preč. Norberta Ivana Koprivca pješačili su i župnici velikogoričke župe bl. Alojzija Stepinca vlč. Luka Brešić i župe Uzvišenja Svetog križa - Kravarsko vlč. Hrvoje Zovko. Uz zahvalu i vapaj u srcu, a molitvu i pjesmu na usnama, hodočasticima su dva sata hoda do Šćitarjeva, gdje su im kao i brojnih prijašnjih godina domaćini ovog drevnog antičkog grada, uz pomoć gradskog poglavarstva Velike Gorice, pripremili turopoljski doručak koji su im nudili s osmjehom na licu, prošla kao tren.

Nakon doručka hodočasnici svih dobi nastavili su dalje za križem autoputom. S krunicom u ruci, u molitvi, pjesmi, razgovoru i tišini hodočasnici, netko po prvi, netko deseti, a netko po trideset i treći put, nosili su svoje zahvale, preporuke, nakane i zamolbe put svetišta u Mariji Bistrici. Ljepota zajedništva i briga jednih za druge liječila je žuljeve, a bolne i umorne noge činila snažnima i ustrajnim. Nakon odmora u Soblincu slijedio je put prema brežuljcima Kašine i Laza. Umorni, ali

radosni hodočasnici stigli su u bistričko svetište oko 15 sati, iako su vjernici nastavili pristizati još dugo nakon toga. Usljedila je zajednička ulazna procesija kojom su hodočasnici pješaci ophodom oko oltara uz pjesmu pozdravili Majku Božju Bistričku.

Vrijeme do središnjeg događaja hodočašća - euharistijskog slavlja - hodočasnici su ispunili pristupajući sakramentu ispovijedi, odmarajući i okrepljujući tijelo ili moleći Križni put uspinjući se na Kalvariju. Crkva na otvorenom bila je ispunjena mnoštvom vjernika, onih koji su pristigli pješice, kao i onih koji su automobilima došli kako bi sa svojim obiteljima sudjelovali na euharistiji. U zajedništvu s pristiglim svećenicima misu u 18 sati predvodio je apostolski nuncij u Republici Hrvatskoj mons. Giorgio Lingua.

U homiliji je potaknuo vjernike: »Svima je, naime, poznato da Božja ljubav ne isključuje ljubav prema bližnjemu, već je uključuje. Naprotiv, što više želim ljubiti Boga, to više moram ljubiti bližnjega koji je njegova slika. Ivan u svojoj prvoj poslanici kaže: Jer tko ne ljubi svoga brata kojega vidi, Boga kojega ne vidi ne može ljubiti. Da bismo ljubili Boga "svim srcem", trebamo ljubiti bližnjega "svim srcem."«

Pojašnjavajući okupljenim hodočasticima tko je kršćanin rekao je: »Ovo je kršćanin: drugi Isus. Ako Isus živi u nama, što god činimo, koga god susrećemo i pokušavamo ljubiti, postaje prilika da Riječ provedemo u djelo. Mi ustupamo Isusu svoje ruke, svoj um, svoj jezik, svoje tijelo, svoje srce, kako bi On nastavio živjeti danas, po nama, u ovom svijetu. Kako Boga ne bismo častili samo usnama, ne samo da trebamo dobro moliti, već moramo dobro živjeti svaki trenutak koji nam Gospodin daruje, činiti sve svim srcem, kao da Krist živi u nama, kao da nemamo što drugo činiti, kako bi rekao sveti Ivan XXIII.«

Naglasio je kako je Marija ona koja zna čuvati srce te kazao: »Čula je i vidjela mnogo lijepih stvari o Isusu i čuvala ih je u sebi. Ona nas uči

kako svoje srce sačuvati čistim, čistim jer je puno Boga. Marija nam može pomoći. Došli ste ovdje na hodočašće, ali to nije kao kada idete na koncert da biste pljeskali velikoj zvijezdi. Došli ste moliti Mariju za zagovor kako bi se ispunilo ono što vam je posebno na srcu. Povjeriti Njoj svoje brige, svoje dobre želje, svoju rodbinu i prijatelje, ali prije svega zamoliti je da vam pomogne sačuvati srce puno Boga. Danas su posebno brojni hodočasnici koji dolaze iz Velike Gorice. Vjerno, već 33 godina, svake godine dolaze moliti Isusu Majku da ih nauči kako primiti Isusa u svoje srce. Nitko vam ne može pomoći bolje od Nje. I vi s Njom ponavljajte: neka mi bude po tvojoj riječi! Neka se u meni ispuni Tvoja Riječ!«, zaključio je homiliju nuncij Lingua.

Nakon euharistije hodočasnici su se, predvođeni nuncijem Linguom, svećenicima, bogoslovima, ministrantima i vjernicima u narodnim nošnjama, u procesiji s ophodom oko oltara oprostili s Marijom. I ove su se godine s radošću u organizaciju hodočašća uključili dobrovoljci

- redari. Iako je bio veliki posao osigurati vjernike, posebice duž autoceste, službenici Policije, Hrvatskih cesta i autocesta, odradili su to s poštovanjem. Posebnu brigu i ljubav u ovo hodočašće uložili su vjernici zaduženi za medicinsku skrb, saniranje žuljeva i drugih ozljeda, kao i djelatnici Hitne službe, Saniteta i velikogoričke taksi i vatrogasne službe koji su neumorno hodočasnike opskrbljivali vodom i bili im sigurnost na putu. Prije 33 godine, 3. rujna 1991., monsinjor Josip Frkin, tadašnji župnik velikogoričke župe Navještenja BDM, dao je zavjet Mariji: ako njezinim zagovorom Velika Gorica bude očuvana od ratnih razaranja vjernici će pješice hodočastiti Majci Božjoj Bistričkoj i natrag. Marija je svojim zagovorom očuvala Veliku Goricu, a vjernici su zavjet ispunili hodočasteći do Bistrice i natrag 26. i 27. rujna 1992. Na kraju tog zavjetnog zahvalnog hodočašća neki su vjernici pitali hoće li se hodočastiti i na godinu. I tako je Velikogoričko zahvalno pješačko hodočašće Majci Božjoj Bistričkoj postalo tradicionalno.

NADBISKUP KUTLEŠA PREDVODIO MISNO SLAVLJE NA GODIŠNJOJ PROSLAVI KRVI KRISTOVE U LUDBREGU

1. rujna 2024.

Godišnja proslava Predragocjene Krvi Kristove u Ludbregu proslavljena je misom u Svetu nedjelju, 1. rujna, kojom je predsjedao zagrebački nadbiskup i metropolit Dražen Kutleša. Koncelebrirali su varaždinski biskup Bože Radoš, umirovljeni varaždinski biskup Josip Mrzljak, biskupi Zagrebačke crkvene pokrajine: sisački biskup Vlado Košić, bjelovarsko-križevački biskup Vjekoslav Huzjak, pomoćni zagrebački biskupi Mijo Gorski i Ivan Šaško, generalni tajnik HBK vlč. Krunoslav Novak, ludbreški župnici vlč. Kristijan Stojko i vlč. Petar Mlakar te svećenici Zagrebačke metropolije.

Središnja proslava počela je pobožnošću, Krunicom pobjede, koju je predvodio duhovnik u Međubiskupijskom sjemeništu u Zagrebu vlč. Luka Premelč. Nakon pobožnosti i u iščekivanju dolaska procesije, vlč. Premelč pozdravio je župe i umirovljeničke udruge koje su u nedjelju hodočastile u Ludbreg: župe s područja Zagrebačke crkvene pokrajine, župe iz Šibenske biskupije, umirovljeničke udruge iz više hrvatskih gradova, KUD-ove te molitvenu zajednicu sv. Josipa sa zagrebačkog Jaruna.

U ovogodišnjoj procesiji od ludbreške župne crkve do Zavjetne kapele Svetišta, među ostalima, sudjelovali su i članovi Bratovštine svetog Jakova - Hrvatska.

Netom prije početka mise u ime Hrvatskog sabora, koji je pokrovitelj Dana Svete nedjelje u Ludbregu, akademik Željko Reiner pozdravio je nazočne biskupe, kler, predstavnike državnih, županijskih i gradskih vlasti te vjernike hodočasnike. „I ove godine smo se ovdje okupili radi svjetla i nade koji zrače iz ovog mjesta i Svetišta - mjesta ne samo molitve i vjere, već i najčvršće veze između dviju institucija - Crkve i Hrvatskoga Sabora“, poručio je akademik te podsjetio na povišeni zavjet.

U obraćanju na početku mise varaždinski biskup Bože Radoš rekao je kako se ludbreško Svetište raduje rijeci hodočasnika koja se u njega slijeva iz svih krajeva Domovine. Pozdravio je okupljeni kler i puk te izrazio zahvalnost, ali i zadovoljstvo što mons. Kutleša kao zagrebački nadbiskup prvi put predsjedava misnim slavljem u Varaždinskoj biskupiji te dolikuje da to, kako ističe,

bude upravo u ludbreškom Svetišću. Pozdravio je i predstavnike civilnih vlasti kao i sve vjernike koji su zahvaljujući medijima mogli sudjelovati u slavlju. „U Svetište nas je dovela želja za zahvalom Bogu za sva dobročinstva, a nosimo u svom srcu i molitve za naše potrebe i potrebe naših najmilijih. Neka Gospodin produbi našu glad i žeđ za njegovim Tijelom i Krvlju koji nas jačaju na našem hodočasničkom putu“, kazao je mons. Radoš.

Na kraju mise vlč. Stojko zahvalio je hodočasnici na dolasku u Svetište. „Svatko od vas dvojim dolaskom i svojim molitvama omogućuje da Božje kraljevstvo raste“, rekao je te podsjetio da je prije tridesetak godina sluga Božji kardinal Franjo Kuharić blagoslovio novoizgrađenu zavjetnu kapelu Hrvatskog sabora te se tima ispunio zavjet koji poziva na zahvalnost Bogu. „Danas se i mi želimo brinuti za ono što su nam ostavili naši preci, ali isto tako želimo stvarati nove sadržaje za generacije koje dolaze“, kazao je te istaknuo što je sve nedavno obnovljeno i izgrađeno na području

Svetišća te je svima koji su podržali gradnju i obnovu zahvalio. Zahvalio je nadbiskupu Kutleši koji je predslavio euharistiju te na poruci koju je izrekao u svojoj homiliji. Zajedno sa svojim župljanima nadbiskupu je uručio i prigodni dar. Pozvao je hodočasnike da u poslijepodnevnom satima dođu na euharistijsko klanjanje i na pobožnost Križnoga puta.

Potom je mons. Radoš, biskup domaćin, uputio riječi zahvale i poticaja. Posebno je zahvalio svećenicima ispovjednicima koji su ovih dana ispovijedali vjernike, zahvalio je i ludbreškim župnicima, vlč. Stojku i vlč. Mlaku, na raširenim rukama i otvorenim srcima za rijeke hodočasnike. Zahvalio je svima koji su se ugradili u proslavu Dana Svete nedjelje te na koncu nadbiskupu Kutleši na dolasku i upućenoj pastirskoj poruci.

Na misi je pjevao mješoviti župni zbor Župe Presvetog Trojstva u Ludbregu, a svirao je i Puhački orkestar grada Ludbrega.

NUNCIJ GIORGIO LINGUA PREDVODIO MISNO SLAVLJE U GORNJOJ STUBICI

1. rujna 2024.

U nedjelju 1. rujna Župa sv. Jurja mučenika u Gornjoj Stubici proslavila je dan posvete župne crkve. Svečanu svetu misu predvodio je apostolski nuncij u Republici Hrvatskoj mons. Giorgio Lingua.

U homiliji je rekao: »Ovaj me narod usnama časti, a srce mu je daleko od mene«, rekao je Isus, citirajući proroka Izaiju, u odlomku iz evanđelja koje smo upravo čuli. Drugim riječima, ovaj narod je licemjerman: govori da ljubi Boga, da ga časti, da ga hvali, organizira procesije i devetnice, posti i prikazuje mnoge žrtve, ali njegovo srce, njegov um, nisu istinski okrenuti prema Bogu. Ima mnogo drugih interesa koje smatra važnijima. Trebamo provoditi u djelo Riječ Božju koja je usađena u nama, u našem srcu. U naše srce Bog sije svoju Riječ, koju moramo prihvatiti sa svom krotkošću, provesti je u djelo kako bi klijala, rasla i donosila plodove. Ako smo samo slušatelji, a ne provodimo u djelo, odnosno ne živimo Njegovu Riječ, varamo sami sebe. Ljubimo Boga svojim ustima ili ušima, ali ne i srcem.«

Nuncij je dodao da »ako Isus živi u nama, što god činimo, koga god susrećemo i pokušavamo

ljubiti, postaje prilika da Riječ provedemo u djelo. Mi ustupamo Isusu svoje ruke, svoj um, svoj jezik, svoje tijelo, svoje srce, kako bi On nastavio živjeti danas, po nama, u ovom svijetu. Kako Boga ne bismo častili samo usnama, ne samo da trebamo dobro moliti, već moramo dobro živjeti svaki trenutak koji nam Gospodin daruje, činiti sve svim srcem, kao da Krist živi u nama, kao da nemamo što drugo činiti, kako bi rekao sveti Papa Ivan XXIII. To znači vršiti volju Božju i na to je Isus mislio kada je rekao: Neće u kraljevstvo nebesko ući svaki koji mi govori: 'Gospodine, Gospodine!', nego onaj koji vrši volju Oca mojega, koji je na nebesima (Mt 7, 21). Tko govori 'Gospodine, Gospodine', a ne vrši Njegovu volju, ne prihvaća poslušno Riječ, časti Boga tek usnama, a srce mu je daleko od Njega. Ne postoji niti jedan trenutak u našem životu u kojem ne možemo vršiti Njegovu volju. Ne postoji, dakle, trenutak u kojem Boga ne bismo mogli ljubiti svim srcem!«

Istaknuo je kako je »važno uvijek pažljivo ispitivati svoje srce, priznavajući istinu samima sebi, ne lagati: prihvaćamo li u sebi Riječ koju je Bog

posijao ili slušamo neprijatelja koji potajno, u tami, sije svoju riječ, svoj kukolj?»

Mons. Lingua je govorio i o posveti Božjega hrama te zaključio: »Molimo za sve župljane, a posebno za one koji su ovdje primili krštenje, potvrdu, euharistiju, ispovjedili se i vjenčali. Po uzoru na blaženog Alojzija Stepinca, neka imaju hrabrosti uvijek svjedočiti Boga, tamo gdje ih

Gospodin poziva živjeti s novim srcem, sa Srcem Isusovim.«

Uz predvoditelja slavlja, na misi su koncelebrirali svećenici iz dekanata te upravitelj župe preč. Nikola Jurković. Na kraju svete mise pastoralna vijećnica uputila je riječi zahvale mons. Lingui te čestitala župniku na desetoj obljetnici službe u Gornjoj Stubici. Proslavom posvetila u Župi je započela nova pastoralna godina.

ZAVJETNO HODOČAŠĆE VJERNIKA GRADA ZAGREBA MAJCI BOŽJOJ BISTRIČKOJ

7. – 8. rujna 2024.

Biskup Mijo Gorski predvodio misu u Čučerju

Pomoćni biskup zagrebački mons. Mijo Gorski predvodio je u subotu 7. rujna u Čučerju misno slavlje prigodom početka 301. Zavjetnog hodočašća vjernika grada Zagreba Majci Božjoj Bistričkoj.

Na početku Zavjetnog hodočašća i misnog slavlja, biskup je srdačno pozdravio okupljene vjernike, braću svećenike preč. Marka Kovača, kancelara Zagrebačke nadbiskupije, vlč. Alena Lulića, upravitelja Župe Uzašašća Gospodnjega, Zagreb - Sloboština, župnika domaćina vlč. Marka Torbara, sestre redovnice i sve hodočasnike, štovatelje Marijine, zagrebačke pješake koji izvršuju zavjet koji su nekada davno dali naši pradjedovi, a ostao je do danas kao obaveza zahvalnosti za ono što smo primili po Marijinu zagovoru.

«Hodočašćem se može opisati cijeli jedan život kršćanina, od zemlje do neba. I na tom putu imamo divne zagovornike. Spominjemo se na ovom hodočašću prvog hodočašća bl. Alojzija Stepinca prije 90 godina upravo odavde iz Čučerja. Tom prilikom je pun nade i želje rekao da se nada kako će njegovi nasljednici također rado hodočastiti Majci Božjoj u Mariju Bistricu. Upravo na Bistrici uzdignut je na čast oltara. Spominjemo se i veličanstvenog događaja, vjerojatno su neki od vas bili sudionici prije 40 godina, u vrijeme bivše Jugoslavije, Nacionalnog kongresa u Mariji Bistrici, kao krunu svih nastojanja koje je Crkva u Hrvatskoj tijekom više godina, čak i desetljeća, vodila obilježavajući 1300 godina kršćanstva u Hrvata. U posebno dragom spomenu ostao nam je prvi pohod Ivana Pavla II, prije 30 godina, koji je

toliko zadužio našu domovinu i ohrabrio ranjenu Hrvatsku i sve nas potaknuo na put pomirenja i na put obnove. I doista, ostala je tuga, poraslo je razočaranje, rane teško zacijeljuju, ali milošću Božjom i zagovorom Marijinim, nema mržnje», istaknuo je na početku homilije biskup Gorski, spominjući i naše zagovornike kod Boga, sv. Marka Križevčanina i Slugu Božjeg Franju Kuharića, čije je vjerno svjedočenje i nepokolebljiva vjera omogućilo proglašenje Alojzija Stepinca u Mariji Bistrici blaženim. Svi ovi veliki događaji vezani su uz Svetište Majke Božje Bistričke i uz Marijin zagovor.

«Svi ovi ljudi nisu imali kao poticaj zakone, interese niti obaveze. Samo ljubav prema Bogu i bližnjemu, vjernost Kristu i Crkvi. Svetost je plod vjere i ljubavi prema Bogu i čovjeku, a ljubav uvijek podrazumijeva i žrtvu. Mogli bismo reći da kada Isus govori o žrtvi i o križu, govori o ljubavi. Kao što i mi u Njegovom križu prepoznamo Božju ljubav. Ponekad ta ljubav završava mučeništvom. Ta zahtjevnost ljubavi prema Kristu izrečena je u Evanđelju riječima: *Hoće li tko za mnom neka se odreče samoga sebe i neka ide za mnom*. Pred tim zahtjevom mi često ustuknemo pa nitko ne želi imati neku muku u svom životu. U vremenu u kojem se govor o žrtvi i vjernosti smatra nazadnim, a Crkva je tako poželjna meta svih mogućih napada i kritika, mi se čak niti ne sjetimo zahvaliti Bogu za dobra koja uživamo jer smo često zaslijepljeni iluzijom života koja nam se servira: bez boli, mlad, zdrav, bezbrižan, život koji poznaje samo prava, a nikakve obveze. I na suprotan način se smišljenim pristupom kojem se sve duhovne vrijednosti obezvrjeđuju, sve svodi na korist, ovdje, odmah, sada i tako se razara svako

dobro u čovjeku i narodu. Ovo vrijeme traži uzore vjere i jasno svjedočanstvo vjernosti“, istaknuo je biskup Gorski.

Govoreći o tri čina ljubavi, biskup Gorski je naglasio da je: “prvi čin ljubavi prema Bogu odricanje od svoje volje. To znači svim snagama zagrabit život koji imamo ali uvijek svjesni da se ništa ne događa bez Božjeg plana, raskinuti s grešnim vezama, sponama, prepustiti se Božjem djelovanju i vodstvu s pouzdanjem kojim govori Sveto pismo: *Prepušti Gospodinu putove svoje i on će sve voditi.*»

»Drugi čin ljubavi je prihvatiti protivljenje zbog istine, zbog Isusa Krista pa čak i od svojih najbližnjih. To protivljenje osjeća svaka generacija i mi također. Evanđelje koje ne dotiče, ne potiče i ne tjera na razmišljanje, nije Kristovo Evanđelje. Važno je ne bojati se iznijeti svoj stav, priznati da postoje stvari koje su nespojive s Evanđeljem i naukom kršćanske vjere, sa životom kršćanina. Naučimo prihvaćati kritiku i suprotstavljanja i iskrivljena tumačenja naših najplemenitijih pothvata«, rekao je biskup Gorski te nadodao da je »treći čin ljubavi prihvatiti odgovornost za svoj i tuđi život. Možemo to zvati križevima našega života, ali radije ih zovimo činom ljubavi. Ta se ljubav očituje u tisućama oblika mučeništva, zapravo, svjedočenja za Krista koja ne traju sat ili dan, već cijeli život. I umiranje se događa u svakom obliku bračne vjernosti, obiteljske ljubavi, roditeljske skrbi za djecu. Svjedočenje za Krista događa se u svakoj pravednoj borbi za društvenu pravednost, za zauzimanje za one koji si sami ne mogu pomoći, u međusobnoj solidarnosti. Potvrđuje se u trajnoj borbi za istinu međusobnim odnosima, u političkim obećanjima, u medijskom prikazivanju događaja, u formiranju javnosti. Svjedočenje za Krista potvrđuje se u odluci u kojoj se ne koristi prilika za osobni profit, a zauzvrat se zataji vjera ili istina».

“*Budi s nama svaki čas... Isus, Spasitelju naš!* dio je pjesme kojom završavamo klanjanja, a ujedno i geslo pod kojim izvršavamo ovogodišnje hodočašće. Na tom putu potreban nam je Marijin zagovor i snaga Božja. Veličanstveni događaji kojih se ove godine spominjemo, prvog pješačkog hodočašća bl. Alojzija Stepinca, Nacionalnog euharistijskog kongresa 1984. godine i pohoda sv. Ivana Pavla II 1994. godine, bili su zanos vjerničkog puka i hrvatskog haroda i omogućili su stvaranje Hrvatske države. Zato ih čuvajmo u svom spomenu. Živimo poruke koje su nam kroz te događaje usadili u um i srce i svima, posebno mladima, govorimo o veličanstvenim djelima koje

je Bog učinio za nas po zagovoru Djevice Marije”, zaključio je biskup Gorski, priključivši se vjerničkom ophodu oko oltara te hodočašću.

Nakon svete mise i ove se godine, već tradicionalno, prije nastavka hodočasničkog puta, ispred čučerske crkve okrijepio velik broj hodočasnika.

Mladi iz Župe Čučerje priključili su se Hodočašću mladih Zagrebačke nadbiskupije.

Biskup Ivan Šaško predvodio misu na Sljemenu

Svetište Majke Božje Sljemenske Kraljice Hrvata ugostilo je u subotu 7. rujna 2024. više od 500 hodočasnika 301. zavjetnog hodočašća vjernika Grada Zagreba Majci Božjoj Bistričkoj, koji su u sljemenskoj kapelici slavili euharistiju.

Misu po dolasku u sljemensko svetište u jutarnjim satima predslavio je zagrebački pomoćni biskup Ivan Šaško, koji je zajedno sa ostalim vjernicima pješačio od zagrebačke katedrale do Marije Bistrice. Koncelebrirali su sljemenski župnik o. Tomislav Špiranec i drugi župnici koji su hodočastili sa svojim župljanima.

Mons. Šaško je u homiliji govorio o slobodi, radosti i ljubavi. „Mi smo se danas popeli na ovaj vrh što bi mogao biti razlog uznositosti. Ali smo se popeli da bismo bolje usvojili i jasnije živjeli poniznost. Hodočastimo da bismo osjetili granicu radi čežnje za bezgraničnim. Biti posljednji, služiti, biti izložen smijehu i porugama, biti slabi, ludi, prezreni. ... Taj niz su zapravo sastojci istinske slobode, a samo slobodan čovjek je radostan čovjek. I samo u slobodi može živjeti i rasti ljubav koja je u svakom čovjeku živa kao čežnja za puninom“, poručio je.

Mons. Tomislav Subotičanec predvodio misu u Župi Svih Svetih u Sesvetama

Misno slavlje na početku 301. Zavjetnog hodočašća vjernika grada Zagreba Majci Božjoj Bistričkoj, u subotu 7. rujna, u Župi Svih Svetih u Sesvetama predvodio je generalni vikar Zagrebačke nadbiskupije mons. Tomislav Subotičanec.

Na početku misnog slavlja mons. Subotičanec podsjetio je da su mladi hodočasnici rano ujutro krenuli prema Mariji Bistrici te istaknuo da to daje nadu da je Crkva uvijek mlada i da mladost u Crkvi jamči da će Crkva živjeti novim zanosom i poletom.

U homiliji mons. Subotičanec naglasio je da tijekom ovog hodočašća vjernici osobito časte Božju ljubav i dobrotu pod okriljem Marijina zagovora te nadodao da se »kao hodočasnici spominjemo svega što je prošlo, što smo proživjeli i

što ostaje iza nas; što je naše živote obilježilo patnjama u obliku raznih križeva i izazova s kojima se suočavamo. Hodočastimo i za ono što jest i za ono što dolazi. Ne znamo što nam donosi sutra, ali znamo na koji način želimo koračati naprijed.«

»Želimo da svaki naš korak bude praćen Marijinim zagovorom i blizinom i Božjom prisutnošću. Zato smo odabrali geslo ovogodišnjeg hodočašća koje sabire sve naše nade i želje u jednu rečenicu: *Budi s nama svaki čas!*. Budi Gospodine, zajedno sa svojom presvetom Majkom, Emanuel, Bog s nama«, rekao je predvoditelj slavlja.

Nadalje, mons. Subotičanec istaknuo je da »današnje evanđelje poučava o važnosti i vrijednosti bogatstva Božje blizine čovjeku. Isus je hodao zajedno sa svojim učenicima i svjedočio da je život neprestano hodočašće. Okupljeni oko Isusova stola obnavljamo spomen žrtve Kristove; kruh s neba koji nam se nudi naša je utjeha i snaga, naša radost i nada.«

»Okrjepljeni kruhom vječnoga života budimo na ovom hodočašću otvorena i poučljiva srca, trijezna uma spremni na svakom koraku i u svakoj prilici učiti od našeg Gospodina. Slušajmo pažljivo u svojim srcima Njegov blagi glas, oslušujmo što nam govori i što nas poučava. Teška pitanja, neugodni trenuci, razne bolne situacije i izazovni susreti koje bismo najradije izbjegli, mogu biti od koristi čovjeku samo ako je njegovo srce ponizno, otvoreno i poučljivo. Božji Sin u svojoj mudrosti naš je putokaz kojem hodočastimo. Dok hodočastimo danas i sutra Majci Božjoj Bistričkoj budimo svjedoci Božje ljubavi, milosrđa i dobrote. Idemo k Mariji da bismo od nje došli ojačani, obogaćeni i ohrabreni, da bismo u prihvatanju darova u Njeginu zagovoru izrasli u nove ljude, da bismo se vratili obraćeni«, zaključio je mons. Subotičanec.

Na kraju misnog slavlja, mons. Subotičanec udijelio je hodočasnički blagoslov moleći Gospodina da hodočasnike čuva, štiti i prati na njihovom putu.

Nadbiskup Dražen Kutleša predvodio Službu svjetla u Nacionalnom svetištu Majke Božje Bistričke

Nakon dolaska hodočasnika pješaka u Hrvatsko nacionalno svetište u Mariji Bistrici u subotu 7. rujna večernji program nastavljen je Službom svjetla na bistričkoj kalvariji koju je predvodio zagrebački nadbiskup mons. Dražen Kutleša.

Na početku Službe svjetla Nadbiskup je pozvao okupljene vjernike da otvore svoja srca kako bi mogli čuti Gospodinov glas. »Nakon uskrsnuća

Isus se četrdeset dana ukazivao učenicima. Razmatrajući te susrete, s učenicima ćemo koračati putem svjetla, od uskrsnuća do Duhova. Isti Isus kojega su učenici susreli živoga sada se želi susresti s tobom. Želi ti nešto reći, pozvati te na drukčiji, bolji život.«

Mladi su čitali razmatranja i predvodili molitvu krunice.

Na kraju Službe svjetla nadbiskup Kutleša kazao je: »zapitajmo se je li nam uz svjetlost svijetle zasjalo barem malo Svjetla istinskoga? Pronađimo ga, nemojmo se okrenuti od njega, nemojmo ga ugasiti, otvorimo mu se i počnimo tim svjetlom svijetliti drugima. Unesimo to svjetlo Krista uskrsloga u sve stvarnosti našeg života, u naše obitelji, u naša poslovna okruženja, u naše župne zajednice.«

Nadbiskup je dodao da kao primjere možemo uzeti Blaženu Djevicu Mariju, svetog Ivana Pavla II. i bl. Alojzija Stepinca i poručio je da »radosni i zahvalni na svim primljenim milostima i darovima ovog dana budimo svjetlo jedni drugima.«

Službu svjetla pjesmom je animirao Nadbiskupijski zbor mladih.

Nadbiskup Dražen Kutleša predvodio središnje euharistijsko slavlje u Nacionalnom svetištu Majke Božje Bistričke

Prigodom 301. Zavjetnog hodočašća vjernika grada Zagreba Majci Božjoj Bistričkoj zagrebački nadbiskup i metropolit mons. Dražen Kutleša predvodio je na blagdan Rođenja Blažene Djevice Marije, u nedjelju 8. rujna, svečano misno slavlje u crkvi bl. Alojzija Stepinca na otvorenom u Hrvatskom nacionalnom svetištu u Mariji Bistrici. Na misnom slavlju koncelebrirali su pomoćni biskupi mons. Ivan Šaško i mons. Mijo Gorski te brojni svećenici koji su u Svetište hodočastili u zajedništvu sa svojim vjernicima.

Na početku misnoga slavlja okupljene je pozdravio pomoćni biskup Mijo Gorski. Biskup Gorski istaknuo je kako je u središtu našeg hodočašća uvijek Isus Krist i dodao kako smo Isusovu i Marijinu prisutnost posebno osjećali u prošlim vremenima. »Crkva se okupljala oko uskrslog Krista i zagovornice Marije«, dodao je biskup Gorski i podsjetio na 40. obljetnicu Nacionalnog euharistijskog kongresa u Mariji Bistrici, kao i na 30 godina od prvog pohoda svetoga pape Ivana Pavla II. našoj Domovini. »Bila je to najveća misa u cijeloj hrvatskoj povijesti sa snažnim porukama ohrabrenja. Mnogi mladi rođeni u ovom stoljeću nisu bili sudionici ovih velikih vjerskih događaja«, kazao je biskup i poručio kako im s na poseban

način govorimo o veličanstvenim djelima koje je Bog po Marijinu zagovoru učinio za nas.

Nadbiskup Kutleša uvodeći u euharistijsko slavlje rekao je kako „mi danas ovdje donosimo svoje probleme, poteškoće i probleme nebeskoj Majci, a ona želi da mi u svijetu svjedočimo za njezinog Sina. Naša nas majka poziva da budemo hrabri pokazivati svoju vjeru, svjedočiti i pokazivati što znači biti pravi katolik.“

Na kraju misnoga slavlja nadbiskup je u zajedništvu s okupljenim svećenicima i vjernicima izmolimo molitvu Majci Božjoj Bistričkoj

prigodom hodočašća vjernika grada Zagreba k Majci Božjoj Bistričkoj.

Zahvalu je na kraju slavlja izrekao biskup Gorski. Zahvalio je svim vjernicima koji su sudjelovali u hodočašću i izvršavanju zavjeta, a na poseban način i svima koji su pomogli u organizaciji ovoga hodočašća.

Liturgijsko pjevanje na misnom slavlju predvodio je zbor „Tomislav Talan“ iz Župe sv. Antuna Padovanskoga sa zagrebačkog Svetog Duha, pod vodstvom Gorana Jerkovića i uz orguljašku pratnju Milana Hibšera.

NADBISKUP DRAŽEN KUTLEŠA SUSREO SE S MINISTROM GRLIĆEM RADMANOM

9. rujna 2024.

Zagrebački nadbiskup mons. Dražen Kutleša primio je u ponedjeljak 9. rujna 2024. godine u Uredu zagrebačkog nadbiskupa ministra vanjskih i europskih poslova Republike Hrvatske gospodina dr. sc. Gordana Grlića Radmana.

U ugodnom susretu razmotrili su niz aktualnih pitanja koja se odnose na područja uzajamne suradnje.

BISKUP IVAN ŠAŠKO PREDVODIO MISNO SLAVLJE ZAZIVA DUHA SVETOGA U NKG-U

9. rujna 2024.

U ponedjeljak 9. rujna nova školska i vjeronaučna godina 2024./2025. započela je euharistijskim slavljem i zazivom Duha Svetoga u prostorima Nadbiskupske klasične gimnazije na zagrebačkoj Šalati za učenike, profesore i djelatnike škole.

Koncelebrirano misno slavlje predvodio je mons. dr. Ivan Šaško, pomoćni biskup zagrebački. U koncelebraciji su sudjelovali predsjednik školskog odbora Gimnazije preč. mr. Ivan Lukić i rektor Međubiskupijskog sjemeništa i duhovnik Gimnazije preč. Matija Pavlaković.

Tijekom misnog slavlja velik broj učenika i profesora pristupio je sakramentu pomirenja, a na raspolaganju za podjeljivanje samoga sakramenta bio je vlč. Luka Premelč, sjemenišni i gimnazijski duhovnik.

Na početku misnoga slavlja biskup Šaško, prenoseći pozdrave zagrebačkog nadbiskupa mons. dr. Dražena Kutleše, obratio se okupljenima kazavši: „U ovome euharistijskom slavlju naše gimnazijske zajednice novu školsku godinu povjeravamo Gospodinu, božanskom Učitelju, sa svim našim nadama i u otvorenosti Božjemu planu slijedeći nadahnuća njegova Duha. Ne postoji ljepši, plemenitiji i plodonosniji školski temelj od zajedništva molitve nastavnika za učenike i učenika za nastavnike. Mi koji osjećamo potrebu povezivanja škole i života, vrijednosti kršćanskog humanizma i novih uvida u odgoju, obrazovanju i znanosti, niti jedno djelo ne možemo započeti bez zaziva Duha Gospodnjeg, izvora milosti i svjetla.“

Razlamajući prigodnu Božju riječ uzetu iz Knjige Mudrosti te Matejeva evanđelja (usp. Mudr 7, 7-14. 17-27; Mt 13, 44-52) mons. Šaško je

naglasio: “Slušali smo Gospodina kako nam govori o mudrosti i o nebeskome kraljevstvu; o dragocjenom blagu, o biserju, o darovima koje se otkriva, za kojima se traga; kojima se raduje i u kojima se susreće punina. To nisu čitanja, to nije riječ koja gubi glas nakon slavlja. U moru drugih, takozvanih 'praktičnih' pitanja; kada vam se čini da je sve drugo važnije i da je i Božja riječ samo neki utopijski ures školskome životu, sjetite se mudrosti i bisera. Božja riječ nas uči na što bismo danas trebali mi stariji staviti prvi naglasak i na što uputiti ove naše učenike do čega nam je stalo i danas i tijekom godine. U šalatskome početku, ako zavirite malo ispod površine, naći ćete nešto drukčije, nešto uvijek novo, zbog čega ćete moći naslutiti odgovore na svoje upite koje i ja osjećam da ih govorite i meni i profesorima. Osjećam negdje ispod vaših pogleda izazovne riječi, kao molbu i kao podsjetnik na srce nastavničkog poziva, otkucaji kojega mogu oslabiti, utopiti se banalnost, u bezdušnost, u napore dužnosti. Osjećam da čežnja današnjih hrvatskih đaka i studenata govori: Pokažite mi da vrijedi biti ovdje dane, tjedne i godine. Molim vas, recite mi da to što učimo i živimo u Gimnaziji ima veze sa svakidašnjicom; da će mi pomoći bolje razumjeti, štoviti: zavoljeti ljude i svijet oko nas. Očitujte mi, posebno svojim životima, da trud koji moramo uložiti ide onkraj obveza i da je dio puta koji ispunjava moj život kao što ispunjava vaš. Jer vi ste učili, spremali se, žrtvovali se; sanjali ste da nas učite svojim predmetima. Pokažite mi da je to istina; da ste nositelji nečega vrijednog, privlačnog i neophodnog; nečega što ste vi usvojili kao dragocjenost i što mi želite darovati”, poručio je biskup Šaško.

Završavajući svoju nadahnutu propovijed u kojoj je s učenicima zajedno promišljao o različitim temama poput korištenja slobodnog vremena, vrijednosti istine, čudesnosti stvorenoga svijeta, otajstvu čovjeka u traganju u svim kulturama, spajanja vjere i znanosti, ljubavi prema domovini itd., okupljenim profesorima, učenicima, odgajateljima i djelatnicima Gimnazije biskup je poručio: “Kad god je teško čuvajmo nadu i molimo jedni za druge, prikazujmo Gospodinu svoje zahvale, strahove i pouzdanja. Ta otajstvena povezanost razlog je zbog kojega đaci ove gimnazije cijeloga života pamte svoje profesore, svoje kolege i kolege, jer

ih unose u ovaj spomen (euharistije) u kojemu se vrijeme stapa u vječnost po Božjemu Duhu koji nam je darovan i koji nam se daje na novim počecima», zaključio je mons. Šaško.

Ljepoti misnoga slavlja pridonijeli su sjemeništarci svojim ministriranjem te Mješoviti zbor Nadbiskupske klasične gimnazije pod ravnanjem profesorice Ankice Juričić svojim glazbenim muziciranjem.

Pred kraj misnog slavlja preč. Pavlaković izmolio je prigodnu blagoslovnu molitvu za početak nove školske i vjeronaučne godine koju je za tu prigodu sastavio biskup Šaško, a potom je uslijedila kratka svečanost dodjele priznanja pod nazivom “Srce NKG-a - Anamarija Carević” koje Gimnazija dodjeljuje prema nominacijama učenika za svjedočenje življenja različitih vrлина učenicima škole koji donose pozitivne promjene i stvaraju nove vrijednosti, grade odnose povjerenja, stvaraju pozitivnu i prijateljsku atmosferu, daju kreativna rješenja, predano pristupaju radnim zadacima, rado pomažu, pokazuju izvrsnost u svemu što rade i sl. Nagrade za proteklu školsku godinu tako su primili sljedeći učenici: Marta Crljen, Marko Kustura, Roberta Cvitković, Noa Barišić, Klara Šmit i Bogdana Budja.

Po završetku misnoga slavlja, a prije završnoga blagoslova, preč. Matija Pavlaković zahvalio je u ime ravnateljice škole prof. Ljube Duvnjak ocu biskupu na dolasku i nadahnutoj homiliji, posebno pozdravivši ovogodišnje prvaše. Zaželio je svima sretan početak nove školske i vjeronaučne godine kako bi Gospodin svojom blizinom pratio i blagoslovio učenike, profesore i djelatnike Gimnazije, a roditeljima i odgojiteljima udijelio strpljivost i brižnost u služenju mladima koji traže uzore svojih života.

Nadbiskupska klasična gimnazija s pravom javnosti ima svoju dugu povijest i tradiciju u gradu Zagrebu. Osnovana je 1920. godine, a u njoj su brojni naraštaji utkali svoje talente i sposobnosti. U novu je školsku godinu ušla s upisanih 392 učenika u šesnaest razrednih odjela, od koji su 18 sjemeništarci iz 6 nad/biskupija iz Hrvatske i BiH, a jedan je učenik redovnički sjemeništarac za Hrvatsku provinciju sv. Jeronima franjevac konventualaca. U školi je zaposlen 51 djelatnik.

BISKUP ARISTIDE GONSALLO POSJETIO HRVATSKO KATOLIČKO SVEUČILIŠTE

9. rujna 2024.

Beninski biskup Aristide Gonsallo posjetio je u ponedjeljak 9. rujna 2024. Hrvatsko katoličko sveučilište, gdje se susreo s rektorom Željkom Tanjićem i docentom Sveučilišne katedre za teologiju Odilonom Singboom.

Biskup Gonsallo prošli put je posjetio HKS 2016. godine, a ovom prilikom mu je s rektor predstavio rast i razvoj Sveučilišta u proteklih

osam godina, izložio planove razvoja novih studijskih programa te istaknuo dobro iskustvo sa studentima iz Benina koji su, kako je rekao, veliko obogaćenje za Sveučilište. Dosad je HKS pohađalo troje studenata iz Benina - na studijima sestrinstva i psihologije, a u narednoj akademskoj godini očekuje se dolazak novih studenata.

KLANJATELJICE KRVI KRISTOVE OTVORILE DJEČJI VRTIĆ U ZAGREBU

9. rujna 2024.

Klanjateljice Krvi Kristove otvorile su 9. rujna novi dječji vrtić „Acuto“ za pedesetak djece, u dvije mješovite i jednu jasličku skupinu, kojeg su uredile u potpuno novim prostorijama uz svoj samostan u Miramarskoj ulici u Zagrebu.

Time Klanjateljice Krvi Kristove nastavljaju svoju odgojno-obrazovnu djelatnost i tradiciju koju su na toj istoj adresi počele 1937. godine, kada su u svom novootvorenom samostanu uz tada novoosnovanu Župu sv. Male Terezije također imale prvi vrtić - zabavište - koji je na kraju te godine već imao stotinjak upisane djece.

Klanjateljice Krvi Kristove su prepoznate po svojoj predanosti promicanju života u svim njegovim oblicima, što se izravno odražava i u radu vrtića što je upravo i duboka karizma te redovničke zajednice. Potreba za osnivanjem vrtića „Acuto“ nastala je kao odgovor na društvene potrebe nakon kvalitativnog istraživanja među katoličkim intelektualcima, koji su u svojim izjavama apelirali na veći angažman redovnica u sveobuhvatnom odgoju i obrazovanju njihove djece te su posebno istaknuli važnost vrtića koje vode redovničke zajednice.

Na jednom od svojih Sabora u Regiji Zagreb, 2021. Klanjateljice Krvi Kristove donijele su odluku da će krenuti u osnivanje vrtića kao odgovor na potrebu u današnjem društvu. Paralelno s time krenule su u proces zagovaranja kako u Crkvi tako i u društvu. Višestruki procesi zagovaranja su

u tijeku, a Klanjateljice Krvi Kristove se po uzoru na svoju utemeljiteljicu sv. Mariju De Mattias snagom vjere pouzdaju u Providnost. U izgradnji i djelovanju sestre su se držale potrebnih standarda te su dobile i sva potrebna rješenja i dozvole kako od Ministarstva tako i od Grada Zagreba za rad vrtića.

Vrtić „Acuto“ nudi sveobuhvatni program osmišljen tako da zadovolji ne samo odgojno-obrazovne potrebe djece, već i njihove potrebe za duhovnim rastom. Posebna pažnja u radu s djecom posvećuje se razvijanju osjećaja zajedništva i solidarnosti, uz isticanje važnosti kršćanskih vrijednosti u svakodnevnom životu. U odgojno-obrazovne procese uključene su redovnice te osposobljeni kršćanski laici, uz intenzivnu suradnju s katoličkim vrtićima drugih redovničkih zajednica, djelujući na dobrobit obitelji, Crkve i društva. Vrtić je otvoren za sve obitelji, bez obzira na imovinski status.

Vrtić nosi ime po malenom talijanskom gradiću Acuto, gdje je 1834. godine osnovana redovnička zajednica Klanjateljica Krvi Kristove. To je danas internacionalna zajednica koja se s brežuljka Acuta proširila na sve kontinente. Regija Zagreb danas ima 149 sestara u tri države: Hrvatskoj, Bosni i Hercegovini i Australiji. Karizma Klanjateljica Krvi Kristove je poklonstvena i otkupljujuća ljubav tj. život akcije i kontemplacije kroz promicanje života tamo gdje je on ugrožen, ali i poticanje

razvoja kvalitete života u punini. Već su u Acutu bile prve škole za opismenjavanje i odgoj djevojčica lošijeg socijalno imovinskog statusa, koje je otvarala utemeljiteljica sv. Marija De Mattias.

Klanjateljice Krvi Kristove otvorile su vrtić iz vlastitih sredstava i nadaju se da će to biti poticaj

svima odgovornima za budućnost hrvatskog društva da donesu zakone i ujednačene pristupe prema svim vrtićima, bez obzira na status osnivača vrtića, a u korist djece i najranjivijih kategorija društva.

NADBISKUP DRAŽEN KUTLEŠA SUSREO SE S BISKUPOM BISKUPIJE PORTO-NOVO

10. rujna 2024.

Zagrebački nadbiskup mons. Dražen Kutleša primio je u utorak 10. rujna 2024. godine mons. Aristidea Gonsalla, biskupa Biskupije Porto-Novo u Beninu.

U srdačnom razgovoru biskup Gonsallo iskazao je zahvalnost nadbiskupu Kutleši na mogućnosti pastoralnog djelovanja svećenika vlč. Odilona Singboa u Zagrebačkoj nadbiskupiji.

Također, nadbiskup Kutleša i biskup Gonsallo razmatrali su mogućnosti daljnje suradnje između Biskupije Porto-Novo i Zagrebačke nadbiskupije u vidu pastoralnih projekata. Razgovor dvojice pastira bio je usmjeren i prema aktualnim temama u sveopćoj Crkvi.

NADBISKUP DRAŽEN KUTLEŠA PREDVODIO MISNO SLAVLJE PRIGODOM DODJELE TRAJNIH MANDATA VJEROUČITELJIMA

10. rujna 2024.

Zagrebački nadbiskup mons. Dražen Kutleša predvodio je u utorak 10. rujna misno slavlje u Bogoslužnom prostoru bl. Alojzija Stepinca prigodom kojega je dodijelio trajne mandate vjeroučiteljima, vjeroučiteljicama i odgojiteljicama u vjeri. Na misnom slavlju koncelebrirali su preč. Marko Kovač, biskupski vikar za pastoral i kancelar Nadbiskupskog duhovnog stola; preč. Denis Barić, prebendar Prvostolne crkve zagrebačke i profesor na KBF-u; preč. Božidar Cindori, župnik Župe bl. Alojzija Stepinca, Bestovje-Novaki-Rakitje; vlč. Vjekoslav Meštrić, župnik Župe Uznesenja BDM, Zagreb-Stenjevec; te preč. Nenad Malović, profesor na KBF-u.

Na početku misnoga slavlja Nadbiskupa i sve okupljene pozdravila je predstojnica Ureda za vjeronauk u školi prof. dr. sc. Blaženka s. Valentina

Mandarić. Osobito je zahvalila nadbiskupu za svekoliku podršku koju pruža vjeroučiteljima i odgojiteljicama u izvršavanju vjeroučiteljske i odgojiteljske službe u javnim, privatnim i katoličkim školama i predškolskim ustanovama.

Na kraju misnog slavlja trajne mandate primili su prisutni vjeroučitelji, vjeroučiteljice i odgajateljice u vjeri: Antea Anđić, Sandra Benasić, Barbara Bušić, Ksenija Čičak, Antun Dodić, Andrija Dundović, Helena Jelčić, Marina Malogorski, Helena Mamić, s. Ivana Antonija Mikotić.

Zahvalu za vjeroučiteljski, odgojiteljski i pastoralni rad prigodom odlaska u mirovinu primila je gospođa Nedica Fiolić, a uz nju umirovljene su vjeroučiteljice s. Matija Ćurčić, Dubravka Mikulandrić i vjeroučitelj Stjepan Ovčar.

CARITASU ZAGREBAČKE NADBISKUPIJE DODIJELJENA BESPOVRATNA SREDSTVA

10. rujna 2024.

Državni tajnik u Ministarstvu poljoprivrede, šumarstva i ribarstva Zdravko Tušek dodijelio je, u utorak, 10. rujna 2024. u hotelu Westin u Zagrebu, ravnateljici Caritasa Zagrebačke nadbiskupije s. Jeleni Lončar ugovor o dodjeli bespovratnih sredstava za projekt „Adaptacija centralnog skladišta za prihvata, skladištenje i distribuciju hrane“.

Projekt prijedlog bio je prijavljen na Drugi poziv za dostavu projektnih prijedloga za dodjelu bespovratnih sredstava za ulaganje C.1.5. R4.I1 - Infrastrukturno opremanje posrednika u lancu

doniranja hrane i banke hrane, objavljen u okviru provedbe Nacionalnog plana oporavka i otpornosti 2021.-2026. Projektu su dodijeljena sredstva u iznosu od 39.817,00 eura.

Inače, Caritas Zagrebačke nadbiskupije kao registrirani posrednik u doniranju hrane jedan je od 44 potpisnika Dobrovoljnog sporazuma za sprječavanje otpada od hrane „Zajedno protiv otpada od hrane“ kojemu su najvažniji ciljevi smanjenje nastanka otpada od hrane te podjela hrane potrebitima.

PREČ. DOMAGOJ MATOŠEVIĆ PREUZEIO SLUŽBU MODERATORA NDS-A I V. D. EKONOMA ZAGREBAČKE NADBISKUPIJE

11. rujna 2024.

Preč. mr. Domagoj Matošević preuzeo je u srijedu 11. rujna službu moderatora Nadbiskupskog duhovnog stola i službu vršitelja dužnosti ekonoma Zagrebačke nadbiskupije u prostorima Nadbiskupskog duhovnog stola.

Primopredaji službe vršitelja dužnosti ekonoma prisustvovali su pomoćni biskup i generalni vikar mons. Mijo Gorski, ravnatelj Ustanove za uzdržavanje klera i drugih crkvenih službenika preč. Ivica Budinščak, kancelar preč. Marko Kovač te preč. Tomica Šestak, od kojega je preč. Matošević preuzeo službu ekonoma.

Službu moderatora NDS-a preč. Matošević preuzeo je od generalnog vikara mons. Tomislava Subotićanca, a primopredaja službe održana je u prisustvu pomoćnog biskupa i generalnog vikara mons. Ivana Šaška te kancelara preč. Marka Kovača.

Zagrebački nadbiskup mons. Dražen Kutleša imenovao je preč. Domagoja Matoševića moderatorom Nadbiskupskog duhovnog stola i vršiteljem dužnosti ekonoma Zagrebačke nadbiskupije dekretima od 15. srpnja ove godine.

NADBISKUP DRAŽEN KUTLEŠA PREDVODIO PROSLAVU SVETKOVINE UZVIŠENJA SV. KRIŽA U LUKARIŠĆU

14. rujna 2024

Zagrebački nadbiskup mons. Dražen Kutleša predvodio je središnje misno slavlje proslave svetkovine Uzvišenja sv. Križa u subotu, 14. rujna u župi Uzvišenja sv. Križa u Lukarišću.

Na kraju misnog slavlja župljani su zahvalili nadbiskupu Kutleši na predvođenju misnog slavlja proslave župne svetkovine te mu predali prigodan dar.

NADBISKUP DRAŽEN KUTLEŠA PREDVODIO MISNO SLAVLJE PRIGODOM ŽUPNE SVETKOVINE U VELIKOM TRGOVIŠĆU

15. rujna 2024.

Zagrebački nadbiskup mons. Dražen Kutleša predvodio je na blagdan BDM od Sedam Žalosti 15. rujna svečano misno slavlje u istoimenoj župnoj crkvi u Velikom Trgovišću.

Uz nadbiskupa Kutlešu koncelebrirali su nadbiskupski tajnik vlč. Domagoj Topić, dekan Krapinskog dekanata preč. Vladimir Drnetić, župnik Župe Bezgrešnog začeca u Maču vlč. Marko Toplak, gvardijan iz Krapine fra Franjo Tomašević i župnik domaćin vlč. Luka Slijepčević.

Mons. Kutleša u prigodnoj je homiliji tumačeći svaku od sedam žalosti BDM pozvao okupljene vjernike da u Majci Božjoj Žalosnoj pronađu utjehu, uzor i snagu.

Na kraju misnog slavlja mons. Kutleša

predao je zahvalu gospodinu Petru Seljanu, koji je 27 godina vršio službu zvonara i sakristana u župi Veliko Trgovišće i tako je nesebično pomagao trojici župnika. Župljani su mu također zahvalili prigodnim darovima. Misno slavlje pjesmom je pratio župni mješoviti zbor župe Veliko Trgovišće pod vodstvom Ksenije Vuksan i Božidara Šipka.

Po završetku misnog slavlja uz župnu crkvu nastavljeno je druženje nadbiskupa Kutleše s okupljenim vjernicima.

U drugom dijelu svog prvog posjeta ovoj župi mons. Kutleša obišao je i župu Velika Erpenja, kojom također upravlja vlč. Slijepčević.

PREDSTAVNICA ZAGREBAČKOG CARITASA SUDJELOVALA NA »EU FUNDING FORUMU 2024« U BRUXELLESU

17. i 18. rujna 2024.

Caritas Europa organizirao je »EU Funding Forum 2024« u Bruxellesu 17. i 18. rujna 2024. godine, važno događanje za sve koji su uključeni u dobivanje i korištenje sredstava iz Europske unije za projekte koji unapređuju zajednicu. Na događanju je sudjelovala i Sanela Kovač Gajski, koordinatorica projekata Caritasa Zagrebačke nadbiskupije.

Ovo dvodnevno događanje okupilo je predstavnike Caritasa iz cijele Europe koji su razgovarali o mogućnostima financiranja, izazovima s kojima se susreću te kako učinkovitije implementirati projekte sufinancirane sredstvima EU.

Forum je bio usmjeren na pružanje uvida u trenutne i buduće mogućnosti financiranja koje nudi Europska unija, uključujući programe kao što su Europski socijalni fond (ESF+), CERV, Erasmus+, kao i druge programe koji su od ključnog značaja za Caritasove organizacije. Događaj je omogućio sudionicima da razmijene svoja iskustva i najbolje prakse vezane uz pripremu i upravljanje EU projektima, kao i da uspostave nove kontakte i potencijalne suradnje.

Sudjelovanje na forumu omogućio je Caritas Europa sufinanciranjem dijela troškova.

NADBISKUP DRAŽEN KUTLEŠA SUSREO SE S AMERIČKIM BISKUPOM MONFORTONOM

18. rujna 2024.

Zagrebački nadbiskup mons. Dražen Kutleša susreo se u srijedu 18. rujna 2024. godine s pomoćnim biskupom Detroita mons. Jeffreyjem Marcom Monfortonom, predsjednikom Pododbora Konferencije katoličkih biskupa SAD-a za pomoć Crkvi u srednjoj i istočnoj Europi. Susretu su prisustvovali i gospođa Jennifer Healy, direktorica Ureda Pododbora USCCB, te preč. Krunoslav Novak, generalni tajnik Hrvatske biskupske konferencije.

Nadbiskup Kutleša upoznao je biskupa Monfortona sa životom mjesne Crkve te su razgovarali o mogućnostima buduće suradnje.

Svojim posjetima solidarnosti zemljama srednje i istočne Europe predstavnici spomenutoga Pododbora upoznaju se sa stanjem Crkve u istima te sukladno njihovim potrebama podupiru evangelizacijske, karitativne i razne druge projekte.

IZASLANSTVO AMERIČKE BISKUPSKE KONFERENCIJE POSJETILO HRVATSKO KATOLIČKO SVEUČILIŠTE

18. rujna 2024.

Hrvatsko katoličko sveučilište posjetilo je u srijedu 18. rujna izaslanstvo Američke biskupske konferencije predvođeno pomoćnim biskupom Detroita Jeffreyjem Marcom Monfortonom, predsjednikom Pododbora Konferencije katoličkih biskupa SAD-a za pomoć Crkvi u srednjoj i istočnoj Europi.

Uz biskupa Monfortona nazočila je i Jennifer Healy, direktorica Ureda Pododbora USCCB te preč. Krunoslav Novak, generalni tajnik Hrvatske biskupske konferencije i docent na

Sveučilišnom odjelu za komunikologiju. Uz rektora prof. dr. Željka Tanjića i prorektore prof. dr. Roberta Antolovića i prof. Hrvoja Štefančića s biskupom Monfortonom susreli su se i stipendisti koji rade u nastavi i administraciji na Hrvatskome katoličkom sveučilištu, a Američka biskupska konferencija financira njihove doktorske studije.

Rektor i prorektori izaslanike su upoznali s radom i razvojem Sveučilišta te o daljnjim planovima renovacije i izgradnje nastavnih kapaciteta HKS-ovog kampusa, nakon čega su posjetili novouređenu Sveučilišnu knjižnicu.

VJERNICI IZ LOS ANGELESA HODOČASTILI U NACIONALNO SVETIŠTE SV. JOSIPA U KARLOVCU

18. rujna 2024.

Vjernici iz Nadbiskupije Los Angeles predvođeni vlč. Luisom Gerardom Penom, župnim vikarom Župe Gospe Lurdske u Northridgeu u Kaliforniji, posjetili su Nacionalno svetište svetog Josipa u Karlovcu u srijedu 18. rujna 2024. godine.

Prije misnog slavlja koje su slavili na engleskom jeziku rektor Josipova svetišta mons. Antun

Sente upoznao ih je sa znamenitostima Josipova svetišta i grada Karlovca.

Hodočasnici iz Kalifornije u Knjigu hodočasnika zapisali su: »Bio sam zadivljen vitrajima, mozaikom i ostalim umjetninama u crkvi, kao i velikim križem na ulazu u Pastoralni centar. Također sam bio iznenađen gostoprimstvom i trudom

naših domaćina da nam pruže dobrodošlicu i da komuniciraju s nama na našem jeziku. Hvala im i neka ih dobri Bog nagradi!»

Hodočasnici iz SAD-a putuju po istočnoj Europi te svakog dana, za vrijeme svog hodočašća, slave euharistiju u gradu koji taj dan posjećuju.

POČETAK SURADNJE CARITASA ZAGREBAČKE NADBISKUPIJE I CARITASA BISKUPIJE NOVO MESTO

19. rujna 2024.

Ravnateljica Caritasa Zagrebačke nadbiskupije s. Jelena Lončar sa suradnicima primila je u četvrtak 19. rujna delegaciju Caritasa Biskupije Novo mesto predvođenu predsjednikom Caritasa mag. Štefanom Hostom.

Tijekom radnog sastanka delegacije su se upoznale s aktivnostima i područjima rada, razmijenili izazove i iskustva te promišljali o mogućoj budućoj suradnji dvaju susjednih Caritasa.

Tijekom boravka u Hrvatskoj novi prijatelji zagrebačkog Caritasa posjetili su Kuću za mlade »Da život imaju« u kojoj se pruža usluga organiziranog stanovanja i smještaj studentima te Kuću »Bl. Alojzije Stepinac« u Brezovici koja ove godine obilježava 30. obljetnicu rada.

Susret hrvatskog i slovenskog Caritasa inicirao je član Upravnog vijeća Caritasa Zagrebačke nadbiskupije i ravnatelj Nadbiskupijskog pastoralnog instituta preč. mr. sc. Ivan Lukić.

NADBISKUP DRAŽEN KUTLEŠA SUSREO SE S GENERALNIM MINISTROM FRANJEVACA TREĆOREDACA TRUJILLOM CANOM

20. rujna 2024.

Zagrebački nadbiskup mons. Dražen Kutleša primio je u petak 20. rujna 2024. godine generalnog ministra franjevac trećoredaca fra Amanda Trujilla Cana, TOR prigodom redovne kanonske vizitacije hrvatske Provincije franjevac trećoredaca glagoljaša.

U srdačnom susretu nadbiskup Kutleša i generalni ministar Trujillo Cano razgovarali su o djelovanju franjevac trećoredaca glagoljaša u Zagrebačkoj nadbiskupiji te o aktualnim temama u Crkvi.

PETI EKUMENSKI GLAZBENO-MOLITVENI SUSRET U POVODU „VREMENA STVORENOG“ ODRŽAN U KARLOVCU

20. rujna 2024.

Peti ekumenski glazbeno-molitveni susret u povodu „Vremena stvorenog“ koje traje od 1. rujna do 4. listopada održao se u Nacionalnom svetištu svetog Josipa u Karlovcu u petak 20. rujna 2024.

godine. Predmolitelj susreta bio je preč. Marijan Franjčić, predsjednik Povjerenstva Zagrebačke nadbiskupije za ekumenizam i dijalog. Uz njega na susretu i molitvi sudjelovali su: jerej Dejan

Belčovski iz Makedonske pravoslavne Crkve, predstavnik Pravoslavne Crkve. Iz Crkava reformacije sudjelovali su biskup Branko Berić, Evangelička (luteranska) Crkva, biskup Peter Sen, Reformirana kršćanska kalvinska Crkva u Hrvatskoj i pastor Ladislav Ružička, Baptistička Crkva - Karlovac iz Crkava reformacijske baštine. Duhovnu glazbu animirali su članovi Molitvena zajednica „Eho“.

Na susretu su nazočili i u njemu sudjelovali i o. Jure Zečević, OCD, tajnik Povjerenstva Zagrebačke nadbiskupije za ekumenizam i dijalog, dr. Ivić Pašalić; predsjednik Udruge za očuvanje Planeta „I stvorio Bog zemlju“; gospođa Tihana Mojsinović, izvršna direktorica spomenute Udruge gospođa te domaćin mons. Antun Sente, rektor Svetišta u Karlovcu.

Susret je bio ispunjen duhovnom glazbom biblijskim tekstovima te molitvama i meditacijama nadahnutim svetopisamskim tekstom „Nadati se i djelovati sa stvorenjem“ (Rim 25, 8 - 19 - 25) kojega je izabrao papa Franjo.

Preč. Franjčić, kao predmolitelj susreta, istaknuo je da se raduje zajedničkom molitvenom učešću prisutnih u obilježavanju ovogodišnjeg »Vremena stvorenoga« na temu Nadati se i djelovati sa stvorenjem. »Sastali smo se zajedno na molitvu jer smo svjesni dramatičnosti trenutka za sav stvoreni svijet jednako i za čovjeka, nas ljude. Temu „Nadati se i djelovati sa stvorenjem“, ovogodišnjeg svjetskog dana molitve za brigu o stvorenom predstavio je papa Franjo 1. rujna. U tom duhu započelo je i pod njim se odvija i »Vrijeme stvorenoga« koje traje do 4. listopada. To je razdoblje kada se kršćani tradicionalno mobiliziraju u promišljanju brige o zajedničkom domu zemlji, svemiru i svemu stvorenom«, rekao je preč. Franjčić.

»Posljednjih godina našu zabrinutost povećavaju mnogi znakovi za uzbunu. Iznenađne i katastrofalne poplave kakvih smo svjedoci ovih dana u Europi, velike suše koje ugrožavaju jedinstvenu biološku raznolikost, ekstremne vrućine koje uz ostalo povećavaju smrtnost ljudi, pa golemi šumski požari, a napose ratovi koji postaju sve više prijeteći cijelome čovječanstvu. Svemu tome se pridružuje, nažalost, i onaj čovjekov destruktivan, neodgovoran i sebičan odnos prema svemu stvorenome. A Bog Stvoritelj je sve stvoreno već od početka predodredio da bude na radost čovjeku, da uživa u dobroti i ljepoti koju je Bog stvorio i čovjeku predao kako bi to čovjek dalje usavršavao i bio sretan.«

Preč. Franjčić je naglasio da je »sve stvoreno ujedno i govor o Njemu, Bogu Stvoritelju. To za

čovjeka samo može biti izvor velike radosti, ali u naše vrijeme čovjek želi proždrijeti ono što mu je Bog dao. Guta pohlepno dobra stvaranja, hvata požudno Božje darove, vodeći se motom: »želim imati«. Takvo držanje ne pokazuje nikakvo poštovanje bitka. Sve pretvara u potrošačku robu za prestiž među nama te umjesto da ti darovi potiču čovjeka na dijalog s Bogom i drugima, često postaju razlogom još veće okrenutosti prema sebi, pretvarajući te darove u svoju privatnu imovinu stavljajući sebi u džep. Iako je u prvim danima stvaranja Bog odvojio svjetlo od tame moderan čovjek često zamjenjuje te dvije stvarnosti i tamu vidi kao svjetlo, a svjetlo kao tamu. Čini se da tako čovječanstvo sve poduzima kako bi se sve što je stvoreno vratilo u kaos koji je bio na početku svijeta. Ipak postoji svjetlo neovisno o zbunjenosti čovjeka i nudi se onomu tko svjetlo želi primiti.«

Govoreći o susretu preč. Franjčić rekao je kako on »postupno postaje glavni trenutak u životu naših kršćanskih zajednica i ekumenskih odnosa. Ujedinjeni u ispovijesti vjere u Boga stvoritelja, ujedinjeni smo i svijesti o našoj odgovornosti kao muškaraca i žena, građana i vjernika u traženju pravilnog odnosa i zajedničkog osobnog prema svijetu kojemu pripadamo i koji nam omogućuje i biti i živjeti. To je naša vjernička odgovornost pred Bogom koji je želio obilježiti života za čovjeka. Mi okupljeni predstavnici kršćanskih zajednica s područja Zagrebačke nadbiskupije možda kao pozvaniji, a zato i odgovorniji od ostalih vjernika zahvaljujemo raznim skupinama i zajednicama posebno Udruzi »I stvorio Bog zemlju« koje će na svim razinama ponuditi aktivnosti ili vremena za razmišljanje u ovom Vremenu stvorenoga«, zaključio je predsjednik Povjerenstva Franjčić te izrekao molitvu: »Zamolimo živoga Boga jednoga i svetoga, njegovo svjetlo i milost za sve nas, a posebno za one koji imaju važne odgovornosti u državama, velikim tvrtkama i globalnim organizacijama. Imajmo u srcu jedinstvo ekološkog izazova i pravednosti prema siromašnima, te lišenim i isključenim ljudima. Neka nas Duh sveti snažnije sjedini jedne s drugima u zahvalnosti za ono što nam je darovano i nadahne nas kako da bolje služimo svima čineći da ono što primamo donosi plodove.«

Jerej Dejan Belčovski, predstavnik Pravoslavne Crkve istaknuo je da »kao što je Gospodin htio dobrobit svih svojih stvorenja tako su Adam i Eva trebali misliti i na dobrobit svoje djece koja će im se roditi. Prvi roditelji i njihovi potomci morali su surađivati jedni s drugima kako bi cijeli planet pretvorili u prekrasan raj u kojem će svi uživati u

svom životu. To je i danas naš zadatak draga braćo i sestre, da pretvorimo zemlju u raj. Stoga očuvanje svijeta osim što je etičko ujedno je i teološko pitanje.«

Evangelički biskup BeriĆ je rekao da »uzdah, zbog određenih teškoća, nepogoda pa i ratova postaje nada uz samu jednu malu razmjenu pogleda. Svatko tko se okrene i promijeni pogled iz tegobne prošlosti u budućnost Kraljevstva Božjega, dobiva mali krhki dar nade. I mi smo se ovdje okupili da molimo za mir za jedinstvo koje bi trebalo pospješiti da sve ono što je stvoreno služi na dobrobit čovjeku. Jer naša nada je u miru Božjem, stoga daj nam hrabrosti, ustrajnosti i odvažnosti da štitimo sve što si na ovoj zemlji Bog stvorio.«

Biskup reformirane kalvinske crkve Sen naglasio je da se »postojanje čovjeka ne temelji u tome da će nama biti bolje ako druge istrijebimo, ili ostvarimo neku nadmoć nad drugim ljudima. U ovim trenucima znamo da se vode žestoke borbe na više područja svijeta. To nas treba žalosti. Možda bi se netko mogao upitati, pa što mi možemo iz ove daljine učiniti. Dobro je prisjetiti se da smo i mi nedavno imali rat i da smo u tom ratu u vjeri ojačali i spoznali da smo izabrani Božji narod koji Bogu pripada. To nam daje odgovornost po kojoj čovjek postaje čovjekom kada razlikuje dobro od zla. Stoga smo pozvani da uvijek izaberemo dobro, a odbacimo zlo.«

Pastor baptističke crkve Ružička rekao je da je u »čovjeku sjedište svih moći i sposobnosti jer je čovjek vrhunac Božjeg stvaranja ovdje na

zemlji. Stvoren je na sliku Božju. Čovjek je velik u svemiru, no ta veličina ima i drugu stvarnost, negativnu. Zato je Isus došao da raskopa djela đavolska. Kada je čovjek htio biti kao Bog, potražio je dar od Boga« te nadodao: »nema pravo biti nemarni prema onome što nam je Bog podario, a podario nam je svoju prirodu u kojoj se on sam prepoznaje. Podario ju nam je na čuvanje da bdijemo i da brinemo o njoj, čuvajući se svakog idola stvorenja. Priroda nije božanstvo već dar za koji smo pozvani iskazati duboku zahvalnost. Stoga bez straha za dalje. Ovaj planet i sve ono što nam je dano na dar je u vlasništvu, odnosno u rukama Gospodina Boga našega stvoritelja, a mi smo pozvani moliti da oni koji su na sliku Božju stvoreni žive u dostojanstvu Božjem.«

Pozdravljajući okupljene kao organizator molitvenog glazbenog susreta dr. Pašalić je istaknuo kako su klimatske primjene i gubitak bioraznolikosti gorući izazovi čovječanstva koji traži odgovor od svih. »Želimo poticati vjernike da sebi posvijeste i prihvate poziv čuvara Božjeg djela te promijene životne navike koje pridonose današnjoj ekološkoj krizi. Briga za okoliš povezana je s brigom za ljude jer najteže posljedice klimatskih promjena trpe najsiromašniji, oni koji su za njih najmanje odgovorni. Potrebno je djelovati, ali je i prevažno moliti. Stoga ovaj 5. glazbeno-molitveni susret koji organiziramo u suradnji s Povjerenstvom za ekumenizam, naš odgovor na poticaj pape Franje na zajedništvu u molitvi i djelovanju za zaštitu svega stvorenoga.«

NADBISKUP DRAŽEN KUTLEŠA PREDVODIO MISU NA SPOMEN PREMINUĆA MAJKE KLARE ŽIŽIĆ

21. rujna 2024.

U samostanskoj kapeli na Pantovčaku proslavljen je spomen preminuća službenice Božje majke Klare Žižić, utemeljiteljice Družbe sestara franjevki od Bezgrješne, u subotu 21. rujna 2024. godine. Euharistijsko slavlje predvodio je zagrebački nadbiskup mons. Dražen Kutleša, a u koncelecijaciji su bili vlč. Franjo Mezak, umirovljeni svećenik koji svaki dan slavi svetu misu kod sestara, preč. Vladimir Kerečeni, župnik Župe sv. Kvirina, i vlč. Domagoj Topić, nadbiskupski tajnik. Uz sestersku zajednicu na misi su sudjelovali vjernici Župe sv. Kvirina.

Na početku mise nadbiskupa Kutlešu pozdravila je kućna predstojnica s. Zvonimira Nimac. Izrazila je radost što se Nadbiskupov pohod sestrama dogodio upravo na dan kada sestre obilježavaju preminuće svoje utemeljiteljice službenice Božje majke Klare Žižić. Ukratko je prikazala povijesni hod sestara franjevki od Bezgrješne u Zagrebačkoj nadbiskupiji koje su se nakon više promijenjenih lokacija 1968. godine nastanile na Pantovčaku. Od tada pa do danas kroz pastoralno, odgojno i karitativno djelovanje ostvaruju svoje redovničko poslanje u Zagrebačkoj

nadbiskupiji. S. Zvonimira podsjetila je i da je samostanska kapela sve do 2004. godine bila u funkciji župne crkve, u kojoj su brojni današnji župljani sv. Kvirina slavili euharistiju, primili sakramente i okupljali se kao vjernička zajednica.

Nakon popričesne molitve svi sudionici euharistijskog slavlja izmolili su Molitvu za proglašenje

blaženom službenice Božje majke Klare Žižić. Ljepoti liturgijskog slavlja doprinio je župni zbor sv. Kvirina pod ravnanjem s. Lidije Grgat. Nakon mise sestre su sve vjernike pozvale na zajedničko druženje kojemu se pridružio i nadbiskup Dražen Kutleša.

NADBISKUP DRAŽEN KUTLEŠA BLAGOSLOVIO OBNOVLJENU VUGROVEČKU CRKVU

22. rujna 2024.

Ova će nedjelja 22. rujna 2024. godine biti upisana u vugrovečku župnu Spomenicu kao jedna od najznačajnijih u povijesti župe. Nakon pune četiri i pol godine vjernici su sudjelovali u euharistijskom slavlju u obnovljenoj župnoj crkvi sv. Franje Ksaverskoga, teško oštećenoj u zagrebačkom potresu.

Na početku misnog slavlja vugrovečki je župnik vlč. Filip Lucić pozdravio sve okupljene prisjetivši se 22. ožujka 2020., kada je netom obnovljena vugrovečka crkva dobila crvenu naljepnicu i postala neupotrebljiva za bogoslužje. Od tada do ove nedjelje misna slavlja odvijala su se u šatoru pored župnoga dvora. Posljednje sv. mise u tom prostoru bile su mise trodnevnice koje su prethodile nedjeljnom svečanom euharistijskom slavlju koje je započelo procesijom od župnoga dvora do crkve.

Misno slavlje predvodio je zagrebački nadbiskup mons. Dražen Kutleša, uz koncelebraciju vugrovečkog župnika vlč. Filipa Lucića, dekana Sesevsko-vugrovečkog dekanata preč. Zlatka Pavetića i drugih sesevskih svećenika.

Tumačeći evanđeoski ulomak Nadbiskup je istaknuo kako je važno živjeti za drugoga, ne tražiti samo svoja prava i ispunjenja svojih potreba, već vidjeti onoga pored nas, njegovu dobrobit jer samo takav život dovest će nas do punine smisla.

Vugrovečki su župljani zahvalili ocu nadbiskupu na dolasku u Župu zamolivši ga da ih uključi u svoje molitve kako bi njihovo župno zajedništvo raslo i bivalo sve veće, a crkva bila uvijek puna kao ove nedjelje.

Za nedjelju, 29. rujna 2024., planirano je otvorenje i blagoslov starije vugrovečke crkve sv. Mihalja koja se nalazi na vugrovečkom groblju.

PROSLAVA 30. GODINE RADA CARITASOVE KUĆE „BLAŽENI ALOJZIJE STEPINAC“

24. rujna 2024.

Proslava 30. obljetnice rada Caritasove kuće „Blaženi Alojzije Stepinac“ u Brezovici, u kojoj su smješteni djeca i mladi s teškoćama u razvoju te odrasle osobe s invaliditetom održana je u utorak 24. rujna. Euharistijsko slavlje predvodio je mons. Dražen Kutleša, zagrebački nadbiskup u koncelebraciji s mons. Zlatkom Korenom, predsjednikom Caritas Zagrebačke nadbiskupije, mons. Stjepanom Večkovićem i mons. Jurjem Jerneićem, nekadašnjim predsjednicima Caritas Zagrebačke

nadbiskupije; preč. Ivanom Lukićem, članom Upravnog vijeća Caritas Zagrebačke nadbiskupije, vlč. Zvonkom Vukovićem, župnikom Župe Uznesenja BDM u Brezovici, preč. Dubravkom Škrlinom Hrenom, dekanom Svetonedeljskog dekanata i ostalim okupljenim svećenicima. Misno slavlje animirao je zbor iz Župe BDM Žalosne - Špansko pod vodstvom Matije Škvorca.

Na početku misnog slavlja sve prisutne je pozdravio mons. Koren, istaknuvši kako se

„spominjemo 30. obljetnice Caritasove kuće bl. Alojzija Stepinca u Brezovici. Geslo je „Svjetlo na stazi života“, nadodavši kako mu je „drago da si u ovom slavlju posvjećujemo da smo blizi jedni drugima, da smo naši, da pripadamo jedni drugima. Drago mi je ovdje pozdraviti našu djecu i mlade, marne i zauzete djelatnike ove Kuće, volontere, prijatelje, dobrotvore i dobročinitelje“, pozdravivši pritom sve okupljene.

Po završetku misnog slavlja nadbiskupu Kutleši korisnici Caritasove kuće u Brezovici uručili su prigodni dar.

U prigodnom programu s. Jelena Lončar, ravnateljica Caritasa Zagrebačke nadbiskupije u svojem govoru kazala je kako je „tijekom svih ovih godina ova kuća građena ljubavlju požrtvovnih zaposlenika koji uz podršku volontera i dobročinitelja danas brinu za 100 korisnika na smještaju“, zahvalivši „svima koji su svojim djelima ljubavi pomogli da ova kuća bude mjesto radosne blizine i suživota, kao i onima koji svojom požrtvovnošću ulijevaju nadu za uspješan hod u budućim godinama i desetljećima.“

Margareta Mađerić, državna tajnica u Ministarstvu rada, mirovinskog sustava, obitelji i socijalne politike, kazala je kako „ovo nije samo obljetnica institucije, već obljetnica 30 godina

davanja nesebične ljubavi, topline i brige za najranjivije članove našeg društva“.

Thomas Reuter, jedan od koordinатора izgradnje Doma u Brezovici, kao tadašnji Caritasov povjerenik za darovnu akciju naveo je šest impulsa/pobudnih točaka iz svoje službe, pritom rekavši: „preuzvišeni gospodine Nadbiskupe, ja Vam čestitam na Vašem Caritasu. Smijete biti ponosni na njega. Vaš Caritas jedna su svjetleća ulazna vrata za Crkvu.“

Ravnatelj Caritasove kuće u Brezovici Berislav Janjić dao je kratak presjek povijesti Doma, njegovih kapaciteta i djelatnosti, pritom posebno zahvalivši „svim donatorima i svima ostalima koji su svojim nesebičnim radom i zalaganjem obogatili živote naših korisnika“.

Korisnici Caritasove kuće izveli su nakon toga prigodnu predstavu. Nadbiskup Kutleša uručio je prigodni dar dugogodišnjim zaposlenicima Doma u Brezovici te održao prigodni govor.

Kuću „Blaženi Alojzije Stepinac“ otvorio je i blagoslovio sluga Božji kardinal Franjo Kuharić, a u njoj su kroz ovih 30 godina boravila djeca i majke žrtve rata, djeca bez odgovarajuće roditeljske skrbi, djeca i mladi s teškoćama u razvoju te odrasle osobe s invaliditetom.

SUSRET KARDINALA JOSIPA BOZANIĆA I KARDINALA BLASEA CUPICHA

26. rujna 2024.

Zagrebački nadbiskup metropolit u miru kardinal Josip Bozanić susreo se u četvrtak 26. rujna 2024. godine u svojoj rezidenciji na zagrebačkom Kaptolu s kardinalom Blaseom Josephom Cupichem, nadbiskupom metropolitom Chicaga (SAD).

Kardinal Cupich je zajedno s delegacijom Američke biskupske konferencije boravio u višednevnom posjetu Bosni i Hercegovini i prije

povratka u Ameriku izrazio je želju osobno posjetiti kardinala Josipa Bozanića.

U srdačnom razgovoru kardinal Bozanić izrazio je zahvalnost kardinalu Cupichu za sve što čini putem institucija Biskupske konferencije Sjedinjenih Američkih Država za pomoć kako Crkvi u Hrvatskoj tako i za Crkvu u Bosni i Hercegovini.

NADBISKUP DRAŽEN KUTLEŠA PREDVODIO MISNO SLAVLJE NA SVETKOVINU SV. VINKA PAULSKOG U FRANKOPANSKOJ

27. rujna 2024.

Sestre milosrdnice u Kući matici svoje Družbe u Zagrebu svečano su 27. rujna 2024. proslavile svetkovinu svoga duhovnog utemeljitelja i zaštitnika, svetoga Vinka Paulskoga.

Koncelebrirano euharistijsko slavlje predvodio je nadbiskup zagrebački mons. Dražen Kutleša u zajedništvu s rektorom crkve svetoga Vinka preč. Franjom Jačmenicom i još desetak svećenika. Svetoj misi su, uz brojne vjernike i sestre, prisustvovala vrhovna poglavarica Družbe s. M. Jelena Ikić i provincijalna poglavarica Provincije Bezgrješnog začeca BDM - Zagreb s. M. Barbara Vručina.

Uvodeći u misno slavlje, nadbiskup Kutleša podsjetio je okupljene da je sveti Vinko, iako je bio jedan obični ograničeni čovjek, bio zraka svjetlosti koja je osvijetlila veliku tamu jer je unatoč protivštinama radio po Božjem, čime je postao primjer što može učiniti jedna osoba ako se prepusti Bogu

i radi po njegovim zakonima i njegovoj providnosti. Naglasio je da je svatko pozvan biti ta zraka koja donosi svjetlo u svakodnevnu tamu.

Na kraju mise rektor Jačmenica izrazio je zadovoljstvo što nakon pandemije i obnove potresom oštećene crkve prvi put na proslavi svetog Vinka uz Nadbiskupa sudjeluju i svećenici koji su na različite načine povezani sa sestrama. Zahvalio je nadbiskupu Kutleši na dolasku i na očinskim riječima koje je uputio sestrama i pozvao ga da nastavi moliti za njih.

Pjevanje je tijekom misnoga slavlja animirao sestarski zbor pod ravnanjem s. M. Vlaste Tkalec i uz orguljsku pratnju s. M. Elizabete Peršić. Proslavi svetkovine prethodila je trodnevna priprava koju su predvodili vlč. Odilon Singbo i vlč. Željko Tanjić.

NADBISKUP DRAŽEN KUTLEŠA PREDVODIO MISNO SLAVLJE NA ZAVRŠETKU XL. REDOVNIČKIH DANA U ZAGREBU

28. rujna 2024.

U okviru XL. Redovničkih dana, koji su se održali u petak 27. i u subotu 28. rujna 2024. godine u Župi Duha Svetoga na zagrebačkom Jarunu, zagrebački nadbiskup mons. Dražen Kutleša predvodio je misno slavlje u subotu 28. rujna u Crkvi Svete Mati Slobode. Koncelebrirali su potpredsjednik Hrvatske redovničke konferencije fra Miljenko Hontić, OFM Conv., provincijal Hrvatske provincije sv. Jeronima franjevac konventualaca; član Vijeća HRK-a fra Milan Krišto OFM,

provincijal Hrvatske franjevačke provincije sv. Ćirila i Metoda; fra Jure Šarčević, OFM Cap., povjerenik za posvećeni život Zagrebačke nadbiskupije te okupljeni svećenici redovnici.

Na kraju misnoga slavlja zahvalu je uputio potpredsjednik Hrvatske redovničke konferencije fra Miljenko Hontić, OFM Conv., a prigodan dar nadbiskupu je uručila tajnica HRK-a s. Krista Mijatović.

ODRŽAN 10. STRUČNI SKUP BRAČNIH I OBITELJSKIH SAVJETOVATELJA

27. do 28. rujna 2024.

Caritas Zagrebačke nadbiskupije u suradnji s Odborom za bračna i obiteljska savjetovališta Hrvatske biskupske konferencije i Hrvatskim društvom bračnih i obiteljskih savjetovatelja bio je domaćin 10. stručnog skupa bračnih i obiteljskih savjetovatelja koji se održao na temu „Opraštanje kao duhovni i psihološki izazov“.

Uoči dvodnevnog stručnog skupa, koji je održan u Duhovnom centru Kćeri Božje ljubavi u Granešini (Zagreb) od 27. do 28. rujna ove godine, Hrvatsko društvo bračnih i obiteljskih savjetovatelja imalo je svoju skupštinu.

Program je započeo pjesmama i recitacijama djece iz Starije vrtićke skupine »Leptirići« Dječjeg vrtića sv. Josipa časnih sestara Družba Kćeri Božje ljubavi, Provincije Božje providnosti.

Prije pozdravnih govora, kratko molitveno-meditativno razmatranje održao je duhovnik HRD BiOS-a mons. Ivan Nikolić, koji je ujedno i župnik u Viškovu (Rijeka) te predstojnik Ureda za obitelj Riječke nadbiskupije.

Na otvorenju skupa sudionicima su se obratili: ravnateljica Caritasa Zagrebačke nadbiskupije s. Jelena Lončar; predsjednik Hrvatskog društva bračnih i obiteljskih savjetovatelja (HRD BiOS) doc. dr. sc. Josip Bošnjaković; teolog, psiholog i psihoanalitičar Ivo Jozić; predsjednik Caritasa Zagrebačke nadbiskupije mons. Zlatko Koren; dubrovački biskup i predsjednik Vijeća HBK za život i obitelj mons. Roko Glasnović. Među gostima su bili i voditelj Ureda HBK za obitelj dr. Vedran Krešimir Hodžić i dr. Marijan Spehnjak, tajnik Povjerenstva za pastoral braka i obitelji Zagrebačke nadbiskupije.

Biskup Glasnović poručio je da se opraštanje »ne temelji na ljudskom reciprocitetu nego na našem iskustvu Božje ljubavi« te da je Bog onaj koji ne okrivljuje već otpušta grijeh i zaboravlja ga. Mons. Koren istaknuo je da se u nekim prigodama vrlo često koristi izraz »uključivost«, unatoč isključivosti govornika, »a upravo je opraštanje jedna uključivost, jedna nova mogućnost novog početka«. Dr. Bošnjaković rekao je, između ostalog, da je i oprostiti sebi put poniznosti »odnosno da mjerilo ljubavi nije pojedinac nego Bog« te je pohvalio suradnike u pripremi skupa na izvršnoj organizaciji. Ravnateljica zagrebačkog Caritasa naglasila je da izbor teme ovoga skupa od strane

savjetovatelja pokazuje koliko je problem neopraštanja danas prisutan kod korisnika savjetovališta. Među uvodnim govornicima bio je i teolog, psiholog i psihoanalitičar Ivo Jozić, jedan od mentora prve generacije hrvatskih bračnih savjetnika; kliničke psihologinje Nada Anić i Zrinka Lučić-Vrhovac te teolog i psiholog Robert Kunz.

Program skupa sastojao se od predavanja i radionica.

Predavači i teme bili su: prof. dr. sc. Križo Katinić, psihijatar (Fenomenologija praštanja; Psihičke bolesti i nepraštanje; Mentalno zdravlje i opraštanje); izv. prof. dr. sc. Irena Sever Globan, komunikolog (Samosuosjećanje u oprost); izv. prof. dr. sc. Silvana Fužinato, teolog (Ezavov i Jakovljevi put opraštanja / Post 32-33); izv. prof. dr. sc. Josip Bošnjaković, teolog i psiholog (Duhovni izazovi opraštanja); doc. dr. sc. Sanda Smoljo-Dobrovoljski, psiholog (Psihološki izazovi opraštanja); prof. dr. sc. Sanja Skočić Mihić, eduk. rehabilitator (Autentičnost osobe u opraštanju i smisao); Tanja Kuprešak, psiholog (Opraštanje i dinamika psihoterapijskog procesa; radionica Opraštanje u osobnom rastu i razvoju); Karlo Šimek, teolog i psiholog (Afektivna ne/zrelost i ne/opraštanje u parnicama ništavosti ženidbe; radionica Opraštanje u radu s bračnim parom); mr. sc. Ksenija Vataavuk Margetić (radionica Opraštanje u piramidi vrijednosti).

»U komentarima su najveće zadovoljstvo sudionika izazvali interdisciplinarni pristup, stručnost, raznolikost pristupa, praktične radionice i ugodna atmosfera«, rekla je Ana Sarić, voditeljica Obiteljskog savjetovališta Caritasa Zagrebačke nadbiskupije te navela neke od važnijih zaključaka: »Potrebno je dalje proučavati i produbljivati ovu važnu temu jer nas potiče na cjeloviti pristup osobi i situaciji u kojoj se nalazi. Predavači različitih struka i raznolikih psihoterapijskih pravaca ponudili su smjernice za zdravo opraštanje i naglasili važnost prevencije velikih lomova koje nepraštanje unosi u život obitelji i zajednice.«

»Radi zaštite svog integriteta osoba se može odreći uzvraćanja istom mjerom, ali je tada sklona povlačenju u sebe i zatvaranju. Stoga nam je nužna mudra podrška bližnjih ili stručnjaka koji će pomoći u pronalasku osobnog puta oslobođenja. Čovjek ne može zdravo praštati ako ostane sam!«,

naglasila je voditeljica Sarić, ukazujući da bi iskustvo i struka trebali oblikovati nove programe pripreme za brak i podrške mladim obiteljima: »Kroz savjetovanje parova koji su u konfliktu uviđamo potrebu za što više osobnog pristupa jer se ljude ne može i ne smije uklapati u šablone kakve ponekad nude self-help tehnike te neki površni i zastarjeli modeli. U nekim biskupijama postoje izuzetno kvalitetni i stručno utemeljeni programi

koji su ocijenjeni vrlo visokim ocjenama, ali je za njihovu provedbu ključna osobna posvećenost, fleksibilnost i stručnost voditelja.«

Skup je završio sudjelovanjem na euharistijskom slavlju u hrvatskom nacionalnom svetištu Majke Božje Bistričke u zajedništvu s velikom brojem hodočasnika članova Hrvatske zajednice bračnih susreta.

BISKUP IVAN ŠAŠKO KRSTIO PETO DIJETE OBITELJI PELIVAN U ŽUPI BRESTJE

29. rujna 2024.

Pomoćni biskup zagrebački mons. Ivan Šaško predvodio je svečano euharistijsko slavlje u nedjelju 29. rujna u Župi Dobroga Pastira u Brestju tijekom kojega je krstio Mariju, peto dijete bračnoga para Tatjane i Ive Pelivan. Na misnom slavlju koncelebrirali su župnik domaćin preč. Zlatko Pavetić, fra Ante Crnčević i pastoralni pomoćnik u Župi vlč. Karlo Šimek.

U pozdravnom govoru župnik Pavetić zahvalio je mons. Šašku na dolasku te podsjetio da je poseban dan u župnoj zajednici jer obitelj Pelivan daruje Crkvi plod svoje ljubavi, peto dijete, što je poticaj da se bira život i daruje Crkvi.

Na početku misnoga slavlja biskup Šaško je u ime zagrebačkog nadbiskupa mons. Dražena Kutleše i cijele nadbiskupije čestitao „slavlje otajstva novoga rođenja“ roditeljima Pelivan i njihovoj djeci: Klari, Gabrieli, Antoniju i Mihaelu te napomenuo da se posebna služba u krštenju povjerava kumovima koji podsjećaju na trajnu blizinu Crkve i živu „prisutnost ljubavi kojom Bog svakomu od nas govori da nikada nismo napušteni.“

Tumačeći naviješteno evanđelje u propovijedi mons. Šaško istaknuo je da „svatko tko pruži čašu vode, gutljaj života, jest Božji. Ne svaki onaj koji govori Gospodine, Gospodine!« te nadodao da je širina kršćanstva prepoznatljiva u ljudima koji svojim djelima pokazuju da im je stalo do života, istine, dobra i ljepote, spremnost na darivanje drugima.

„Naše kršćanstvo stane u srce i ruke koje pružaju okrjepu“, naglasio je biskup Šaško i dodao da „Isus <pojednostavljuje> život: cijelo Evanđelje, Radosna vijest u čaši vode! Suočen s grubošću zla, Isus nas tješi: svatko može očitovati njegovu snagu

i suprotstaviti se zlu čašom vode. Ta mogućnost obuhvaća sve obzore i sve živote, širinu svijeta.“

Biskup Šaško istaknuo je da su kršćani pozvani prepoznavati plodove Duha i tamo gdje ih ne očekuju, odnosno „vidjeti i cijeniti ljude koji se bore za živote svoje braće i sestara protiv starih i novih očitovanja zla; protiv: neistina, nasilja, korupcije, nepravde, kulture koja gazi dostojanstvo čovjeka stvorena na sliku Božju, znanosti koja se stavlja u službu besmisla, politike kojoj ništa nije sveto, ekonomije koja iskorištava tuđu muku i širi bijedu... Ljudi koji promiču ljudskost svjedoče Boga, oni su nositelji Kristova proroštva, jer čuju vapaj malenih i daju glas onima koji se ne čuju.“

Završavajući homiliju predvoditelj euharistije istaknuo je da je u Župi dragocjenost ne samo krštenje petoga djeteta obitelji Pelivan, nego jer se u njoj očituje puno primjera prihvaćanja dara djece u čemu se vidi pouzdanje u Boga i poniznost te velikodušnost prema potrebitima.

„Ljudi koji stečena dobra koriste da bi pomogli drugima; koji ljudima omogućuju posao, dostojanstvo, brigu za obitelj, ljudi koji ne zgrću da bi bili odvojeni od drugih, nego da bi raslo zajedništvo i da bi se dijelila radost govore o kršćanskoj vjeri koja je zaživjela u stvarnosti. Takvi se ljudi svojim stavom i ponašanjem dive otajstvu života, cijene dar djeteta, brigu za njegov odgoj i rast. Zato je kršćanska kultura početak iz kojega su rasle ustanove škola, bolnica, sirotišta, znanosti, gospodarstva, umjetnosti, svega što je oplemenjivalo ljudski duh i davalo snagu čovjeku za naizgled nemoguća djela. Taj isti duh je potreban i danas našoj hrvatskoj domovini, duh koji se zalaže za istinu, koji prokazuje nepravdu, koji raskrinkava

sebičnost“, zaključio je mons. Šaško te zahvalio obitelji Pelivan, župnoj zajednici te „svima koji podupiru darove koji vode prema dobru i čuvaju

nadu u našoj Crkvi i domovini“, pozivajući da se ne zaboravi svednevice „bližnjima pružati čašu vode, svježinu Radosne vijesti“.

ZAPOČELA XV. AKADEMSKA GODINA NA HRVATSKOM KATOLIČKOM SVEUČILIŠTU

1. listopada 2024.

U utorak 1. listopada 2024. na Hrvatskom katoličkom sveučilištu (HKS) započela je XV. akademska godina misom Zaziva Duha Svetoga i svečanim akademskim činom gdje je predstavljena nova Uprava Sveučilišta te novi pročelnici sveučilišnih odjela.

Misno slavlje u crkvi svetog Antuna Padovan- skog na Svetom Duhu, kojem su prisustvovali prorektori, pročelnici, profesori, djelatnici i stu- denti Hrvatskog katoličkog sveučilišta, predvodio je mons. Ivan Šaško, izaslanik zagrebačkog nad- biskupa mons. Dražena Kutleše, pomoćni biskup zagrebački i prvi rektor HKS-a, u koncelebraciji s rektorom Hrvatskog katoličkog sveučilišta prof. dr. sc. Željkom Tanjićem, doc. dr. sc. Krunoslavom Novakom, generalnim tajnikom Hrvatske biskup- ske konferencije, prof. dr. sc. Antom Crnčevićem, prorektorom za kvalitetu, identitet i poslanje Sve- učilišta, vlč. Branimirom Jagodićem, sveučilišnim kapelanom, vlč. Filipom Šešekom, povjerenikom Zagrebačke nadbiskupije za mlade, pastoral spor- taša i koordinatorom dušobrižništva za studente u Zagrebu, fra Filipom Pušićem, prof. dr. sc. Jerkom Valkovićem sa Sveučilišnog odjela za komunikolo- giju te doc. dr. sc. Odilonom Singboom s Katedre za teologiju.

Svojim skladnim pjevanjem misno slavlje animirao je Pjevački zbor Hrvatskog katoličkog sveučilišta Chorus Unicath i okupljeni članovi akademske zajednice HKS-a.

Mons. Ivan Šaško pozdravio je okupljene u ime Velikog kancelara mons. Dražena Kutleše, zagre- bačkog nadbiskupa i metropolita, zaželejvši svima dobar početak nove akademske godine, koji je, kako je istaknuo mons. Šaško, redovito podudaran s prvim danima listopada koji su u liturgijskom kalendaru povezan s trima slavljinama lako pre- poznatljivih odlika: malenosti, nenametljivosti, punine siromaštva, privlačne blizine, utjehe i ohrabrenja te spomendana sv. Terezije, svetih Anđela čuvara i sv. Franje Asiškoga. „Prisjećajući se početaka našega Sveučilišta, redovito se sjetim

malenosti od koje se krenulo, koju smo njegovali, znajući da se Bog po malenome očituje kao neiz- mjeran; da uzvisuje neznatne, da vidi iskrenost srca; znajući da u malenosti klija, raste, postaje vidljivom - nada“ ... „U sveučilištima se obično gledaju rasadišta spoznaja, ustanove koje ospo- sobljavaju ljude za tržište rada, susrećišta nazora i kultura, ali smatram da je predivan poziv sveučili- šta, osobito katoličkih sveučilišta biti rasadištima nade. Stoga, braćo i sestre, na ovom početku na kojemu Bog započinje s nama novi hod, poku- šajmo se prepoznati u ogledalu nade“, istaknuo je mons. Šaško.

U Velikoj dvorani Hrvatskog katoličkog sveuči- lišta svečanom akademskom činu prisustvovali su studentice i studenti sveučilišnih prijediplomskih i diplomskih studija povijesti, sociologije, psiho- logije, komunikologije, sestrinstva i medicine, uz petnaest studenata Erasmus+ programa koji su došli iz Španjolske, Francuske, Italije, Slovačke i Portugala.

U ime čitave akademske zajednice Hrvatskog katoličkog sveučilišta sve okupljene pozdravio je prof. dr. sc. Željko Tanjić, rektor Hrvatskog katolič- kog sveučilišta. Rektor je u svom govoru istaknuo kako se danas spominjemo svete Male Terezije od Djeteta Isusa, svetice čiji je život bio putokaz mnogima i svjedočanstvo kako treba biti predan u volju Božju. „Od svete Male Terezije možemo naučiti kao je važno svakodnevno koračati u poniznosti i poslušnosti. Upravo s tom sviješću i ovim svečanim akademskim činom započinjemo petnaestu po redu akademsku godinu na našem Sveučilištu“, rekao je rektor Tanjić. „Na početku svog akademskog života pored svih znanja, vje- ština i svega onoga što želite naučiti, pozivam vas da zajedno dobro izvršimo zajedničku zadaću. Prva zadaća našeg sveučilišta je da učeći i studi- rajući na svojim odjelima i fakultetu i kroz godine pred nama pomažemo jedni drugima činiti dobro. To je temeljno poslanje katoličkog sveučilišta“, istaknuo je rektor, nadovezavši se na govor pape

Franje u Belgiji koji kaže da je temeljno poslanje katoličkih sveučilišta pružiti cjelovito obrazovanje kako bi dobili potrebna sredstva za tumačenje sadašnjosti, puni nade da bi mogli planirati svoju osobnu, ali i zajedničku budućnost. „Vi ste, dragi studenti naša budućnost. Sveučilišta su po svojoj naravi pokretači novih ideja i poticaja za život i za razmišljanje, za izazove društva. Sveučilišta su mjesta rađanja novih znanja, odnosa i svega onoga što ćete ovdje zajedno sa svojim profesorima ostvariti“ ... „Zahvalan sam što ste odabrali naše Sveučilište na kojem ćete podijeliti svoje najljepše godine vaših mladih života. Bit će tu puno problema i izazova, ali i sretnih i nezaboravnih trenutaka. Na tom putu pratit će vas Božji blagoslov i zagovor našeg nebeskog zaštitnika blaženog Alojzija Stepinca“, zaključio je rektor.

Rektor Tanjić predstavio je nove članove Uprave Hrvatskoga katoličkoga sveučilišta i nove pročelnike Sveučilišnih odjela. Uz dosadašnje prorektore prof. dr. sc. Gordana Črpića, prof. dr. sc. Roka Mišetića i prof. dr. sc. Roberta Antolovića, Upravi su se pridružili prof. dr. sc. Jasna Ćurković Nimac i prof. dr. sc. Ante Crnčević, prorektor za kvalitetu, identitet i poslanje. Kao novi pročelnici s današnjim danom na dužnost su stupili doc. dr. sc. Ivica Matić kao pročelnik Sveučilišnog odjela za sestrinstvo i doc. dr. sc. Ivana Brstilo Lovrić kao pročelnica Sveučilišnog odjela za sociologiju.

Prorektor za nastavu prof. dr. sc. Roko Mišetić pozdravio je okupljene nastavnike i studente te im je zaželio dobrodošlicu, istaknuvši važnost suradnje studenata, voditelja godišta, profesora, pročelnika Sveučilišnih odjela i sa starijim kolegama. „Mi kao akademska zajednica, sve naše službe i svi naši profesori, stojimo vam na raspolaganju. Ne postoji problem koji ne možemo zajedno riješiti. Poklonili ste nam povjerenje, a mi ćemo ga, nadamo se, opravdati“, zaključio je prorektor Mišetić.

U ime Studentskog zbora studente je pozdravio student druge godine sveučilišnog diplomskog studija Sociologija Pero Josip Maslač, predsjednik Studentskog zbora. Uz riječi dobrodošlice, studente prvih godina upoznao je s predstavnicima i tijelima Studentskog zbora te ih pozvao na suradnju. „Moj cilj, kao novog predsjednika Studentskog zbora, je da vaš glas bude snažan i da zajedno radimo na poboljšanju našeg studentskog iskustva. Želim da svi osjećate da imate podršku i priliku za izražavanje svojih ideja i prijedloga. Jedan od ciljeva Studentskog zbora je podizanje

svijesti studenata, tako da se nemojte ustručavati priupitati bilo što što vas zanima ili na hodnicima zaustaviti nekoga od nas starijih kolega“, istaknuo je predsjednik Studentskog zbora.

Na Sveučilištu djeluje pet klubova: Homo volans, klub studenata povijesti; Nexus, klub studenata sociologije; Hexis, klub studenata psihologije; Nutrix, klub studenata sestrinstva; Protagonisti, klub studenata komunikologije. Aktivnosti studenti klubova predstavio je Nikola Budor, student 1. godine sveučilišnog diplomskog studija Povijest i predsjednik Kluba studenata povijesti Homo volans, pozvavši sve kolegice i kolege da se učlane u klubove i da aktivno sudjeluju. „Osim osobnog rasta, klubovi igraju ključnu ulogu u izgradnji našeg Sveučilišta kao istinske zajednice. Unutar klubova studenti imaju priliku povezati se s kolegama različitih godina i studija, razmjenjivati ideje, razvijati projekte koji pridonose našoj akademskoj zajednici“, istaknuo je predsjednik Homo volansa. Kao predstavnik sportske zajednice HKS-a okupljenima se obratio Vid Belčić, student Sveučilišnog odjela za komunikologiju koji je istaknuo kako su svi dobrodošli u sportsku obitelj Hrvatskog katoličkog sveučilišta te da se veseli novim sportskim uspjesima koje će zajedno postizati. Aktivnosti pjevačkog zbora Chorus Unicath predstavio je asistent Sveučilišnog odjela za sociologiju Lovro Knežević, pozvavši studente na skore audicije za zbor jer je pjevanje i zajedničko muziciranje dobar odmak od svakodnevnih studentskih briga i obveza. U ime udruge bivših studenata Hrvatskog katoličkog sveučilišta, udruge Alumni, brucosima se obratio dr. sc. Filip Hren, rekavši kako je važno da se studenti povezuju za vrijeme studija, ali i nakon što završe studij. Udruga Alumni organizirat će mnoga događanja tijekom ove akademske godine na koja su svi studenti dobrodošli.

Sveučilišni kapelan vlč. Branimir Jagodić predstavio je Sveučilišnu kapelaniju, najavivši skori početak nove „sezone“ aktivnosti te je istaknuo da su vrata kapelanije uvijek otvorena za sva njihova pitanja, probleme, potrebe za duhovnim ili „ljudskim“ razgovorom. Nakon svečanog akademskog čina studenti su se uputili na susrete s pročelnicima, voditeljima godišta i nastavnicima koji će im predavati i koji će ih pratiti tijekom studija. Svečani akademski čin moderirala je Matea Vidulić, asistentica Sveučilišnog odjela za komunikologiju HKS-a.

ZAGREBAČKA PREMIJERA DOKUMENTARNOG FILMA O ŽIVOTU PREČ. JOSIPA VRANEKOVIĆA

1. listopada 2024.

Misno slavlje u utorak 1. listopada u Bogoslužnom prostoru bl. Alojzija Stepinca predvodio je apostolski nuncij u Republici Hrvatskoj mons. Giorgio Lingua u zajedništvu s preč. Ivanom Vučakom, dekanom Jastrebarskog dekanata i župnikom Župe Presvetog Trojstva u Krašiću te okupljenim vjernicima.

U svojoj homiliji govoreći o preč. Josipu Vranekoviću preč. Vučak kazao je kako „je jedan od najvećih su-patnika u životu bl. Alojzija Stepinca zasigurno čovjek koji je 1950. godine došao za župnika u Krašić“, dodavši da je preč. Vraneković »bio i zaslužuje onaj istinski naziv - Šimun Cirenac bl. Alojziju Stepincu, čovjek koji je pomogao nositi križ blaženoga Alojzija kako bi mogao sa svom odlučnošću, nepokolebljivom vjerom, ustrajnošću, s dubokim pouzdanjem u Gospodina, živjeti svoje biskupsko geslo In te Domine speravi - U tebe se, Gospodine uzdam«. Misno slavlje na orguljama je pratio Neven Kraljić.

Nakon misnog slavlja u Nadbiskupijskom pastoralnom institutu prikazan je dokumentarni film o životu preč. Josipa Vranekovića pod nazivom „U Gospodina polažem sve svoje nade!“. U prigodnom obraćanju prije prikazivanja filma prisutnima se obratio preč. Ivan Vučak, producent

filma, istaknuvši da je »ovaj dokumentarni film nastajao punih 11 godina«, zahvalivši svima koji su došli na zagrebačku premijeru filma u godini 60. obljetnice smrti preč. Josipa Vranekovića.

Također, redatelj filma Danijel Crnek kazao je da je »sama ideja stvaranja ovog dokumentarnog filma nastala prije 11 godina i tada sam shvatio koliko bi ovaj dokumentarni film značio za vjernike župe Krašić. Naime, svakim odlaskom i dolaskom u Krašić molili smo se svi bl. Alojziju Stepincu, ali također, nezaobilazno ime u molitvama starijih župljana bilo je ono vlč. Josipa Vranekovića«, dodavši da je motivacija idejnih autora filma »ispričati kako je taj jedan pobožan i duhovan čovjek pomagao zajedno sa sestrama Služavkama Maloga Isusa nepravедno zatočenom Alojziju Stepincu u njegovim najtežim trenucima života kućnoga pritvora u Krašiću«, dodavši da je film napravljen kao svjedočanstva 24 sudionika i suvremenika bl. Stepinca i preč. Vranekovića, od kojih je najstariji imao 92 godine.

Nakon projekcije dokumentarnog filma svima je još jednom zahvalio preč. Ivan Vučak. Zagrebačku premijeru dokumentarnog filma pjesmom je animirao zbor redovnica Služavki Malog Isusa.

CARITAS ZAGREBAČKE NADBISKUPIJE SUDJELOVAO NA 21. GERONTOLOŠKOM TULUMU

1. listopada 2024.

Caritas Zagrebačke nadbiskupije sudjelovao je na tradicionalnom zagrebačkom Gerontološkom tulumu, koji je održan 1. listopada u Parku Josipa Jurja Strossmayera u organizaciji Gradskog ureda za socijalnu zaštitu, zdravstvo, branitelje i osobe s invaliditetom Grada Zagreba povodom Međunarodnog dana starijih osoba.

Tijekom trosatne manifestacije održan je prigodni kulturno-zabavni i rekreativni program, a na štandovima su predstavnici brojnih domova za starije osobe, gerontoloških centara Grada Zagreba, udruga umirovljenika i drugih organizacija civilnog društva predstavile svoje usluge i

aktivnosti za osobe starije dobi - kako je to predivio organizator, nadležni gradski ured, koji je također predstavio svoje programske aktivnosti i usluge.

Svojim dolaskom Manifestaciju je podržao i gradonačelnik grada Zagreba Tomislav Tomašević, koji je održao govor i obišao štandove.

Zagrebački Caritas je na svojem štandu građanima predstavio razne oblike pomoći koje nudi starijim osobama - materijalnu, novčanu, savjetodavnu, psihološku te pomoć po kojoj je već godinama najprepoznatljiviji - pomoć u kući i pomoć kroz posudbu ortopedskih, invalidskih i

medicinskih pomagala, uz napomenu da je trenutno kapacitet korisnika Usluge Pomoć u kući popunjen.

Na Caritasovom štandu je više od sto građana izmjerilo tlak i šećer u krvi, a po potrebi im je medicinska sestra gđa Emilija, dugogodišnja Caritasova volonterka, davala i zdravstvene savjete.

PRIJEM IZASLANSTVA KRŠĆANSKIH ZAJEDNICA IZ PALESTINE I OKOLNIH MJESTA

1. listopada 2024.

U prostorijama Nadbiskupskog duhovnog stola 1. listopada 2024. godine kancelar preč. Marko Kovač primio je u posjet izaslanstvo kršćanskih zajednica iz Palestine i okolnih mjesta koje je predvodio fra Sandro Tomašević, župni vikar u Betlehemu.

U srdačnom razgovoru gosti su pobliže predstavili situaciju i patnju kršćana i ostalih građana

na ratom obuhvaćenim prostorima te molili da se još jače podigne glas za mir i pravedna rješenja koja će imati u vidu potrebe naroda koji živi na području Zapadne obale i Gaze.

U svom posjetu Europi i upoznavanjem sa situacijom u Svetoj Zemlji uz Hrvatsku, posjećuju i Austriju, Slovačku, Mađarsku i Sloveniju.

PROSLAVLJENA 30. OBLJETNICA ŽIVOTA I DJELOVANJA ŠKOLSKIH SESTARA FRANJEVKI NA JORDANOVCU

2. listopada 2024.

Zajednica Školskih sestara franjevki Krista Kralja splitske provincije Presvetog Srca Isusova na Jordanovcu i Dječji vrtić Jordanovac proslavili su u srijedu 2. listopada trideset godina života i djelovanja.

Euharistijsko slavlje u samostanskoj kapeli predvodio je pomoćni biskup zagrebački mons. Ivan Šaško u suslavlju s trojicom svećenika. Pjevanje je animirao Dječji zbor vrtića Jordanovac pod vodstvom s. Ane Jukić, koja je pripremila i scenski prikaz te za ovu prigodu osmislila izložbu dječjih radova.

Budući da je slavlje održano na spomen-dan Anđela čuvara, mons. Šaško u propovijedi je povezao anđele s djecom. Istaknuo je kako su djeca zbog svoje nevinosti nalik anđelima i znak Božje prisutnosti među ljudima. Poručio je da je potrebno u djeci nastojati vidjeti anđele, razumijevajući njihove potrebe. »Kao odrasli pozvani smo malenima pomoći u duhovnom rastu i ostvarenju prijateljstva s anđelom čuvarom«, rekao je biskup Šaško. Napomenuo je i važnost molitve upućene anđelima, velikim zagovornicima kod Boga.

Nakon mise djeca su izvela kratki scenski prikaz iz života sv. Franje. S obzirom na to da u ovoj godini franjevačka obitelj obilježava 800. obljetnicu Rana sv. Franje, i scenski prikaz bio je osmišljen o toj temi. Na kraju programa, okupljenim roditeljima i prijateljima zajednice obratila se provincijska predstojnica s. Lidija Bernardica Matijević. Zahvalila je sestrama na dosadašnjoj otvorenosti i radu s djecom, mladima, bolesnicima i njihovim obiteljima te svima onima koji su kroz desetljeća pod okriljem samostana u sestrama pronašli pomoć i utjehu.

Naglasila je da je u središtu obilježavanja današnjih obljetnica upravo samostan, zajednica sestara. »Samostan je srce i duša svih djelatnosti koje sestre obavljaju; mjesto sestrinske prisutnosti, duhovne okrijepe i rasta u ljudskosti i vjeri«, zaključila je. Prisjetivši se svih djelatnosti u tri desetljeća, potaknula je sestre da, oslonjene na Božju providnost, nastave služiti Gospodinu u malenima i potrebitima.

Tom prigodom obilježena je i 25. obljetnica djelovanja sestara u studentskom domu „Marta i Marija“ koji se nalazi pod okriljem samostana.

NUNCIJ GORGIO LINGUA PREDVODIO MISNO SLAVLJE PRILIKOM STEPINČEVA U DUGOJ RESI

3. listopada 2024.

Župa bl. Alojzija Stepinca u Dugoj Resi proslavila je svoj župni blagdan u četvrtak 3. listopada, na dan proglašenja kardinala Alojzija Stepinca blaženikom, svečanim misnim slavljem koje je u župnoj crkvi sv. Antuna Padovanskog predvodio apostolski nuncij u Republici Hrvatskoj mons. Giorgio Lingua.

Koncelebrirali su župnik i dekan Dugoreško-mrežničkog dekanata preč. Željko Nestić, doktorand kanonskog prava u Rimu vlč. Fabijan Štedul te svećenici iz dekanata.

Na početku misnoga slavlja župnik preč. Nestić pozdravio je nuncija i sve okupljene vjernike kazavši kako nuncijeva prisutnost za cijelu župnu zajednicu predstavlja posebnu radost i blagoslov. »Vaš dolazak podsjeća nas na univerzalnost naše Katoličke Crkve koja nije ograničena granicama ili nacionalnim identitetima, već je ujedinjena u vjeri i ljubavi u Isusu Kristu. Kao predstavnik Svetoga Oca, Vi nam donosite ne samo blizinu pape Franje nego i osjećaj da smo dio mnogo veće zajednice vjernika koja se proteže diljem svijeta. To nas ispunjava ponosom, ali i odgovornošću da živimo svoju vjeru predano i s ljubavlju prema bližnjima. U ovim izazovnim vremenima, kada je toliko važno očuvati duh nade i međusobnog razumijevanja, Vaša prisutnost među nama znak

je ohrabrenja i poticaja. Podsjeća nas na naše poslanje da, poput našeg Blaženika, budemo svjedoci Božje ljubavi i graditelji mira u našim obiteljima, župama i društvu.«

Na kraju misnoga slavlja župnik preč. Nestić zahvalio je nunciju na dolasku, a mladi su mu uručili prigodan poklon, koji »nosi sa sobom ljubav i poštovanje svih nas, simbolizira našu molitvu za vas, da vas Bog uvijek prati i daje vam snagu u vašoj službi i poslanju«, kako je kazao župnik.

Prije završnog blagoslova mons. Lingua uputio je zahvalu župniku i svim vjernicima kazavši kako je »ovdje osjetio prisutnost jedne zajednice koja moli poput obitelji. Ponajprije želim zahvaliti u ime Svetoga Oca koji, kada ga susrećem jednom godišnje, uvijek kaže da prenosim zahvale onima koji mole za njega. Moliti za mir njegova je najveća briga u ovim danima. Druga nakana za koju smo pozvani moliti jest za Sinodu koja je ponovno započela«, istaknuvši kako se njom traži da Crkva sve više bude zajedništvo.

Liturgijsko pjevanje na misnom slavlju predvodio je župni mješoviti zbor.

Svečanoj proslavi župnog blagdana prethodila je trodnevna duhovna priprava koju su predvodili vlč. Petar Galeković, vlč. Fabijan Štedul i župnik preč. Željko Nestić.

TEOLOŠKI KOLOKVIJ O DEKLARACIJI „FIDUCIA SUPPLICANS“ ODRŽAN NA ZAGREBAČKOM KBF-U

5. listopada 2024.

Na Katoličkom bogoslovnom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu u subotu 5. listopada 2024. održan je 6. teološki kolokvij o temi »Deklaracija Fiducia supplicans - između osporavanja i prihvaćanja« u organizaciji Hrvatske sekcije Europskog društva za katoličku teologiju.

Kolokvij je okupio tridesetak sudionika, članova Društva i drugih zainteresiranih za teološki pristup temi i obradi Deklaracije Fiducia supplicans (Molitveno povjerenje) - O molitvenom značenju blagoslovâ, koju je 18. prosinca 2023.

godine objavio Dikasterij za nauk vjere. Predsjednica Hrvatske sekcije Europskog društva za katoličku teologiju prof. dr. Ana Thea Filipović na početku je pozdravila sudionike i uvela u temu skupa. Navela je različite reakcije koje je Deklaracija izazvala u pojedinim partikularnim crkvama i neke njihove razloge te je istaknula da su članovi Hrvatske sekcije na svojoj godišnjoj skupštini u siječnju odlučili ozbiljno teološki obraditi navedenu Izjavu na svom godišnjem teološkom kolokviu, kako njezina recepcija u Hrvatskoj ne

bi ostala na razini senzacionalističkih napisa. Programski odbor Teološkog kolokvija osmislio je teme predavanja te zamolio članove Društva da ih obrade i izlože na ovom skupu.

Viši asistent na Katedri liturgike na Katoličkom bogoslovnom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu dr. sc. Milan Dančuo obradio je temu „Teologija i pastoralno značenje blagoslovâ“. Analizu pastoralnog značenja blagoslova parova u neredovitim situacijama i istospolnih parova, o kojemu u širem govoru o blagoslovima također govori Deklaracija, predavač je smjestio u okvir teološkog razumijevanja blagoslova. Pritom je novi oblik blagoslova vrednovao kao inovaciju koja može biti obogaćenje. Profesor na Katedri teološke etike sa specijalizacijom iz seksualne i obiteljske etike na Fakultetu teologije i religijskih znanosti Katoličkog sveučilišta u Leuvenu u Belgiji izv. prof. dr. Nenad Polgar govorio je o „borbi za blagoslov“ u teološko-etičkoj perspektivi obrađujući temu „Učenje i odnos Crkve prema parovima u neredovitim situacijama i istospolnim parovima“. Ukazao je na to da postojeći raskorak između doktrine i pastoralne prakse može biti i poticaj da pastoralno djelovanje postane istinskim teološkim mjestom.

Redoviti profesor na Katedri pastoralne teologije na Katoličkom bogoslovnom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu prof. dr. Nikola Vranješ govorio je o temi „Fiducia supplicans - poticaj na dijalog u različitosti“ pri čemu je istaknuo više pastoralno izazovnih aspekata teme koju Deklaracija obrađuje i koji danas zahtijevaju daljnje teološko i pastoralno promišljanje i razlučivanje. Doc. dr. Jakov Rađa s Katedre fundamentalne teologije na Katoličkom bogoslovnom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu govorio je o temi „Autoritet učiteljstva u sinodalnoj Crkvi“. Iznio je zadaće koje stoje pred Crkvom u smislu trajne dinamike koja mora prožimati odnos papinske službe, zbora biskupa i osjećaja vjere vjernika u razumijevanju, a onda i autoritativnom tumačenju i učenju vjere. U taj kontekst smjestio je i značenje Deklaracije u okviru „značenja izjava u redovnom učenju Crkve“.

Nakon izlaganja bila je prilika za postavljanje pitanja pojedinim predavačima te razgovor u skupinama. Sudionici su također primijetili da je šteta što se skupu nije odazvao veći broj pastoralnih djelatnika i vjeroučitelja.

PROSLAVLJENA 100. OBLJETNICA DOLASKA SESTARA MILOSRDNICA U RIM I ZAVOD SV. JERONIMA

5. listopada 2024.

U Hrvatskoj crkvi sv. Jeronima u Rimu proslavljena je u subotu 5. listopada 100. obljetnica dolaska i djelovanja sestara milosrdnica u Rimu i u Papinskom hrvatskom zavodu sv. Jeronima. Svečano euharistijsko slavlje predslavio je varaždinski biskup Bože Radoš.

Suslavili su apostolski nuncij u Italiji i San Marinu nadbiskup mons. Petar Rajić, zagrebački nadbiskup i predsjednik Hrvatske biskupske konferencije Dražen Kutleša, pomoćni đakovačko-osječki biskup Ivan Ćurić, rektor Zavoda preč. Marko Đurin, vicerektor vlč. Marko Škraba, duhovnik o. Alan Modrić, mons. Hrvoje Škrlec iz Državnog Tajništva Svete Stolica i dvadesetak svećenika na službi ili studiju u Rimu. Evanđelje o zgodi dva dana uoči Pashe, kad je jedna žena pomazala Isusa nardovom pomasti (usp. Mk 14, 1-9), pjevajući je navijestio vlč. Bruno Diklić, svećenik Đakovačko-osječke nadbiskupije i pitomac Zavoda.

Na početku propovijedi mons. Radoš je rekao da je knjiga jednog stoljeća zabilježila imena mnogih sestara u Zavodu, ali sestre nisu puno zapisivale u tu knjigu jer nemaju potrebu da zabilježe svoje živote u ljudskoj kronici. Njihov život i poslanje bile su zapisane u jednoj drugoj knjizi, u onoj koju piše Bog, dodao je. Kako nemamo ovu prvu knjigu u kojoj su zapisani konkretni događaji iz njihovih života, trebamo se okrenuti ovoj drugoj knjizi koju uvijek imamo - evanđelju, naglasio je. Evanđelje govori svakome pojedinačno i svima nama zajedno. Spomenuo je riječi sv. Terezije od Djeteta Isusa: „Kad otvorim evanđelje odmah u njemu osjetim miris živoga Isusa Krista“.

Izrazio je nadu da su i vjernici okupljeni na misi osjetili miris koji se širi iz evanđelja. „Zgodu iz evanđelja evanđelist Marko smješta u kuću gubavca Šimuna, odnosno u jedno prljavo, ne baš ugodno mjesto. Dok je Isus bio za stolom, dolazi jedna žena, razbija posudicu i maže nardovom

pomasti Isusovu glavu“, rekao je te istaknuo kako je u središtu mala bočica s nardovom pomasti. „Nardova pomast, osim u ovoj zgodi, spominje se na samo na još jednom mjestu u Svetom pismu, i to u Pjesmi nad pjesmama kada se želi izreći ono što nije moguće izreći riječima. Nardova pomast simbol je ljubavi koju ne možemo do kraja izreći. Iako su učenici u njezinu postupku vidjeli besmisleno rasipanje pomasti, razbijena posudica i razbacani mirisi ukazuju na to da sam Isus, idući prema svojoj muc i smrti, razbija i troši svoj život za svakoga od nas. Kristova je ljubav prava i ne može se izračunati u novcu. Isus umirući ne rasipa svoj život nego ga daje. Taj miris se širi u stvarima koje svijet ne vidi kao uspješne. Miris nije nužan, ali on daje jednu novu kvalitetu životu, ono nešto više“, istaknuo je nadbiskup.

Mons. Radoš istaknuo je spremnost sestara da svojim potpunim posvećenjem, svojim životom cijelu sebe izliju na Krista Zaručnika i da onda zamiriše cijela kuća, da to osjete svi svećenici i vjernici koji pohode Zavod. Važno je dati svojim životom miris evanđelja drugima. Svi smo mi pozvani širiti miomiris Kristov, rekao je propovjednik, navevši riječi sv. Pavla.

Na kraju mise nazočnima se obratio rektor Đurin. Zahvalio je Bogu na radosti što je hrvatska zajednica u Rimu doživjela dan kojim se obilježila 100. obljetnica djelovanja sestara u Zavodu. „Ova je misa bila upravo zahvalno slavlje za sve naše sestre, bilo one koje su i danas ovdje s nama, bilo one koje su djelovale ovdje, a sada su na nekim drugim poljima rada, a isto tako i molitva za sve drage preminule sestre koje su djelovale u našem Zavodu“, istaknuo je rektor. Zahvalio je i svojem predšasniku na rektorskom mjestu, mons. Boži Radošu, koji se ujedno kao rektor mogao osvjedočiti što znači prisutnost sestara milosrdnica u Zavodu, što je prihvatio poziv i predslavio misno slavlje. Riječi zahvale uputio je i mons. Draženu Kutleši i mons. Ivanu Čuriću zbog njihove prisutnosti na proslavi. Vrhovnoj poglavarici Družbe sestara milosrdnica s. Jeleni Ikić zahvalio je za prisustvo i za sve što je Družba činila za Zavod i za svećenike, kao i provincijalnoj poglavarici Provincije Navještenja Gospodinova - Split s. Andrijani Mirčeti. Zahvalio je i svakoj sestri pojedinačno koja je djelovala u Zavodu na svemu onome što su dale.

Nakon mise, uslijedio je program obilježavanja 100. obljetnice dolaska sestara u Rim i Zavod. S. Blaga Bunčuga ukratko je prikazala djelovanje 34 sestre milosrdnice kroz stotinu godina njihove službe u Zavodu. Sestre su u Zavod došle

10. listopada 1924. godine. Pored tadašnjeg rektora Giovannija Biasiottija i vicedirektora dr. Ivana Butkovića, važnu ulogu u dolasku sestara u Rim odigrao je i zagrebački nadbiskup Antun Bauer. Godine 1932. Družba sestara milosrdnica dijeli se na tri provincije - Zagrebačku, Riječku i Split-sku. Tom razdiobom zajednica sestara u Zavodu sv. Jeronima ušla je u sastav Zagrebačke provincije. Kratko vrijeme, od 1957. do 1959., bila je izravno podređena Vrhovnoj upravi Družbe kao i ostale filijale na području Italije, a osnutkom Rimske delegature 1959., sa sjedištem u Centocellama, pripala je toj delegaturi. Tako je bilo do 2017. kada su sestre ponovno bile podređene Vrhovnoj upravi Družbe.

Od rujna 2023. brigu o Zavodu preuzimaju sestre Splitske provincije. U ovih sto godinu, milosrdna ljubav sestara mnogo je puta bila na djelu. Od početka su se sestre trudile „s jedne strane vjerno svjedočiti Družbinu karizmu milosrdne ljubavi i svoje poslove obavljati revno i samozatajno, a s druge strane za svećenički podmladak dano-mice moliti“, istaknuto je. Djelatnu ljubav sestre su osobito pokazale za vrijeme Drugog svjetskog rata i poraća te Domovinskog rata, izlazeći u susret osobama u potrebi. U novije vrijeme preuzele su i sakristansku službu, a desetak godina vodile su i administrativne poslove Zavoda. Trenutno u Zavodu djeluju tri sestre: s. Dominika Vrdoljak, koja je kućna poglavarica i sakristanka, s. M. Radoslava Kevo, koja obavlja razne kućanske poslove i s. M. Emanuela Radnić, koja vodi zavodsku kuhinju.

Ponovno je riječ preuzeo rektor Zavoda, koji je zahvalio s. Blagi na prikazu djelovanja sestara milosrdnica u Zavodu. Istaknuo je još dva važna događaja iz povijesti Zavoda, a koji su povezani sa sestrama. Prvi je obuhvaćao vrijeme Drugog svjetskog rata. „S. Blaga je spomenula, ali ne mogu ni ja zaobići vrlo važno razdoblje, za vrijeme 2. svjetskog rata i također poraća, kada je naš Zavod bio utočište mnogim nesretnim ljudima, koji su, spašavajući svoje živote, tražili krov nad glavom, utočište i gdje je milosrdna ljubav sestara, zajedno s rektorom Magjercom, tim ljudima omogućila da prežive, da imaju barem kakav takav krov nad glavom, i barem nešto za pojesti. Neka dobri Bog nagradi sestre za sve dobro koje su učinile tim ljudima u tom teškom i zahtjevnom vremenu naše povijesti“, istaknuo je.

Drugi događaj ostao je upisan u sjećanjima s. Laurencije Dumbović, a vezan je uz rado viđenoga gosta u Zavodu u vremenu zasjedanja Drugog vatikanskog koncila - krakovskog nadbiskupa

Karola Wojtyła, kasnije papu Ivana Pavla II. On je više puta dolazio kod nadbiskupa Šepera, koji je tada boravio u Zavodu, i ručao s njim na 5. katu. S. Laurencija kaže da se sjeća „finog, uljudnog, uslužnog, zahvalnog i neposrednog nadbiskupa krakovskog, Poljaka koji bi joj u podvorbi prikočio otvoriti i zatvoriti vrata, razmaknuti i pokupiti suđe. Uvijek blago nasmiješen na odlasku bi se s osobitom pažnjom zahvalio i pozdravio sestre“. Spomenuo je i gospođe koje su pomagale i pomažu sestrama u obavljanju svakodnevnih poslova. Trenutno tri gospođe, Ranka, Nada i Slavica, pomažu sestrama u brizi oko Zavoda. Na kraju, rektor je izrazio želju da proslava bude poticaj da karizma sv. Vinka nastavi rasti u našem narodu, da Družba sestara milosrdnica, uz Božju pomoć, uz zabor sv. Vinka i sv. Lujze, nastavi živjeti i djelovati među svima nama još dugi niz godina u Rimu i u Zavodu.

U ime svih sadašnjih i bivših pitomaca Zavoda, riječi zahvale uputio je trenutno po stažu najstariji član Zavoda vlč. Ivan Marić, svećenik Splitsko-makarske nadbiskupije. „Kaže se da mi ljudi obično pravu vrijednost nečega ili nečije prisutnosti u svojim životima shvatimo tek u onom trenutku kad tu prisutnost izgubimo. I složiti ćemo se da je to tako. Život nas, više nego za zahvalnost i osjetljivost na ljepotu malih stvari, odgaja na navikavanje i podrazumijevanje i sebe i drugih. Uskratimo tako i sebi i drugima ljepotu trenutaka

koji su nam darovani baš zato da bismo od njih živjeli. Današnjom proslavom sto godina djelovanja sestara u našem Zavodu želimo bar na trenutak učiniti upravo suprotno od onoga na što smo navikli. Želimo zahvaliti. Zato u ime svećenika studenata Zavoda, nas koji smo sada ovdje, ali i generacija koje su prošle ovim zavodom, želim reći hvala vam, drage sestre“, istaknuo je vlč. Marić.

Okupljenim vjernicima obratila se vrhovna poglavarica Družbe sestara milosrdnica s. Jelena Ikić, zahvalivši svima na dolasku i organizaciji proslave te potaknuvši sve na molitvu da sestre i dalje ustraju u življenju svojega života te da Gospodin podari Družbi nova duhovna zvanja.

Proslavi 100. obljetnice dolaska i djelovanja sestara milosrdnica u Rim prisustvovala je i otpravnica poslova Veleposlanstva Republike Hrvatske pri Svetoj Stolici Tea Zupčić, ali i brojni svećenici, redovnici, redovnice, bogoslovi te hodočasnici iz Domovine. Misno slavlje animirao je Zbor sestara milosrdnica iz Splita. Nakon mise, Zbor sestara milosrdnica otpjevao je nekoliko pjesama. Među pjesmama koje su sestre otpjevale, bile su i dvije pjesme napisane upravo za ovu prigodu: „Sestre milosrdne“ i Sveti Jeronime“. Tekst za obje pjesme napisao je don Ante Mateljan, dok je obje uglazbio don Šime Marović, obojica bivši članovi Zavoda sv. Jeronima, izvijestili su iz Zavoda.

KREATIVNE TEHNIKE U RADU S DJECOM S PROBLEMIMA U PONAŠANJU

7. listopada 2024.

Obiteljsko savjetovalište Caritasa Zagrebačke nadbiskupije nastoji doprinijeti kvaliteti života pojedinca ili obitelji. Taj cilj se ostvaruje putem individualnih, partnerskih, grupnih, obiteljskih i duhovnih tretmana. Tijekom 2024. godine, uslijed uočenih potreba, zaposlenici i stručni volonteri savjetovališta su proširili metode savjetodavnog rada s djecom kako bi im pomogli u svladavanju teškoća i problema u svrhu unaprjeđenja njihovog zdravlja i razvoja te prevencije problema u ponašanju kroz različite didaktičke igre te kazalište lutaka kao medij izražavanja i rješavanja problem-skih situacija.

Kako se koriste kreativne tehnike u radu s djecom s problemima u ponašanju, s anksioznom

i/ili depresivnom simptomatologijom i/ili s emocionalnim i drugim poteškoćama približila nam je socijalna radnica Irena Konda, ADI savjetnik za rad s djecom.

»Dječji crtež i slika u sebi nose brojne informacije o unutaršnjim sadržajima malih autora, a postavljanjem prikladnih pitanja te razgovorom o crtežu potiču se slobodne asocijacije koje otkrivaju simbolično značenje crteža i osjećaje koji prate izraženu situaciju.

Kreativne tehnike pružaju djeci priliku da na različite načine upoznaju i svoje unutrašnje stanje i vanjsku situaciju, što se smatra preduvjetom za kreativnu prilagodbu u novoj situaciji. Ove tehnike pružaju djetetu i mogućnost „ventiliranja“

emocija jer organizam na svaku kriznu situaciju reagira pojačanom aktivnošću svih vitalnih funkcija, zbog čega je praćeno jakim emocionalnom reakcijom.

Umjesto borbe s obrambenim mehanizmima, ekspresivne tehnike pozivaju na ekspresiju izbjegavajući racionalni kanal, obrambeni se mehanizmi zaobilaze, a potisnutim osjećajima i mislima omogućava se izražavanje kroz metaforu ili projekciju. Često se radi o osjećajima, željama i potrebama kojih nisu svjesna ni djeca ni njihovi roditelji, stoga su sadržaji koji kroz kreativno ekspresivne tehnike izađu pred nas često iznenađujući ili začuđujući. Tim putem, ono što je skriveno unutar djeteta bude izraženo vanjskim izričajem, a istovremeno dijete isprobava nova rješenja i ponašanja i vidi njihov mogući novi ishod.

Vrijednost kreativnih i ekspresivnih tehnika proizlazi iz činjenice da se složena emocionalna stanja, koja je teško izraziti riječju, cjelovitije izražavaju kroz aktivnosti za koje je zadužena desna

polovica mozga. Ona je zadužena za procese koji sintetički i intuitivno zahvaćaju naše iskustvo, dok je lijeva strana mozga bolja u zadacima koji traže analizu i uzročno posljedične veze jer se tamo nalazi centar za izražavanje kroz govor.

Djeca imaju vrlo jednostavne obrambene mehanizme kojima potiskuju neugodne emocije, a ekspresivne tehnike potiču jednostavnije izražavanje potisnutih emocija.

U tretman nastojimo što više uključiti roditelje, čime se postižu bolji rezultati. Oni ne moraju biti aktivni u smislu stvaranja, već u daljnjem procesu praćenja onoga što se događa s djetetom za vrijeme crtanja, dramatizacije ili pričanja o trenutnoj situaciji.«

Rad Obiteljskog savjetovališta CZN-e sufinancira se i sredstvima Hrvatskog Caritasa kroz Projekt »Obiteljsko savjetovalište - stručna psihosocijalna podrška obiteljima i pojedincima te nabava didaktičkog materijala za savjetodavni rad s djecom«.

MISNO SLAVLJE POVODOM 67. OBLJETNICE PREMINUĆA SLUŽBENICE BOŽJE MARICE STANKOVIĆ

8. listopada 2024.

Svečano misno slavlje povodom 67. obljetnice preminuća službenice Božje Marice Stanković u Bogoslužnom prostoru bl. Alojzija Stepinca na zagrebačkom Kaptolu predvodio je u utorak 8. listopada mons. Antun Škvorčević, požeški biskup u miru.

U zajedništvu s biskupom Škvorčevićem bili su: mons. Zlatko Koren, rektor zagrebačke katedrale; mons. Ivan Miklenić, predsjednik Povijesne komisije u kauzi službenice Božje Marice Stanković; o. Vinko Mamić, postulador za kauzu službenice Božje Marice Stanković; o. Marko Matić, član Teološke komisije u kauzi službenice Božje Marice Stanković; preč. Ivica Žuljević, prepošt požeškog kaptola, preč. Vlado Razum, rektor Nadbiskupskog bogoslovnog sjemeništa; o. Božidar Nagy, postulador kauze bl. Ivana Merza; vlč. Ivan Grbešić, duhovnik u Zagrebačkoj bogosloviji; vlč. Milan Pušec, župnik u Konjščini i Belcu; vlč. Josip Drvoderić, župnik u Goričanu; vlč. Tomislav Škender, župnik u novozaagrebačkoj Utrini; vlč. Mirko Matasović, župnik u Sessvetskom Kraljevcu i vlč. Miroslav Lesičar, župnik u Brckovljanima.

U asistenciji su bili bogoslovi Požeške biskupije i Zagrebačke nadbiskupije.

Misno slavlje započelo je svečanom ulaznom procesijom nakon koje je o. Vinko Mamić, pozdravio predslavitelja i sve okupljene. U uvodnom pozdravu biskup je podsjetio da je službenica Božja nakon nepravedne osude komunističkih vlasti na pet godina zatvora, četiri godine - od 1948. do 1952. - tamnovala u požeškom ženskom zatvoru te je postala Požežanka po svom poniženju i patnjama. Izrazio je radost što kao Požežanin može predvoditi to misno slavlje, istaknuvši da sjedinjeni u vjeri s njome, s nazočnim svećenicima, članicama njezinih Suradnica Krista Kralja na čelu s voditeljicom Blankom Pavlović, požeškim bogoslovima, studentima Doma sv. Antuna Požeške biskupije u Zagrebu i Maričinih poštovateljima, može prikazati Isusovu žrtvu ljubavi s križa i njegove pobjede uskrsnuća te je vjerom prepoznati kao dionicu njegove proslave, moleći da to prizna i Crkva njezinim proglašenjem blaženom.

Homiliju je biskup Škvorčević započeo pitanjem: »Otkud to da su neki ljudi - među njim i

Marica Stanković - imali dovoljno nutarnjeg svjetla koje je potpomoglo njihov um da prepoznaju kolika je vrijednost naše životne povezanosti s Bogom, posjedovali potrebnu snagu da im se sloboda posvema opredijeli za Boga te oblikuju život po njegovim načelima, spremni žrtvovati se i umrijeti za njega?“ Kazao je da odgovor daje sv. Pavao u naviještenom prvom čitanju, gdje u autobiografskom ulomku iz Poslanice Galaćanima tvrdi da se „Onomu koji me odvoji već od majčine utrobe i pozva milošću svojom, svidjelo otkriti mi Sina svoga da ga navješćujem među poganima“.

„Kakve li je objave Božje postala dionicom Marica Stanković kad je u našem uzburkanom društvu između dva rata i u vrijeme nakon toga razabrala što joj je činiti u Hrvatskoj, napose za mlade, te među ostalim osnovala svjetovnu ustanovu „Suradnice Krista Kralja“ da one, evanđeoskim zavjetima Bogu posvećene, ostanu u svom laičkom staležu i kao takve vrše poslanje Crkve za čovjekovo dostojanstvo i spasenje“, ustvrdio je propovjednik.

Kazao je da žele zahvaliti Bogu ponajprije za tu njegovu objavu, koju je Marica u svjetlu Duha Svetoga prepoznala, njegovom snagom prihvatila, na temelju koje je voljela Crkvu i papu, te surađujući s njezinim pastirima vršila poslanje za koje je bila spremna svjedočiti u progonu, poniženju i trpljenju. Ustvrdio je da je otkrio sve teške dimenzije njezina oduzeta dostojanstva po zatvorskoj kazni kad je prvi puta kao biskup posjetio ženski zatvor u Požegi. Kako je rekao, imao je mogućnost razgledati i samice pod krovom kaznionice, skućene

prostore u koje su zatvorenice bile dovođene i zimi po velikoj hladnoći i ljeti po teškoj vrućini.

„Veličina je i snaga Maričina duha što ona opisujući svoje zatvorske patnje u memoarskoj knjizi ‘Godine teške i bolne’ ne optužuje svoje progonitelje, nepravedne suce i mučitelje, nego prikazuje što su te patnje značile za nju iz vjere i potpunog predanja Bogu. Na taj način ona je u Požegi podigla svojevrсни duhovni spomenik koji govori više od spomenika iz kamena i bronce, podignut ‘Ženi robijašici’ na ulazu u zatvor. Svojom snagom duha bila je primjer i potpora drugim nedužno osuđenim i zatvorenim ženama, sve to tako da i u tom prepoznamo Božju Providnost koja joj je - kao sv. Pavlu - dodijelila sasvim posebno poslanje svjedočenja vjernosti Bogu poganima i u teškim životnim okolnostima“, istaknuo je biskup.

Liturgijsko pjevanje predvodio je zajednički zbor župa Belec, Konjščina i Zagreb-Utrine. Zborom je dirigirao prof. Marko Malek Solgat. Orgulje je svirao g. Drago Markov.

Osim Članica Svjetovnog instituta Suradnice Krista Kralja, na misnom slavlju sudjelovali su predstavnici Križarske organizacije te brojni vjernici - častitelji službenice Božje Marice Stanković, kao i prijatelji Suradnica Krista Kralja, koje će uskoro proslaviti 86. godišnjicu osnutka Ustanove (Banja Luka, 1938.) i 71. obljetnicu službenog priznanja Svete Stolice (na blagdan sv. Luke, 18. listopada 1953.).

Prije blagoslova, svima je zahvalio postulator o. Vinko Mamić, a vjernici su izmolili molitvu za proglašenje blaženom službenice Božje Marice Stanković.

NAGRAĐENO ČETVERO VJEROUČITELJA ZAGREBAČKE NADBISKUPIJE

7. listopada 2024.

Povodom Svjetskog dana učitelja, Ministarstvo znanosti, obrazovanja i mladih nagradilo je najbolje odgojno-obrazovne djelatnike, a među 513 nagrađenih našlo se 4 vjeroučitelja iz Zagrebačke nadbiskupije. Nagrađeni djelatnici bit će nagrađeni novčanim iznosom od 1 327 eura, a najbolje je odabralo Povjerenstvo sastavljeno od učitelja, nastavnika, stručnih suradnika, odgajatelja i ravnatelja ili osoba izabranih u znanstveno-nastavno, umjetničko-nastavno, znanstveno ili nastavno zvanje.

Svečanost dodjele održana je u Kongresnoj dvorani na Zagrebačkom velesajmu u ponedjeljak, 7. listopada, a nagrađenima se obratio ministar znanosti, obrazovanja i mladih prof. dr. sc. Radvan Fuchs.

„Danas vam želim zahvaliti za sve što činite, za svaki trenutak posvećenosti, svaku riječ potpore, svaki napor koji ulažete u našu zajedničku budućnost. Svima vama koji ste odabrali tako častan i jedinstven poziv želim sretan Svjetski dan učitelja uz obilje zdravlja i osobnog zadovoljstva! Neka

vas u vašem radu prate uspjesi i radost!“, istaknuo je ministar Fuchs, kako prenosi Ministarstvo znanosti, obrazovanja i mladih.

U Zagrebačkoj nadbiskupiji nagrađeni su vjeroučitelji:

Marica Celjak (OŠ Bedekovčina), Martin Kajtazi (OŠ Lotrščak, Zagreb), Katarina Pučar (OŠ Jastrebarsko), Janja Škraba-Stanešić (OŠ Frana Galovića, Zagreb).

BISKUP IVAN ŠAŠKO PREDVODIO PROSLAVU 25. OBLJETNICE ŽUPE BL. ALOJZIJA STEPINCA NA TRNJANSKOJ SAVICI

6. listopada 2024.

Svečana vanjska proslava godišnje župne svetkovine i srebrnog jubileja Župe bl. Alojzija Stepinca na Trnjanskoj Savici u Zagrebu proslavljena je u nedjelju, 6. listopada misnim slavljem koje je predvodio pomoćni biskup zagrebački mons. Ivan Šaško u zajedništvu s bivšim i susjednim župnicima te svećenicima iz ove Župe. Misno slavlje animirao je župni Mješoviti zbor.

Na početku mise župnik domaćin vlč. Antun Vukmanić pozdravio je okupljene svećenike: bivše župnike Dragutina Cerovečkog i Vjekoslava Jakopovića te svećenike rodom iz Župe: vlč. Tomislava Petranovića, vlč. Alena Lulića i vlč. Iliju Kelića. Župnik Vukmanić pozdravio je i svećenike iz dekanata: p. Stipu Balatinca i fra Antu Crnčevića, župnika Župe-majke - Krista Kralja na Trnju vlč. Željka Faltaka te isusovca p. Ivana Tambolaša, koji danas pastoralno pomaže u našoj Župi. Na misi su sudjelovali i članovi Kluba veterana 148. br. HV, Zagreb-Trnje, koji 6. listopada obilježavaju godišnjicu utemeljenja svoje brigade, uz poseban spomen 16 poginulih članova trnjanske brigade HV.

Župnik je podsjetio prisutne na 25 godina postojanja Župe te na sve ono što su župljani prošli i prolaze u tom periodu uz činjenicu da nemaju vlastiti sakralni i pastoralni prostor. Zahvalio je ravnatelju OŠ Jure Kaštelana na mogućnosti da se već toliko godina u školskom predvorju slavi nedjeljna misa.

U homiliji je biskup Šaško podsjetio prisutne da „ne polazimo od onoga što nemamo nego od onoga što nam je darovano“. Biskup nadodaje da „ako gledamo život i mučeništvo bl. Alojzija, lako

ćemo prepoznati da se i on, naviještajući i svjedočeci Evanđelje, vraćao na početak koji je svojim utjelovljenjem, svojom smrću na križu i uskrsnućem obnovio naš brat i Gospodin Isus Krist“.

Biskup se osvrnuo na činjenicu da Župa još uvijek nema svoju župnu crkvu pa je zaključio da „možda zbog činjenice da nemate građevinu vaša je župa poznata diljem domovine, ali to je polazište u svjetlu onoga što nemamo“. Napomenuo je da trebamo poći od toga što imamo i biti zahvalni pa je nastavio: „gledajući vas danas u ovom većem prostoru nego što je bio, uistinu možemo reći: Hvala, Gospodine! Ovdje na Trnjanskoj Savici žive vjernici, katolici dobri ljudi koji svjedoče svoju vjeru u Isusa Krista i svoju ljubav prema bližnjima, a što sve imamo je zadivljujuće, kao što je to na početku naveo i župnik. Ovdje se živi sakramentalnim životom, ovdje se uči djecu živjeti, djelovati, poštovati roditelje, ljubiti, ovdje su molitvene skupine, Obiteljska zajednica, Biblijska zajednica, zajednica mladih, župna vijeća i Caritas, ministranti, čitači i pjevači, briga za starije i bolesne.“

Nakon misnog slavlja uslijedilo je slavlje u dvorištu osnovne škole Jure Kaštelana, gdje je priređen domjenak za sve prisutne, ali skroman. Naime, Župa je umjesto trošenja na domjenak, u programu devetnice donirala 1850 eura Kući bl. Alojzija Stepinca, Caritasovom domu za djecu s posebnim potrebama, u Brezovici, o 30. godišnjici njihovoga djelovanja, i to kao jubilejski čin ljubavi prema potrebitima, po uzoru na bl. Alojzija Stepinca, s kojim je i započeo rad Caritasa Zagrebačke nadbiskupije.

DJELATNICI GLASA KONCILA HODOČASTILI U STEPINČEV KARMEL POVODOM 60. OBLJETNICE DJELOVANJA GLASA KONCILA

10. listopada 2024.

Hodočašće djelatnika Glasa Koncila u Stepinčev Karmel u Brezovicu održano je u četvrtak 10. listopada 2024. povodom 60. obljetnice djelovanja Glasa Koncila, izvijestile su sestre karmelićanke.

Misno slavlje predvodio je nekadašnji glavni urednik Glasa Koncila mons. Ivan Miklenić. Na početku misnoga slavlja, glavni urednik Glasa Koncila Branimir Stanić pozdravio je prisutne, a osobito predvoditelja misnog slavlja i sestre karmelićanke.

Tako je, između ostalog, čestitao sestrama 85. obljetnicu njihovog dolaska na tlo Hrvatske zahvaljujući pozivu bl. Alojzija Stepinca. Isto tako je naglasio da dolaze u Karmel na kraju proslave 60. obljetnice dopuštenja tiskanja Glasa Koncila, upravo na blagdan sv. Male Terezije od Djeteta Isusa i Svetoga Lica.

U zahvalnom hodočašću djelatnika Glasa Koncila sv. Maloj Tereziji prisjetili su se svih onih koji su služili i služe u Glasu Koncila, a na poseban način don Živka Kustića koji se preselio Gospodinu prije 10 godina te djelatnice i novinarke Smiljane Rendić uz njezinu 30. obljetnicu preminuća.

„Ovdje nismo došli sami. Donosimo naš Glas Koncila, ali u srcima i sve naše obitelji i sve naše bližnje, bilo da smo došli kao suradnici, umirovljeni djelatnici, prijatelji ili kao djelatnici Glasa Koncila. Za nas ovo nije poslovni put nego duhovno putovanje“, rekao je glavni urednik Stanić.

U homiliji, mons. Miklenić istaknuo je kako je njihov pohod i susret izraz zajedničkog štovanja i zahvalnosti sv. Maloj Tereziji koja ih vodi k Isusu. Napomenuo je da je s njim moguće prebroditi sve krize, strahove i tjeskobe te ne samo opstati, nego i ostvariti napredak.

Dok je sestrama čestitao obljetnicu, prisjetio se riječi koje im je nadbiskup Kutleša uputio na dan same proslave jubileja, na Karmelsku Gospu. Nadbiskup im je tada rekao: „U ovih 85 godina vašeg samostana, vi ste bile stup molitve i duhovnog života. Vaša ustrajnost i predanost molitvi donijela je mnoge plodove za ovu mjesnu Crkvu. Vaše molitve nas sve jačaju i nadahnjuju. One su izvor milosti i blagoslova za mnoge duše. Stoga

trebate biti svjesne i, nastojeći oko svojih Pravila, dostojanstveno se uzdignuti iznad mogućih uspoređivanja ili osporavanja načina na koji netko drugi živi karmelsku baštinu i duhovnost.“

Nadalje je mons. Miklenić spomenuo da su u molitve sestara posebno uključeni urednici, djelatnici i suradnici Glasa Koncila.

Osvrnuvši se na svoju nebesku zaštitnicu, sv. Tereziju od Djeteta Isusa i Svetoga Lica, naglasio je da je ona, premda je kratko živjela, bila izazov za mnoga pokoljenja kršćana, a da će buduća stoljeća imati što u njoj otkrivati i prepoznavati.

Tako je spomenuo crticu iz Terezijinog života, a ta je, da je u njezinom samostanu živjela sestra koja je imala dar da joj bude u svemu neugodna. Terezija se, usprkos tome, prema njoj odnosila s poštovanjem i ljubavlju. Sestra je to primjetila i upitala ju je što ju to tako privlači k njoj kad joj se uvijek smiješka. Tereziju je privlačio Isus koji je bio u duši te sestre.

Mons. Miklenić pozvao je prisutne da i oni tako gledaju na ljude koji su im neugodni jer to je blagoslov za njih i za ljude koji su im teški; u njihovim dušama prepoznati skrivenog Isusa.

„Ovaj današnji pohod i susret u Karmelu još je jedna prilika djelatnicima Glasa Koncila, kao i nama ostalima, za zahvalu Gospodinu i svetoj zaštitnici Maloj Tereziji za sva dobra koja je Glas Koncila kroz minulih 60 godina pridonio našoj Crkvi i našem narodu. Posebno danas treba zahvaliti Gospodinu i nebeskoj zaštitnici što Glas Koncila već petu godinu bez ijednog svećenika u radnoj zajednici uspješno ustraje u časnom, sve boljem i uspješnom služenju našoj Crkvi i našem narodu. Čestitam svim sadašnjim djelatnicima na tome i pozivam ih da sav svoj trud i rad u radnoj zajednici Glasa Koncila prepoznaju kao izvršavanje poziva na služenje Gospodinu, na svjedočenje svoje osobne ljubavi prema Bogu, Crkvi i svome hrvatskome narodu“, poručio je.

U nastavku homilije, spomenuo se mnogostrukih tjeskobnih trenutaka u kojima živi sada svijet te kriza kroz koje prolazi i Katolička Crkva, a jednako tako i bujanja suvremenih ideologija, kao i kaos informiranja i dezinformiranja.

Napomenuo je propovjednik da je u takvim trenucima, važno sjetiti se da je Crkva Božja ustanova, da ima božansku snagu. Ta božanska snaga dolazi Crkvi kao milost Isusa Krista koji nikad ne napušta svojih, kazao je.

Na kraju homilije posvjedočio je mons. Mikle- nić da što je tjeskoba veća, to bi čovjek trebao biti otvoreniji i bliži Kristu. Istaknuo je da se s njim

kušnje, problemi i izazovi nadvladavaju. „Neka nam sv. Mala Terezija svojim zagovorom izmoli milost da svi trajno rastemo u pouzdanju u Gospodina i tako se surađujući s Božjom milošću othrvamo od svih strahova i tjeskoba i ustrajemo u izgradnji Božjega Kraljevstva, novoga svijeta istine, pravde, slobode, ljubavi i mira“, poručio je, izvijestile su sestre karmelićanke.

BISKUP IVAN ŠAŠKO PREDVODIO MISU ZAZIVA DUHA SVETOGA NA POČETKU 356. AKADEMSKE GODINE

10. listopada 2024.

Svečano euharistijsko slavlje Zaziva Duha Svetoga na početku 356. akademske godine na fakultetima i akademijama Sveučilišta u Zagrebu predvodio je pomoćni biskup zagrebački mons. Ivan Šaško u četvrtak 10. listopada u Bogoslužnom prostoru bl. Alojzija Stepinca. Na euharistijskom slavlju koncelebrirali su o. d. dekana Katoličkog bogoslovnog fakulteta sveučilišta u Zagrebu fra Mario Cifrak, dekan Fakulteta filozofije i religijskih znanosti p. Ivan Šestak, profesori na KBF-u preč. Denis Barić i vlč. Taras Barščevski, rektor Nadbiskupskog bogoslovnog sjemeništa u Zagrebu preč. Vlado Razum, profesori Katoličkog bogoslovnog fakulteta i Fakulteta filozofije i religijskih znanosti, povjerenik za pastoral mladih vlč. Filip Šešek te odgojitelji i duhovnici u Nadbiskupskom bogoslovnom sjemeništu u Zagrebu.

Na početku misnog slavlja biskup Šaško istaknuo je da je »lijepo vidjeti i osjetiti zajedništvo profesora i studenata. Nema jasnijega načina pokazivanja koliko je važno i kakvo je djelo prenošenje i usvajanje znanja, izgradnja osobe i poštovanja jednih prema drugima, od uzajamne molitve učitelja i učenika. Ovo se slavlje ne tiče samo jedne sveučilišne zajednice. Po svojoj veličini i važnosti u našoj domovini Sveučilište u Zagrebu ima posebnu težinu i odgovornost za cijelo hrvatsko društvo.«

Tumačeći evanđelje biskup je naglasio da je za Isusa »molitva uprisutnjenje; molitva je blizina lica nebeskoga Oca, lica prijatelja. Čuli smo kako Isus govori o tri prijatelja: o čovjeku koji je izašao u noć do kuće jednoga prijatelja; kucao je i tražio kruha, ne za sebe nego za drugoga prijatelja« te je nadodao da su »kruh i prijatelji potrebni i dovoljni za dobar život. Ovaj svijet i njegove noći prekriveni su mrežom staza koje nas vode od čovjeka

do čovjeka, od doma do doma, od srca do srca. U svim našim razočaranostima Isus nas po molitvi uči vidjeti da je svijet isprepleten mrežom povjerenja: moliti znači tražiti i dijeliti kruh; povezivati ljude i stvarati tkivo povjerenja.«

»Tkogod radi na sveučilištu lako uočava učinke prevladavajućega društvenog konformizma koji si je dopustio opasnu površnost, banalizaciju i slabljenje odnosa između odgoja, obrazovanja i kulture. Jer, kada kultura, koja uvijek ima vezu s javnim i političkim, gubi iz vidika svoju svrhu, to jest da bude na službu osobe i zajednice, ulazi u živi pijesak besmisla«, rekao je biskup Šaško te naglasio da »Hrvatska pokazuje jasne znakove odricanja od nosivih uporišta i prihvaćanja dezorijetiranosti. Međutim, kada društva bježe od odgovornosti za budućnost, tako da budućnost svode na razne oblike i kopije zatvorenosti u sadašnjost, institucije i glavni društveni nositelji ostaju pritiješnjeni u neizbježnoj dekadenciji.«

»Vjerujem da nema nikoga među nama tko ne bi nosio neke nade, od sasvim malenih, svakidašnjih, do najvećih, protegnutih daleko u vrijeme. No, postoji li nada koja seže onkraj vremenitosti i prolaznosti? Bilo bi iznimno korisno pokušati otkriti što je temeljna vodilja u svakome studentskom programu; koje nade stoje u pozadini i do kuda sežu njihova dolazišta. To negdje stoji u odlomcima s podnaslovima o „viziji i misiji“ ili, rečeno crkvenim jezikom, o pozivu i poslanju«, rekao je biskup.

»Večeras je moja nakana Gospodinu protkana upravo tom molbom za osluškivanje čežnje i buđenja nade koju nam je Bog darovao u Kristu i koju želi razariti svojim Duhom. Ako toga nema, naša svakidašnjica, studiranje i naši odnosi, završavaju u nekome intermezzu koji kao da ne treba nastavak glazbe; naš narod i društvo kao da su

zaustavljeni i bez poleta, s ljudima nesposobnim za nove korake, nespremnima čak i jasno izraziti svoje neslaganje s besmisлом. U tome je velika odgovornost nas vjernika, nas Crkve, da ne šutimo i ne budemo mirni pred beznađem i besmisлом», zaključio je biskup Šaško.

Na kraju misnog slavlja o. d. dekana KBF-a fra Mario Cifrak zahvalio je mons. Ivanu Šašku na predvođenju misnog slavlja i upućenim riječima te je pozdravio rektora Sveučilišta u Zagrebu prof.

dr. sc. Stjepana Lakušića, kao i sve prorektore, dekanice, dekane, prodekanice, prodekane, profesorice, profesore, djelatnike i studente. »Duh Božji neka nas vodi u miru i radosti i prati naš rad. Ovo slavlje je uvijek lijepo zbog suradnje naših studenata pjevača i dušobrižnika u pastoralu mladih«, zaključio je fra Cifrak.

Euharistijsko slavlje animirao je Zbor Instituta za crkvenu glazbu Katoličkoga bogoslovnog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu.

RELIKVIJA SV. FRANJE ASIŠKOG DOČEKANA U ZAGREBU

10. listopada 2024.

Relikvija krvi sv. Franje Asiškog dočekan je u četvrtak 10. listopada 2024. u bazilici sv. Antuna Padovanskog na zagrebačkom Svetom Duhu. Nakon svečane procesije s relikvijom, uslijedio je prigodni program te euharistijsko slavlje koje je predvodio župnik i rektor bazilike fra Ivan Marija Lotar u zajedništvu s brojnim svećenicima i vjernicima.

Fra Ivan Lotar u homiliji je nazočnima postavio pitanje što je pred njima rekavši da je to znak nade, znak da se može. »Može se postati svetim, velikim u Božjim očima! Sveci su nam u svojim relikvijama tiho svjedočanstvo beskrajne ljubavi Božje koja se proslavlja po slabosti ljudskoj. No, i po ljudskoj predanosti, otvorenosti Božjemu Duhu i Njegovim darovima, Njegovim plodovima«, istaknuo je. Osvrćući se na liturgijska čitanja, rekao je da sv. Pavao upozorava »da se ne damo opčarati djelima tijela. Na koja djela se točno misli? Na uzdanje u vlastitu pravednost. O, kako se varamo mislimo li da se vlastitom umišljenom dobrotom i pravednošću možemo spasiti«, ustvrdio je dodavši da sv. Franjo uči da nema spasenja ni duhovnoga rasta bez Raspetoga.

»Isus nam je dao primjer požrtvornosti i sebedarja po križu do slave uskrснуća. Drugoga puta nema. Kada malo bolje analiziramo svoj život, ništa vrijednoga u životu nismo stekli bez žrtve, bez odricanja. Kako bismo znali čega se i koga odreći, moramo dobro razvrstati prioritete u životu i pitati se danas: što je važno, tko mi je važan ili - bolje rečeno - bitan, bez koga ili čega ne mogu i ne želim biti?«, poručio je propovjednik.

Govoreći o naviještenom evanđeoskom ulomku, kazao je da brojni vjernici svoju vjeru žive iz puke navike ili običaja, a da nikada nisu

ozbiljno zaronili u Božje dubine. »Sveti Franjo je uvijek podsjećao svoje suvremenike na dobrotu i blizinu Oca Nebeskoga. Čak i kada je doživio nerazumijevanje i privremeno odbacivanje od svoga zemaljskoga oca Petra, uvijek je znao da je Otac Nebeski tu uvijek za njega. Pitam se, imamo li mi tu svijest? U srži naše vjere je upravo taj odnos i ta svijest. S tim sve počinje i završava«, naglasio je.

Rekao je da je nedavno načuo kako se Bog »sigurno ne bavi našim svakodnevnim trivijalnostima. A čime bi se trebao baviti? Imam dojam da mi Boga previše humaniziramo, svodimo na čovjeka - što je teška sablazan i još veća glupost. Bog se bavi svime i svima i to mu nije problem za sve nas istovremeno činiti«, ustvrdio je te upitao koji dobar otac nije zainteresiran za svaki segment djetetova života. »Koji se to ne veseli svakom djetetovom uspjehu i ne žalosti svakom porazu? Koji to dobar otac ne suosjeća, ne oprašta, ne odgaja - ako treba i odrješitošću? Tako i naš Nebeski. Imam dojam da nam ponekad nedostaje 'evanđeoske bezočnosti' - beskrupuloznosti: sve dijeliti sa svojim Bogom, o svemu s Njime razgovarati, nadahnuća Njegova Duha slušati - i poslušati«, istaknuo je fra Ivan. Dodao je da tome poučava i sveti Franjo. »Mi fratri diljem svijeta, generacije i generacije Bogu posvećenih osoba; svih vremena, kontinenata, naroda, kultura i društvenih stanja, baš kao i vi vjernici koji s nama o Bogu učite, Boga slavite, duhovno rastete i Bogu se posvećujete; svi zajedno smo baštinici franjevačkoga pokreta, franjevačkoga duha i franjevačkoga puta u nebo! Činimo to i dalje, kao i do sada: zajedno«, zaključio je homiliju župnik Lotar.

Nakon misnog slavlja, vjernici su imali priliku častiti relikviju sv. Franje.

NA HRVATSKOM KATOLIČKOM SVEUČILIŠTU ODRŽAN ZNAJSTVENI SIMPOZIJ POVODOM PROSLAVE FRANJEVAČKIH JUBILEJA

11. listopada 2024.

Na Hrvatskom katoličkom sveučilištu u Zagrebu održan je u petak 11. listopada 2024. znanstveni simpozij povodom proslave 800. obljetnice stigmatizacije sv. Franje te ostalih franjevačkih jubileja.

Govor prilikom otvaranja simpozija uputio je predsjednik Odbora za proslavu franjevačkih jubileja fra Miljenko Hontić, a program simpozija vodila je Tanja Maleš. Simpoziju su prisustvovali i dvojica franjevačkih biskupa, krčki biskup Ivica Petanjak i požeški biskup Ivo Martinović, koji je pozdravio okupljene.

Predavanja su održali Renato Matić („Od inspiracije do institucije“), s. Valerija Kovač („Sv. Franjo Božji čovjek za današnje vrijeme“), fra Ante Bekavac („Aktualnost Franjinog Pravila danas“), s. Marija Pehar („Jedinstveno otajstvo Boga u Utjelovljenju i Križu“), fra Bojan Rizvan („Greccio - otajstvo utjelovljenja - Euharistija“), fra Marinko Pejić („Stigmati, po njegovim ranama smo izliječeni“, fra Ivan Šarčević („Pjesma stvorova“) i s. Ivanka Mihaljević („Odsijevati ljepotom evanđelja i našeg franjevačkog poziva“).

Za sve prisutne sudionike znanstvenog simpozija pučka kuhinja Doma sv. Antuna Padovanskog na Svetom Duhu priredila je ručak te su sudionici na taj način podržali karitativno djelovanje pučke kuhinje.

Dan ranije, u četvrtak 10. listopada, relikvije sv. Franje „hodočastile su“ u Samostan Bezgrešnog Začeca Blažene Djevice Marije u Dubravi. Ondje je upriličeno molitveno bdjenje, koje je predvodio ministar Hercegovačke provincije Uznesenja Blažene Djevice Marije fra Jozo Grbeš. Tekstove razmatranja o franjevačkom Pravilu, jaslicama, stigmama, Pjesmi stvorova i tranzitusu (obredu preminuća sv. Franje) priredio je Stjepan Lice.

Franjevačke obitelji od 2023. do 2026. obilježavaju velike franjevačke obljetnice: 2023. osamsto godina od Franjevačkog Pravila i Božića u Grecciu, 2024. godine 800. obljetnica dara stigmi, 2025. isti jubilej za Pjesmu stvorova, a 2026. osamsto godina od preminuća sv. Franje.

Proslava spomenutih franjevačkih jubileja u Zagrebu, od 10. do 11. listopada, održana je pod geslom „Osam stoljeća svjetlo Evanđelja po tebi, Franjo, svijet obasjava!“

NADBISKUP DRAŽEN KUTLEŠA SLAVIO MISU PRIGODOM DOLASKA RELIKVIJE SV. FRANJE U ZAGREB

11. listopada 2024.

Zagrebački nadbiskup i metropolit Dražen Kutleša predvodio je u petak 11. listopada 2024. euharistijsko slavlje u bazilici sv. Antuna Padovanskog na zagrebačkom Svetom Duhu prigodom dolaska relikvije krvi sv. Franje Asiškoga u Zagreb. Suslavili su požeški biskup Ivo Martinović i krčki biskup Ivica Petanjak te brojni svećenici.

Na početku mise provincijal Hrvatske provincije sv. Jeronima franjevaca konventualaca fra Miljenko Hontić je pozdravio sve u ime domaćina, svetoduških franjevaca konventualaca, kao i u ime organizatora proslave franjevačkih jubileja. Kazao je da je po sv. Franji svjetlo evanđelja obasjalo

cijeli svijet. „Stoga smo u Vijeću franjevačkih zajednica zaželjeli da nam ova proslava bude novi poticaj i podsjetnik kako smo i sami pozvani odsijevati ljepotom evanđelja i vlastitoga poziva jer je svetost najljepše lice Crkve, kako je to rekao papa Franjo u svojoj apostolskoj pobudnici Gaudete et exsultate“, poručio je.

Na kraju misnoga slavlja, nazočnima se obratila predsjednica Vijeća franjevačkih zajednica s. Darija Jovanović zahvalivši Bogu na sv. Franji i obljetnicama koje obilježavaju. Zahvalila je također nadbiskupu Kutleši na upućenim riječima, biskupima Martinoviću i Petanjku te svima

drugima koji su omogućili i sudjelovali u obilježavanju franjevačkih jubileja. Rekla je da Isus i danas svima poručuje: „Idi, kreni, učini nešto za druge. Ne misli samo na sebe, ne budi sebičan, jer ono što egoistički skupiš samo za sebe, nestaje s tobom, li ono što drugima velikodušno i iz ljubavi daruješ, ostaje trajno.“

Nakon završnog blagoslova, vjernici su imali priliku iskazati čast relikviji krvi sv. Franje Asiškoga.

Liturgijsko pjevanje predvodio je Mješoviti zbor franjevačkih provincija iz Hrvatske te Bosne i Hercegovine.

U KARLOVCU PROSLAVLJENA SVETKOVINA 50. GODIŠNJICE POSVETE NACIONALNOG SVETIŠTA SV. JOSIPA

12. listopada 2024.

Svetkovina pedesete godišnjice posvete crkve proslavljena je u subotu 12. listopada 2024. u Nacionalnom svetištu sv. Josipa u Karlovcu euharistijskim slavljem koje je predslavio je zagrebački nadbiskup Dražen Kutleša.

Na početku misnoga slavlja okupljeni narod pozdravio je upravitelj svetišta mons. Antun Sente. Spomenuo se 10. obljetnice smrti graditelja svetišta mons. Marijana Radanovića, 40. obljetnice obnovljenog izdavanja Glasnika sv. Josipa i 60. obljetnice objavljivanja župnog lista. Podsjetio je na 1984. kada je kardinal Franjo Šeper posvetio crkvu sv. Josipa i na odluku hrvatskih biskupa predvođenih zagrebačkim nadbiskupom Franjom Kuharićem iz 1987. o proglašenju crkve sv. Josipa nacionalnim svetištem te na povijest Molitvenih vjenčića Prečistog Srca Josipovog.

Uvodeći u euharistijsko slavlje mons. Kutleša je naglasio da su obljetnice prilika da si vjernici posvijeste i upitaju se vrše li one odgovornosti koje im je Bog povjerio. U homiliji je naglasio da iza velikih plodova mons. Marijana Radanovića stoje žrtva, odricanje, predanost i upornost. Rekao je da se u riječima i životu graditelja svetišta sv.

Josip može prepoznati kao duhovni uzor - uzor vjere, poniznosti i slobode.

Na kraju misnog slavlja, mons. Sente je zahvalio nadbiskupu na dolasku te mu uručio formular s popunjenim informacijama za proglašenje crkve sv. Josipa manjom bazilikom. Mons. Kutleša je zahvalio upravitelju svetišta na svemu što čini posljednjih godina i pohvalio ga jer „hodočasnika iz godine u godinu ima sve više“.

Rodbini mons. Radanovića, dvojici njegovih nećaka i nećakinji, nadbiskup je darovao statue sv. Josipa s upisanim spomenom obljetnice, kao i vlč. Nikoli Sanjkoviću, prvom kapelanu mons. Radanovića. Također, uručio je plaketu Nacionalnog svetišta mons. Ferdinandu Vražiću, za dugogodišnje uređivanje župnog lista, i s. Brigiti Badanjak, kao predstavnici svih sestara kćeri Božje ljubav koje su surađivale s mons. Radanovićem.

Nadbiskupu je darovana umjetnička slika, rad akademskog slikara Ivana Ivice Marekovića.

Vjernici su prije euharistijskog slavlja molili pobožnosti sv. Josipu, a od 9 do 12 sati imali priliku pristupiti sakramentu pokore.

ZAPOČEO PROGRAM STRUČNOG USAVRŠAVANJA NASTAVNIKA I DJELATNIKA U KATOLIČKIM ŠKOLAMA

11. i 12. listopada 2024.

U prostorima Nadbiskupske klasične gimnazije s pravom javnosti u Zagrebu održan je u petak 11. i subotu 12. listopada prvi ciklus Programa stručnog usavršavanja nastavnika i djelatnika u

katoličkim školama, izvijestio je Nacionalni ured za katoličke škole Hrvatske biskupske konferencije.

Susret je održan u organizaciji Hrvatskog katoličkog sveučilišta u Zagrebu i Nacionalnog ureda

Hrvatske biskupske konferencije za katoličke škole.

Četrdesetak polaznika iz desetak katoličkih škola su se upoznali s poviješću Katoličke Crkve i njezinim naukom slušajući predavanja o temama:

Sakramenti Crkve, Povijest Crkve i katoličkog školstva, Izvori Crkvenog nauka te Evangelizacija i misijsko poslanje, koja su održali profesori s Hrvatskog katoličkog sveučilišta i Katoličkog bogoslovnog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu.

KRŠTENJE SEDMOG DIJETETA OBITELJI FUČEC U ŽUPI SV. IVANA NEPOMUKA, STUPNIK-LUČKO

12. listopada 2024.

U Župi sv. Ivana Nepomuka, Stupnik-Lučko, u subotu 12. listopada 2024. župnik preč. Dubravko Škrlin Hren krstio je u ime Nadbiskupskoga duhovnoga stola Ivana Rafaela, sedmo dijete u obitelji Borisa i Marinele Fučec.

Darujući obitelj u ime Zagrebačke nadbiskupije, krstitelj je prenio čestitke i pozdrave nadbiskupa Dražena Kutleše te pozvao roditelje i kumove da zahvaljuju Bogu za dar novokrštenika i da uvijek iznova zazivaju svjetlo Duha Svetoga za pomoć u vršenju roditeljske službe.

ODRŽAN XVII. MEĐUNARODNI SIMPOZIJ CRKVENIH PRAVNIKA

11. i 12. listopada 2024.

Sedamnaesti međunarodni znanstveni simpozij crkvenih pravника, na temu *Pravne osobe Katoličke Crkve i vlasništvo dobara*, održan je 11. i 12. listopada 2024. u Ludbregu. Pod sponzorstvom Hrvatske biskupske konferencije, Simpozij je organiziralo Hrvatsko kanonističko društvo u suorganizaciji Varaždinske biskupije te Katoličkoga bogoslovnog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu. Simpozij je okupio crkvene i civilne pravnike, djelatnike i vanjske suradnike crkvenih sudova te kancelare i ekonomie biskupijâ iz Hrvatske, Bosne i Hercegovine, Srbije i Slovenije.

Svečanom otvorenju prisustvovali su mons. Bože Radoš, varaždinski biskup, mons. Mate Uzinić, riječki nadbiskup i metropolit te duhovni voditelj Hrvatskoga kanonističkog društva i mons. Andrej Saje, novomeški biskup i predsjednik Slovenske biskupske konferencije.

Pozdravnu riječ okupljenima na otvorenju Simpozija uputio je dr. sc. Ivica Ivanković Radak, dosadašnji predsjednik Hrvatskoga kanonističkog društva, zahvalivši biskupu domaćinu i istaknuvši posebno značajnim susret u mjestu gdje se časti Predragocjena Krv Kristova. Osvrćući se na temu ovogodišnjeg Simpozija, naglasio je da je njena aktualnost nedvojbenâ, jer duboko prožima

odnos Crkve i države, iako se o njoj manje raspravlja unutar kanonsko-pravnih krugova. Stoga je osobito zahvalio predavačima na spremnosti da pomognu u aktualizaciji te važne teme.

Nakon zajedničke molitve, riječ pozdrava izrekao je i mons. Bože Radoš. Izrazio je radost što se ovogodišnji Simpozij održava u Svetištu Predragocjene Krvi Kristove, srcu hodočasničkog događanja koje mnogima vraća nadu i iz kojega se vraćaju osnaženi. Podsjetivši da je srce središte krvotoka, istaknuo je da i pravnike i pravo u Crkvi doživljava kao mrežu, *krvotok* kroz koji teče Isusova poruka, stoga je zaželio svim sudionicima da ovim Simpozijem „osvježe krvne žile da bi u svim porama crkvenog života krv mogla teći tako da hrani cijelo tijelo Crkve“.

Mons. Mate Uzinić, duhovni voditelj Društva, u prigodnoj riječi posebno je naglasio važnost izabrane teme jer se pitanje odnosa prema materijalnim dobrima u Crkvi treba preciznije regulirati. Kao glavni problem koji Crkvu udaljava od Kraljevstva Božjeg prema kojem bi trebala voditi, istaknuo je situacije kad „Crkvi bogatstvo postane cilj, a prestane biti sredstvo. Preduvjet Crkvi na tom putu je da *ostavi sve i krene za Isusom*, iako se tada postavlja logično pitanje kako vršiti

poslanje Crkve bez materijalnih dobara.« Stoga je mons. Uzinić upozorio da Crkva mora biti pozorna da ne zamijeni vrijednosti nego da sva dobra koja posjeduje koristi za svoje poslanje.

Pozdravni govor prof. dr. sc. Marija Cifraka, o. d. dekana Katoličkoga bogoslovnog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu, pročitao je mr. sc. Josip Horvat, asistent na Katedri kanonskog prava Katoličkoga bogoslovnog fakulteta u Zagrebu. Izrazio je uvjerenje da će „cjelina izlaganja i bogatstvo različitosti tema izlagača doprinijeti progresu ove teme kako na crkvenom tako i na društvenom području, posebice s obzirom na bolje razumijevanje pravne problematike koju obrađuje tema ovogodišnjeg Simpozija“.

Prvoga dana Simpozija održana su predavanja: Subjektivitet *pravnih osoba* u rimskoj i kanonskoj pravnoj tradiciji (dr. sc. Tomislav Karlović, Zagreb); Bitni elementi moralnih i pravnih osoba Katoličke Crkve (dr. sc. Sebastijan Valentan, Ljubljana); Vrste crkvenih pravnih osoba. Osvrt na staro i novo kanonsko pravo (lic. iur. can. Ivan Rak, Varaždin); Pretpostavke za djelovanje pravnih osoba Katoličke Crkve (dr. sc. Lucija Boljat, Zagreb; lic. theol. i lic. iur. can. Josip Horvat, Zagreb); Imovinska sposobnost crkvenih pravnih osoba (dr. sc. Ilija Marković, Sarajevo). Izlaganja su otvorila sadržajnu raspravu koja se fokusirala na pitanja glede usklađivanja i pojašnjenja kanonsko-pravnih i hrvatskih civilno-pravnih termina u području pravnih osoba i vremenitih dobara što se pokazalo nužnim za daljnje korake priznavanja i djelovanja pravnih osoba Katoličke Crkve i Republike Hrvatske.

U poslijepodnevnom satima sudionici Simpozija obišli su Varaždin i posjetili Gradski muzej, a prvi dan Simpozija završio je euharistijskim slavljem u katedrali Uznesenja Blažene Djevice Marije na nebo koje je predvodio mons. Bože Radoš, biskup varaždinski, uz mons. Matu Uzinića, mons. Andreja Sajeta i mons. Josipa Mrzljaka. U prigodnoj homiliji mons. Radoš se osvrnuo na evanđeoski ulomak liturgije dana sagledavajući ga iz perspektive „suka, pravnik, sudnice u kojoj se često nalazite“. U evanđelju optužuju Isusa i pokreću kazneni postupak, najvjerojatnije po službenoj dužnosti je se ne slažu s njim, za „kazneno djelo“ za koje po zakonu nema propisane kazne - da po Beelzebulu, poglavici đavolskom, izgoni đavle. Za to ga optužuje *elita* koja dobro poznaje i savršeno obdržava Mojsijev zakon, ali kojoj ne smeta djelo koje Isus čini, nego Isus sam. Žele ga staviti u krug ljudi koji čine zlo, žele ga odbaciti da ne moraju mijenjati sebe i pravila svog

života. Međutim, iako zlo nikad ne miruje, Isus im govori da dolazi onaj koji je spreman pobijediti zlo. „Dobro je jače od svakog zla, Isusova ljubav je moćnija od bilo kojeg grijeha i slabosti“, On „kad dolazi u sudnicu ne sudi prema našim djelima, nego po svojoj dobroti, njegova presuda je uvijek oslobađajuća“, naglasio je mons. Radoš. Zaključujući homiliju, mons. Radoš je istaknuo da, iako čeznemo za čistom nutrinom, „nije dovoljno biti čist, ne ogriješiti se ni o jedan kanon ili paragraf zakona“, nego se uvijek trebamo osloniti na Isusa. „Ako Gospodin nije gospodar našeg života, tada će se u našoj kući nastaniti zlo. Onaj tko je potpuno čist nije savršen. Savršen je onaj koji oslonac traži u Bogu, tko je dopustio da Isus uđe i nastani se u njegovu životu“, zaključio je mons. Radoš.

Tijekom drugoga dana Simpozija održana su predavanja: Oduzimanje imovine pravnim osobama Katoličke Crkve na području Biskupske konferencije Jugoslavije u 20. stoljeću (dr. sc. Nada Mikulandra, Šibenik); Povrat crkvene imovine oduzete u vrijeme jugoslavenske komunističke vladavine: načela i provedba (dr. sc. Danijela Rupčić, Zagreb); Stjecanje vlasništva *zastarom, dosjelošću i otuđenjem*: suodnos rimskog, kanonskog i suvremenog hrvatskog prava (dr. sc. Henrik-Riko Held, Zagreb); Sudbina imovinskih dobara u slučaju ujedinjenja, diobe i prestanka javnih pravnih osoba (dr. sc. Slavko Zec, Rijeka); *Sporazum o utvrđivanju sljedništva pravnih osoba Katoličke Crkve u Republici Hrvatskoj*: polazišta, sadržaj i primjena (dr. sc. Ivan Milotić, Zagreb); Postupak *izvlaštenja* crkvenog dobra javne pravne osobe (dr. sc. Mateja Held, Zagreb); Isprave i evidencije o vlasništvu - preduvjeti za primjenu učinkovitih modela upravljanja vremenitim dobrima (Tomislav Sadrić, mag. iur., Zagreb). Simpozij je zaključen završnom raspravom u kojoj su otvorena mnogovrsna pitanja vezana uz utvrđivanje vlasništva te postupke otuđenja i eksproprijacije vremenitih dobara različitih pravnih osoba.

Dan prije otvaranja Simpozija, u četvrtak, 10. listopada 2024. godine, održana je XIV. redovita (izborna) skupština Hrvatskoga kanonističkog društva za novo mandatno razdoblje. Za predsjednicu HKD-a izabrana je izv. prof. dr. sc. Lucija Boljat, za potpredsjednika dr. sc. Ivica Ivanković Radak, a za tajnika Mario Pintarić. Osim članova koji ulaze po službi, u Upravni odbor Društva izabrani su mr. sc. Luka Paljević i mr. sc. Josip Horvat. Za članove Nadzornog odbora izabrani su mons. dr. sc. Andrej Saje, mr. sc. Ivan Rak i doc. dr. sc. Marija Džinić.

ZAPOČEO NOVI CIKLUS TEMELJNE FORMACIJE ANIMATORA

12. i 13. listopada 2024.

Novi ciklus Temeljne formacije animatora Zagrebačke nadbiskupije u organizaciji nadbiskupijskog Ureda za pastoral mladih započeo je prvim vikend-susretom koji se održao u samostanu sestara karmelićanki Božanskog Srca Isusova u Hrvatskom Leskovcu 12. i 13. listopada. Susretu pod imenom "Animator: tko, što, zašto?" pristupilo je 29 mladih, a cjelokupni program vodilo je 11 animatora instruktora te povjerenik za mlade vlč. Filip Šešek.

Susret je započeo svetom misom na kojoj je vlč. Filip Šešek u homiliji pozdravio buduće animatore i ohrabrio ih za sudjelovanje u formaciji koje će im donijeti brojna iskustva korisna za njih i one kojima ih Gospodin šalje. Naglasio je kako u animatorskom radu uvijek treba staviti Gospodina na prvo mjesto jer tako ostale stvari dobiju svoje ispravno mjesto.

Nakon svete mise uslijedio je uvod u vikend i program formacije animatora. U vježbi očekivanja mladi su svoja očekivanja i strahove zapisali na plakat da ih podsjeti što sve donose sa sobom na formaciju. U malim grupama mladi su imali priliku detaljnije razgovarati o očekivanjima, ali i iskustvima u radu na župama s djecom i mladima. U razgovoru su otkrili brojne sličnosti koje su iskoristili da osmisle zajedničko obilježje male grupe. Središnje predavanje susreta "Animirati: tko, što

kako?" na zabavan način uz filmske isječke upoznao je mlade s pojmom kršćanskog animatora i animatorskog poslanja.

Praktičan dio animiranja nije izostao sa susreta. Mladi su naučili novi ples koji su ponavljali u gotovo svakoj pauzi u programu. U lovu na blago citati su bili vodilje do skrivenih lokacija na kojima su mladi izvršavali razne zadatke koji su ih vodili do završnog blaga. Večernji program obilježili su scenski prikazi iz filma "Jumanji" koji su se izmjenjivali s igrama u kojima su svi sudjelovali. Dan je završio večernjom molitvom u kojoj su mladi primili upaljene svijeće da ih podsjetite kako su poslani biti sol zemlje i svjetlo svijeta.

Drugi dan susreta započeo je molitvom časoslova, nakon koje su animatori razmišljali o svojem poslanju i o budućnosti koja ih čeka. Sami sebi napisali su pismo koje će otvoriti na posljednjem susretu formacije kako bi se podsjetili s kojim mislima i stavovima su krenuli na put animatorstva. Svetu misu predvodio je povjerenik za mlade vlč. Šešek, koji je u homiliji istaknuo važnost potpunog predanja Gospodinu i razumijevanja vlastite vjere kako bismo u životu znali i mogli činiti ono na što nas Gospodin poziva.

Susret je završio zajedničkim ručkom nakon kojeg su animatori otplesali pozdravni ples.

ZAVRŠEN REDIZAJN I OBNOVA MREŽNIH STRANICA PASTORALNIH UREDA ZAGREBAČKE NADBISKUPIJE I MEĐUBISKUPIJSKIH SUDOVA U ZAGREBU

16. listopada 2024.

Redizajn i obnova mrežnih stranica pastoralnih ureda Zagrebačke nadbiskupije i Međubiskupijskih sudova u Zagrebu završeni su u srijedu 16. listopada objavom nove mrežne stranice Ureda za pastoral braka i obitelji Zagrebačke nadbiskupije.

Nakon što su mrežne stranice Zagrebačke nadbiskupije novo ruho dobile krajem veljače ove godine, pristupilo se redizajnu i izradi novih mrežnih stranica Ureda za pastoral mladih, Ureda

za vjeronauk u školi, Ureda za pastoral braka i obitelji te Međubiskupijskih sudova u Zagrebu.

Tako nove mrežne stranice Ureda za pastoral mladih donose novosti o događanjima za mlade, kao i informacije o programima i projektima Ureda, kao što su Temeljna formacija animatora, ljetovanje mladih na Malom Lošinju, Katolička malonogometna liga i drugo.

Uz dosadašnje najave i vijesti, mrežne stranice Ureda za vjeronauk u školi izdavaju poruke

nadbiskupa Dražena Kutleše vjeroučiteljima i vjeroučenicima, časopis »Lađa«, duhovne misli i kolumne, dok je novost dostupnost kutka za vjeroučitelje.

Na mrežnim stranicama Ureda za pastoral braka i obitelji može se pronaći detaljan raspored zaručničkih tečajeva u cijeloj Zagrebačkoj nadbiskupiji, kao i brojne korisne informacije i

dokumenti koji se tiču bračnog i obiteljskog života, obiteljskih zajednica i slično.

Međubiskupijski sudovi u Zagrebu na svojim mrežnim stranicama donose upute za pokretanje parnice za ništavosti ženidbe, potrebne obrasce, a radi lakšeg snalaženja dostupna je i rubrika »Česta pitanja«.

POVODOM MEĐUNARODNOG DANA BORBE PROTIV SIROMAŠTVA CARITAS ZAGREBAČKE NADBISKUPIJE DODATNO DARIVAO KORISNIKE

17. listopada 2024.

Caritas Zagrebačke nadbiskupije je u četvrtak 17. listopada 2024., povodom Međunarodnog dana borbe protiv siromaštva i socijalne isključenosti, korisnicima Socijalne samoposluge, uz redovitu podjelu prehrambenih i higijenskih proizvoda darivao dodatne pakete hrane.

Caritas Zagrebačke nadbiskupije zahvaljuje svima koji mu novčanim donacijama i donacijama u prehrambenim i drugim proizvodima pomažu osigurati minimalne egzistencijalne uvjete socijalno ugroženim obiteljima i samcima s područja Grada Zagreba, Zagrebačke, Karlovačke i Krapinsko-Zagorske županije.

Socijalna samoposluga Zagrebačkog Caritasa otvorena je 17. prosinca 2009. i u to vrijeme bila je prva takva u Hrvatskoj. Od otvorenja do 31. kolovoza 2024. kroz samoposluhu je podijeljeno pomoći u vrijednosti 5,4 milijuna eura.

U okviru Socijalne samoposluge vrši se priprema i podjela paketa hrane s osnovnim prehrambenim namirnicama te higijenskim proizvodima (sredstva za osobnu higijenu i higijenu prostora) za socijalno ugrožene osobe. Preko Caritasove socijalne samoposluge od 1. siječnja do 31. kolovoza 2024. pomoć je primilo ukupno 3.210 korisnika a podijeljena su 4.963 paketa prehrambenih i higijenskih proizvoda ukupne vrijednosti 323.393,17 eura.

Uz donacije tvrtki, obiteljskih poljoprivrednih gospodarstava i privatnih osoba, posebno značajan doprinos radu Samoposluge dao je i još uvijek daje trgovački lanac LIDL Hrvatska, koji je od početka partner Caritasa Zagrebačke nadbiskupije u ovom projektu.

15 GODINA SURADNJE LIDLA I CARITASA ZAGREBAČKE NADBISKUPIJE

17. listopada 2024.

Na Međunarodni dan borbe protiv siromaštva i socijalne isključenosti, 17. listopada trgovački lanac Lidl Hrvatska i Caritas Zagrebačke nadbiskupije obilježili su 15 godina uspješne suradnje, tijekom koje je Lidl Hrvatska donirao Caritasu robu u vrijednosti više od 1,7 milijuna eura. Povodom obilježavanja petnaestogodišnje suradnje, Lidl je i ovom prilikom Caritasu Zagrebačke

nadbiskupije uručio donaciju u vrijednosti 15.000 eura u proizvodima.

Petnaestogodišnja suradnja Lidla Hrvatska i Caritasa Zagrebačke nadbiskupije počela je upravo na Međunarodni dan borbe protiv siromaštva i socijalne isključenosti 2009. godine. Od tada do danas ostvareni su brojni zajednički uspješni projekti na području djelovanja Zagrebačke

nadbiskupije (Grad Zagreb, Zagrebačka, Karlovačka i Krapinsko-Zagorska županija), a Socijalna košarica - podjela pomoći u naravi u Gajnicama, poznata i kao socijalna samoposluga, je najdugovječniji među njima. U Hrvatskoj danas postoji 38 socijalnih samoposluga, a sve su otvorene po uzoru na ovu, prvu, Caritasovu samoposlugu.

U okviru Socijalne samoposluge pripremaju se i dijele paketi hrane s osnovnim prehrambenim namirnicama te higijenskim proizvodima (sredstva za osobnu higijenu i higijenu prostora) za socijalno ugrožene osobe. Putem Caritasove socijalne samoposluge od 1. siječnja do 31. kolovoza 2024. pomoć je primilo ukupno 3.212 korisnika, a podijeljena su 4.963 paketa prehrambenih i higijenskih proizvoda ukupne vrijednosti 323.393,17 eura. Od otvorenja samoposluge 2009. do 31. kolovoza 2024. putem samoposluge je podijeljeno pomoći u vrijednosti 5,4 milijuna eura.

Caritas zaprima sve više upita za pomoć u hrani, a u posljednje vrijeme sve više i u higijenskim proizvodima. Tako je tijekom 2024. evidentirano novih 109 korisnika socijalne samoposluge. Prema podacima Državnog zavoda za statistiku svaki peti stanovnik (19,2 %) u Hrvatskoj živi u riziku od siromaštva. Socijalno ugroženi stanovnici grada Zagreba iznimno su teško pogođeni ovakvom situacijom jer niska primanja i/ili socijalne naknade više ne pokrivaju niti osnovne

životne potrebe. Iako je Zagreb najmanje siromašan grad u RH, ima treću najveću koncentraciju siromašnih u zemlji i sve je veći broj osoba koje nisu u mogućnosti bez pomoći karitativnih organizacija samostalno zadovoljavati svoje potrebe. Posebno ugrožene su obitelji s više članova, starije i nemoćne osobe, jednoroditeljske obitelji, nezaposleni, osobe s invaliditetom i osobe koje zbog narušenog zdravlja nisu u stanju konkurirati na tržištu rada.

Povodom obilježavanja ove važne obljetnice Lidl je Caritasu Zagrebačke nadbiskupije uručio donaciju u proizvodima u vrijednosti 15 tisuća eura. Donacija je u centralno skladište u Rakitju stigla Lidlovim električnim kamionom, koji predstavlja jedinstveno rješenje opskrbe bez negativnog utjecaja na okoliš. Lidlovo društveno-odgovorno poslovanje, osim humanitarnog djelovanja, uključuje i održivo poslovanje na svim razinama, pa se tako Lidl obvezuje na cilj Net Zero do 2050., na temelju novih ambicioznih klimatskih ciljeva u opskrbnom lancu. Time Lidl ponovno značajno povećava predanost održivom poslovanju i zaštiti klime u okviru svoje međunarodne strategije društveno-odgovornog poslovanja. Lidl u svim zemljama već bilježi značajna smanjenja emisija stakleničkih plinova od 52%, u odnosu na 2019. godinu.

NADBISKUP DRAŽEN KUTLEŠA ZAREDIO OSAMNAESTORICU NOVIH ĐAKONA

19. listopada 2024.

Zagrebački nadbiskup mons. Dražen Kutleša predvodio je u subotu 19. listopada misno slavlje u crkvi sv. pape Ivana XXIII. u zagrebačkoj Dubravi tijekom kojega je za đakone zaredio osamnaestoricu dijecezanskih i redovničkih kandidata.

Koncelebrirali su zagrebački pomoćni biskupi mons. Ivan Šaško i mons. Mijo Gorski, redovnički provincijali, biskupski vikar i kancelar NDS-a preč. Marko Kovač, rektor Nadbiskupskog bogoslovnog sjemeništa preč. Vlado Razum, duhovnici u zagrebačkoj Bogosloviji vlč. Anto Pavlović i vlč. Ivan Grbešić te brojni okupljeni svećenici.

Kandidate za red đakonata predstavio je rektor Bogoslovije preč. Razum, nakon čega su deseterica dijecezanskih i osmorica redovničkih kandidata izrekli svoj »Evo me!«

Nakon homilije ređenici su dali svoja obećanja, a zatim su položili svoje ruke u ruke Nadbiskupa i obećali mu svoju vjernost i poslušnost. Uslijedila je prostracija ređenika i litanije svih svetih. Nadbiskup je zatim u šutnji položio ruke na glavu svakoga ređenika. Nakon polaganja ruku slijedila je posvetna molitva đakonskog ređenja, a đakoni su potom obukli liturgijsko ruho - štolu i dalmatiku, u čemu su im pomagali župnici i redovnički poglavari koji su ih pratili tijekom njihove formacije.

Đakoni su potom iz ruku Nadbiskupa primili evanđelje, nakon čega je uslijedio cjelov mira uz riječi »Mir tebi«, čime Nadbiskup đakone pozdravlja i prima za svoje suradnike. Nakon obreda ređenja nastavljeno je misno slavlje euharistijskom službom.

Sveti red đakonata primili su:

Za Zagrebačku nadbiskupiju:

Dominik ČAUŠIĆ (Župa Bezgrešnog začeca BDM, Valpovo)

Ivan ČUS (Župa sv. Nikole Tavelića, Zagreb - Kustošija)

Matko FILIPOVIĆ (Župa sv. Nikole Tavelića, Zagreb - Kustošija)

Krešimir HARAMIJA (Župa sv. Jurja, Plešivica)

Ivan IVIČEK (Župa sv. Ane, Sveta Jana)

Kristijan KOLONIĆ (Župa Dobrog Pastira, Brestje)

Grgo MARKOVIĆ (Župa Bezgrešnog začeca BDM, Kućine)

Franjo PIŠTELEK (Župa sv. Pavla apostola, Zagreb - Retkovec)

Pavao PRUSINA (Župa sv. Antuna Padovanskog, Humac, BiH)

Luka ŽEŽELJ (Župa sv. Dominika, Konjščina)

Za Hrvatsku franjevačku provinciju sv. Ćirila i Metoda:

Fra Davor PALIĆ, OFM (Župa Uznesenja BDM, Zagreb - Stenjevec)

Za Hrvatsku provinciju sv. Jeronima franjevac konventualaca:

Fra Mateo VUJČIĆ, OFMConv. (Župa sv. Ivana Krstitelja, Pula)

Za Hrvatsku kapucinsku provinciju sv. Leopolda Bogdana Mandića:

Fra Marko NEDIĆ, OFMCap. (Župa Uznesenja BDM, Tolisa, BiH)

Fra Mislav ŠEBEČIĆ, OFMCap. (Župa sv. Leopolda B. Mandića, Zagreb - Dubrava)

Fra Dario TOLIĆ, OFMCap. (Župa sv. Antuna Padovanskog, Sesvetska Sela)

Za Hrvatsku salezijansku provinciju svetog Ivana Bosca:

Fra BEŠLIĆ, SDB (Župa Majke Božje Anđeoske, Sesvetska Sopnica)

Ante BULAT, SDB (Župa sv. Mihovila arkandela, Omiš)

Tomislav ŠIMUNOVIĆ, SDB (Župa Velike Gospe, Rožat (Mokošica), Dubrovnik)

ZAPOČELA ĐAKONSKA PASTORALNA GODINA U NADBISKUPIJSKOM PASTORALNOM INSTITUTU

21. listopada 2024.

U ponedjeljak 21. listopada 2024. godine započeo je program Đakonske pastoralne godine 2024./2025. kojega priprema Nadbiskupijski pastoralni institut u Zagrebu.

U uvodnom susretu okupljenim đakonima obratili su se preč. Vlado Razum, rektor Nadbiskupskog bogoslovnog sjemeništa i preč. mr. sc. Ivan Lukić, ravnatelj Nadbiskupijskog pastoralnog instituta i voditelj Đakonske pastoralne godine, koji su predstavili program koji će se odviti ove godine. Đakoni će tijekom prvog i drugog studijskog tjedna, od 21. do 31. listopada 2024. godine, sudjelovati na predavanjima na kojima će se upoznati sa središnjim tijelima Zagrebačke nadbiskupije, njihovim značenjem i pastoralnim poslanjem, te sa službom župnika i župnog vikara.

Ove pastoralne godine program pohađa ukupno 24 đakona, pripravnika za prezbiterat,

iz Zagrebačke nadbiskupije, Sisačke biskupije, Hrvatske franjevačke provincije sv. Ćirila i Metoda iz Zagreba, Hrvatske provincije sv. Jeronima franjevac konventualaca, Hrvatske kapucinske provincije sv. Leopolda Bogdana Mandića, Hrvatske dominikanske provincije Navještenja BDM, Hrvatske pokrajine Družbe Isusove, Hrvatske salezijanske provincije sv. Ivana Bosca i Hrvatske delegature Družbe misionara Krvi Kristove.

Program Đakonske pastoralne godine sastoji se od tri dijela: obrazovno-studijskog, koji se održava u šest studijskih tjedana u organizaciji Instituta; pastoralno-praktičnog pastoralnog praktikuma, koji se odvija u župama; kao i odgojno-duhovnog, za koji je zaduženo Nadbiskupsko bogoslovno sjemenište i redovničke formacijske kuće.

OTVORENA NOVA SVEUČILIŠNA KNJIŽNICA HRVATSKOG KATOLIČKOG SVEUČILIŠTA

21. listopada 2024.

U ponedjeljak 21. listopada 2024. u 8 sati Sveučilišna knjižnica Hrvatskog katoličkog sveučilišta otvorila je svoja vrata za akademsku zajednicu HKS-a.

Korisnici knjižnice u prvo vrijeme koristit će dvije čitaonice u prizemlju i na prvom katu te prostoriju za druženje i odmor u prizemlju. Radno vrijeme knjižnice bit će od ponedjeljka do petka od 8 do 19 sati.

SVEČANO OBILJEŽEN DAN SVEUČILIŠNOG ODJELA ZA SOCIOLOGIJU NA HKS-U

22. listopada 2024.

U utorak 22. listopada 2024. svečano je obilježen Dan Sveučilišnog odjela za sociologiju. Misno slavlje predvodio je prof. dr. sc. Stjepan Baloban, pročelnik Centra za promicanje socijalnog nauka crkve pri Hrvatskoj biskupskoj konferenciji, u koncelebraciji s rektorom Hrvatskog katoličkog sveučilišta prof. dr. sc. Željkom Tanjićem, prof. dr. sc. Antom Crnčevićem, prorektorom za poslanje, identitet i kvalitetu, prof. dr. sc. Jerkom Valkovićem sa Sveučilišnog odjela za komunikologiju i vlač. Darkom Roginom.

Profesor Baloban u svojoj je homiliji istaknuo tri poruke o miru i budnosti. Prva je ona iz poslanice sv. Pavla Efežanima koja ukazuje na mir koji omogućuje Isus Krist, druga je iz Luki-nog evanđelja u kojemu Isus poziva svoje učenike na budnost, a treća je poruka vezana uz sv. Ivana Pavla II., zaštitnika Sveučilišnog odjela za sociologiju HKS-a, poruka pomirenja ratom podijeljenoga svijeta: „Dobro se iznova sjetiti riječi sv. Pavla Ivana II. s početka njegove papinske službe - „Ne bojte se! Otvorite, štoviše, širom otvorite vrata Kristu. Krist zna što je u čovjeku!“. U svojoj homiliji profesor Baloban se osvrnuo i na učenje pape Ivana Pavla II. i njegovo tumačenje i zauzimanje za solidarnost: »Solidarnost kao krepost i vrlinu papa Ivan Pavao II. tumači kao 'čvrstu i postojanu odlučnost zauzeti se za opće dobro, to jest za dobro svih i svakoga' (Sollicitudo rei socialis, 38). Osim toga solidarnost je socijalno načelo kojim se uređuju institucije kako bi one mogle služiti čovjeku. Drago mi je da je Dan Sveučilišnog odjela za sociologiju u znaku solidarnosti, u

znaku humanitarnog rada za bližnje, siromašne i marginalizirane članove hrvatskog društva. To je svakako u skladu s učenjem vašeg zaštitnika sv. Ivana Pavla II«. Na kraju homilije propovjednik je studente je pozvao da istražuju i da se ne boje istraživati, ali isto tako da budu otvoreni za suradnju sa svima onima kojima je na srcu opće dobro hrvatskoga naroda, društva i države.

Svečanost se nastavila akademskim činom u dvorani »Bl. Alojzije kard. Stepinac« u kojoj su prisustvovali pročelnik Centra za promicanje socijalnog nauka crkve pri Hrvatskoj biskupskoj konferenciji prof. dr. sc. Stjepan Baloban, prodekanica za nastavu Katoličkoga bogoslovnoga fakulteta Sveučilišta u Zagrebu prof. dr. sc. Ružica Razum, predstojnik Instituta religijskih znanosti izv. prof. dr. sc. Denis Barić, pročelnici Sveučilišnih odjela i prodekani Medicinskog fakulteta Hrvatskog katoličkog sveučilišta, profesori i vanjski suradnici Sveučilišnog odjela za sociologiju te velik broj studenata, alumna, prijatelja Odjela i suradnika s drugih znanstvenih institucija.

U ime Hrvatskog katoličkog sveučilišta okupljenima je dobrodošlicu i čestitku rektor prof. dr. sc. Željko Tanjić. U svom je govoru istaknuo kako današnji dan nije samo prilika da se osvrnemo na postignuća i uspjehe našeg odjela, već i da izrazimo zahvalnost svim članovima naše akademske zajednice koji neumorno rade na jačanju i razvoju našega Sveučilišta. Rektor je posebno istaknuo i institucionalni doprinos članova Sveučilišnog odjela za sociologiju, koji su odigrali ključnu ulogu u više važnih projekata koji oblikuju budućnost

našeg sveučilišta. „Vaša posvećenost i predanost bili su neprocjenjivi tijekom procesa reakreditacije Sveučilišta. Vaš rad i zalaganje pomogli su nam da dodatno unaprijedimo naše akademske standarde i osiguramo da naše Sveučilište nastavi ispunjavati najviše kriterije izvrsnosti, a veliku zahvalnost dugujemo i svima koji su uključeni u pripremu novih studijskih programa - novih smjerova diplomskih studija i cijelih novih studijskih programa i fakulteta“, rekao je rektor.

Nova pročelnica Sveučilišnog odjela za sociologiju doc. dr. sc. Ivana Brstilo Lovrić u svojem je obraćanju zahvalila svima koji pridonose i daju na vrijednosti radu Odjela te je okupljenima predstavila rad Odjela kroz proteklu godinu koji je obilježen brojnim uspjesima - znanstvenim monografijama, vanjskim predavanjima, sudjelovanjima na konferencijama, izdanim knjigama i znanstvenim radovima te brojnim drugim aktivnostima. Na kraju je studentice i studente podsjetila na poruku sv. Ivana Pavla II. - da su oni budućnost i nada, da ustraju i da ne čekaju da odrasli odluče o svemu, već da preuzmu odgovornost u svoje ruke.

Ovom prigodom dodijeljena su i priznanja studentima Sveučilišnog odjela za sociologiju u tri kategorije: za najbolji akademski uspjeh, najbolji diplomski rad i u kategoriji za izniman izvannastavni angažman. Priznanje za najbolji akademski uspjeh ostvaren u akademskoj godini 2023./2024. dodijeljeno je Viktoriji Lončarić, za I. godinu sveučilišnog prijediplomskog studija Sociologija, s težinskim prosjekom ocjena 4.130; Lani Mamuli, za III. godinu sveučilišnog prijediplomskog studija Sociologija, s težinskim prosjekom ocjena 4.949; Beati Patljak, za I. godinu sveučilišnog diplomskog studija Sociologija - Upravljanje i javne politike, s težinskim prosjekom ocjena 4.339; Lani Jakupić, za II. godinu sveučilišnog diplomskog studija Sociologija-Upravljanje i javne politike, s težinskim prosjekom ocjena 5.000 i Karli Arar, za II. godinu

sveučilišnog diplomskog studija Sociologija-Upravljanje i javne politike, s težinskim prosjekom ocjena 5.000.

Priznanje za najbolji diplomski rad u akademskoj godini 2023./2024. dodijeljeno je Marti Čagalj, za diplomski rad „Sociološki uvidi u modnu praksu mladih i modnih dizajnera u Hrvatskoj: od konzumerizma do održivosti“ izrađen pod mentorstvom doc. dr. sc. Ivane Brstilo Lovrić.

Priznanje za izniman izvannastavni angažman u akademskoj godini 2023./2024. u cilju promicanja Odjela i struke dodijeljeno je studentici Emi Strbad i studentu Peri Josipu Maslaču, za brojne aktivnosti kojima su pridonijeli kvaliteti studentskog i akademskog života, vidljivosti akademske zajednice, Sveučilišnog odjela za sociologiju i studija sociologije na HKS-u.

U ime nagrađenih studenata obratio se Pero Josip Maslač zahvalio profesorima i Odjelu što su prepoznali njihov rad, a sve studente, poglavito bruce, pozvao je da se uključe u aktivnosti Sveučilišta na bilo koji način, makar sa savjetom ili orijentiranjem „izgubljenima“ u prostorima Sveučilišta, da se povežu sa svim kolegama i s drugih studija, da uživaju u studiranju na svim mogućim razinama i da od studentskog doba stvore iskustvo koje će pamtili cijeli život.

Svečanost su izvedbom skladbe »Cesarica« Olivera Dragojevića na klaviru i tamburici uljepšali asistent na Sveučilišnom odjelu za sociologiju Lovro Knežević i student sociologije Stjepan Kota. Programom svečanog akademskog čina moderirala je studentica Petra Kašnar.

Nakon svečanog akademskog čina doc. dr. sc. Ivana Brstilo Lovrić, pročelnica Sveučilišnog odjela za sociologiju, uputila se zajedno s profesorima s odjela i studentima sociologije u Pučku kuhinju na Svetom Duhu gdje su pomogli braći franjevcima zajedno s drugim volonterima dijeliti ručak potrebitima.

AKCIJA CARITASA ZAGREBAČKE NADBISKUPIJE “KAD ČINIŠ DOBRO, ČINI DVOSTRUKO DOBRO”

23. listopada 2024.

Prigodom svetkovine Svih svetih Caritas Zagrebačke nadbiskupije i ove godine nastavio je s akcijom „Kad činiš dobro, čini dvostruko

dobro“, kojom želi potaknuti vjernike da kupnjom lampaša u svojim župama za grobove svojih najmilijih učine i djelo milosrđa za žive. Polovica

prikupljenih sredstava ostaje za potrebe korisnika župnih caritasa, a druga polovica namijenjena je za police osiguranja života mladima bez odgovarajuće roditeljske skrbi koji nakon punoljetnosti napuštaju Caritasove domove.

Oko 3000 djece i mladih živi u domovima i udomiteljskim obiteljima. Njih sedamdesetak živi u domovima Caritasa Zagrebačke nadbiskupije. Oni nakon navršene 18., odnosno 21. godine života, moraju napustiti dom i započeti samostalan život. Bez podrške obitelji i društva, bez posla, bez riješenog stambenog pitanja i sredstava za život - prepušteni su sami sebi.

Želeći im pružiti konkretnu podršku na putu do potpunog osamostaljenja, Caritas je 2014. godine pokrenuo inicijativu »Darujmo im budućnost« te se time uključio u projekt Zaklade Hrvatske pošte. Ovom Caritasovom akcijom do sada je 51 korisnik dobio policu osiguranja života čija je ukupna vrijednost 314.000,00 eura.

Osim kupnjom lampaša svoju solidarnost možete iskazati i uplatom novčanog dara putem internetskog bankarstva, kao i skeniranjem bar-koda na mobitelu.

SUSRET REKTORA MARIJANSKIH SVETIŠTA U MARIJI BISTRICI I MISA U CRKVI SV. MARKA NA GORNJEM GRADU U ZAGREBU

23. - 24. listopada 2024.

Hrvatsko nacionalno svetište Majke Božje Bistričke protekloga je tjedna, od 22. do 25. listopada 2024., bilo domaćin rektorima europskih nacionalnih marijanskih svetišta i njihovim suradnicima. Događaj je to koji je od iznimnog značaja za Mariju Bisticu i cijelu Hrvatsku, a posebno nam pokazuje ljepotu zajedništva i raznolikosti službi i djelovanja u Crkvi.

Na ovogodišnjem susretu sudjelovalo je 17 nacionalnih svetišta sa svojim predstavnicima: Altötting - Bavarska (O. Beniamin Bąkowski), Banneaux - Belgija (Fabian Delarbre), Brezje - Slovenija (fra Robert Bahčić i Andreja Firšt), Csíksomlyó - Rumunjska (fra Timár Sándor Asztrik i Kelemen Zsolt), Einsiedeln - Švicarska (p. Philipp Steiner), Fatima - Portugal (preč. Carlos Cabecinhas i vlč. Francisco Pereira), Knock - Irska (preč. Richard Gibbons i Nicola Mitchell), Levoča - Slovačka (preč. Peter Majcher i Marek Vrabec), Lourdes - Francuska (preč. Michel Daubanes), Mátraverebély-Szentkút - Mađarska (fra Piusz Berhidai i fra Lóránt Orosz), Mariapocz - Mađarska (Péter Mosolygó i István Pindzsú), Mellieħa - Malta (preč. Joe Caruana i Saviour Fenech), Vilnius - Litva (mons. Kestutis Latoža i Jonas Savela), Walsingham - Engleska (preč. Graeme Rowlands - anglikansko svetište i preč. Robert Billing - katoličko svetište), Zaragoza - Španjolska (preč. Daniel Granada Cañada i preč. Isidoro de Miguel García), Zarvanytsya - Ukrajina (biskup Volodymyr

Firman, Ivan Sichkarkyk, Ihor Zasybda) te predstavnici Hrvatskog nacionalnog svetišta u Mariji Bistrici (preč. Tomica Šestak i preč. mr. Domagoj Matošević).

Predstavnici Svetišta počeli su dolaziti već u ponedjeljak, a susret je službeno započeo u utorak 22. listopada svetom misom koju je predstavio preč. mr. Domagoj Matošević, moderator Nadbiskupskog duhovnog stola i v.d. ekonoma Zagrebačke nadbiskupije te bivši rektor i župnik u Mariji Bistrici. Na početku svete mise sve okupljene rektore, suradnike svetišta i narod pozdravio je sadašnji rektor i župnik u Mariji Bistrici preč. Tomica Šestak. U homiliji preč. Matošević prisjetio se kako je jednom čuo da su papu Ivana Pavla II. pitali: »Zašto Poljaci tako vole Czestochowu?«, a papa je odgovorio: »Zato što su Poljaci tamo uvijek bili slobodni.« Preč. Matošević poručio je kako su marijanska svetišta uvijek bila mjesto slobode, a posebno mjesta na kojima stječemo unutarnju slobodu. Na večeri je bilo posebno dirljivo vidjeti radost na licima rektora i suradnika: tijekom mnogih godina na EMN susretima rodila su se i divna prijateljstva.

U srijedu 23. listopada, nakon jutarnje molitve časoslova i doručka, započela je konferencija na kojoj je svaki predstavnik svetišta prikazao itinerarij života svetišta od prošlog susreta do sadašnjeg trenutka - počevši od radosnih trenutaka slavlja i zajedništva s hodočasnicima, preko

projekata punih nade u bolju budućnost, pa sve do nekih poteškoća s kojima se svetišta suočavaju i poticajnih primjera kako ih pojedini rektori rješavaju.

Nakon konferencije i ručka, uputili su se u samostan sestara karmelićanki, gdje su se upoznali s onima koje svoju slobodu žive na poseban način, a potom izmolili pobožnost križnoga puta na bistričkoj Kalvariji. Vrhunac dana bilo je slavlje svete mise koju je predvodio dr. fra Robert Bahčić, rektor Slovenskog nacionalnog svetišta u Brezju (Marija Pomagaj). U homiliji, koju je izrekao na hrvatskom, talijanskom i engleskom, prisjetio se kako je kao mali dječak rado dolazio u Mariju Bistricu te kako mu je majka tada rekla: »Sine, uvijek predaj ono što ti je u srcu Majci Mariji. Ona ima duže ruke od naših i predaje sve tvoje molitve Sinu.«

Ove godine organizatori susreta željeli su, osim redovitog predstavljanja svetišta, porazgovarati i obraditi četiri teme: 1. Jubilejska godina 2025. i sadržaji u svetištu (fra dr. Robert Bahčić - Brezje), 2. Izazovi svećeništva i upravljanja velikim brojem zaposlenika (preč. dr. Carlos Cabecinhas - Fatima), 3. Svetišta kao oaze za ranjene ljude, pa čak i svećenike (preč. dr. Richard Gibbons - Knock) i 4. Izazov vođenja svetišta u visoko sekulariziranoj državi (p. Philipp Steiner - Einsiedeln). O ovim temama na konferenciji se razgovaralo u četvrtak 24. listopada, a nakon polusatnih izlaganja slijedile su i plodonosne rasprave te razna pitanja

sudionika. Rektori su izrazili zadovoljstvo ovakvim načinom rada te poželjeli i sljedeće godine obraditi neke aktualne teme.

Nakon ručka i kratkog podnevnog odmora susret je nastavljen u Zagrebu, gdje je sudionike dočekao vodič gosp. Tomica Plukavec i ispričao im najzanimljivije crtice o povijesti Zagreba. Svetu misu rektori su slavili u crkvi sv. Marka na Gornjem gradu, a predvodio ju je mons. Ivan Šaško, pomoćni biskup zagrebački.

Na misnom slavlju, uz prisutne rektore i predstavnike europskih nacionalnih marijanskih svetišta, koncelebrirali su i moderator Nadbiskupskog duhovnog stola i v.d. ekonoma preč. Domagoj Matošević te župnik Župe sv. Marka na Gornjem gradu preč. Vladimir Magić.

U petak 25. listopada, nakon jutarnjeg misnog slavlja sudionici Susreta oprostili su se i uputili prema svojim svetištima.

Europska marijanska mreža povezuje, ili barem nastoji povezati, sva nacionalna marijanska svetišta u Europi. Zamisao o tome da se jednom godišnje predstavnici svetišta nađu i razmjene iskustva u jednom Svetištu, koje je te godine određeno za domaćina, rodila se 2003. godine.

Susreti su do sada bili u sljedećim svetištima: Lurd, Fatima, Mariapocz, Knock, Vilnius, Zaragoza, Czeszochowa, Gibraltar, Walsingham, MellieHa, Levoča, Brezje, Einsiedeln. Protekle, 2023., susret je bio u Banneauxu.

HRVATSKI SVEĆENICI I PASTORALNI DJELATNICI ZAPADNE EUROPE SLAVILI MISU U KRAŠIĆU I HODOČASTILI U NACIONALNO SVETIŠTE SV. JOSIPA U KARLOVCU

24. listopada 2024.

Sudionici pastoralnog skupa hrvatskih svećenika i pastoralnih djelatnika zapadne Europe su u četvrtak 24. listopada 2024. posjetili Krašić, župu rođenja i preminuća bl. Alojzija Stepinca, gdje je misno slavlje predvodio predsjednik Vijeća Hrvatske biskupske konferencije i Biskupske konferencije Bosne i Hercegovine za hrvatsku iznozemnu pastvu mons. Tomo Vukšić.

Sudionike je dočekao upravitelj krašićke Župe Presvetoga Trojstva i dekan Jastrebarskog dekanata preč. Ivan Vučak. Služavke Maloga Isusa, koje pastoralno djeluju u župi, istoga dana

proslavile su dan svoje družbe. Potaknut time, preč. Vučak je kazao da je radostan što misno slavlje prevodi upravo vrhbosanski nadbiskup Vukšić, jedan od nasljednika nekadašnjeg vrhbosanskog nadbiskupa Josipa Stadlera - utemeljitelja Družbe sestara služavki Maloga Isusa.

Bl. Alojzije Stepinac svjedok je vjere, „osobito kao učitelj nade“, istaknuo je u svojoj propovijedi vrhbosanski nadbiskup i apostolski upravitelj Vojnog ordinarijata u BiH mons. Tomo Vukšić. „Oznaka nade, čini ga iznimno suvremenim, pa

čak i različitim od ostalih Božjih ugodnika s ovoga područja“, rekao je.

„Promatrajući naše blaženike i svece, pod vidom masovnosti štovanja koje im iskazuju vjernici, lako je uočiti da je sudjelovanje u štovanju Stepinca skoro jednodušno, što je specifična razlika odnosa vjernika prema njemu u usporedbi sa svim ostalim hrvatskim blaženicima i svecima“, zaključio je propovjednik.

Objasnio je da je Stepinca učinio „dragim narodu Božjemu među Hrvatima“, njegov poseban način svetosti. Jedan segment te svetosti jest buđenje i podržavanje nade „u izlazak u slobodu iz svakog moralnog, ideološkog i političkog mraka“. Nadodao je da je bl. Alojzije darivao nadu koja je proizlazila iz vjere i unutrašnje slobode. Ta sloboda „očitovala se u snazi njegovih uvjerenja“, rekao je mons. Vukšić te istaknuo da ju je Stepinac temeljio na „vjeri da je svaka kršćanska nada u Gospodinu Bogu, da od njega dolazi i da se u njemu ostvaruje“.

Time se pretvorio u učitelja nade, smatra mons. Vukšić, „jer je pavši na hrvatsku zemlju, u skladu s mišlju apostola Pavla, bio apostol Krista Isusa po nalogu Boga, spasitelja našega i Krista Isusa - nade naše. U toj zemlji je svjedočio, umro i za sve donio obilat rod. Bila je to nada od koje je ponajprije on sam živio, zapravo, bila je to njegova vjera u Isusa Krista i vječni život. U toj vjeri je rastao i sazrijevao, svakodnevno molio Božje milosrđe i oprost za slabosti te na zalasku ovoga zemaljskoga života donio plod svetosti.“

Tu nadu prenosio je na druge. Ona se protezala „usporedno na narodno i na crkveno biće. Znao je da Crkva Kristova živi u životima konkretnih ljudi, koji uvijek pripadaju konkretnome narodu“, kazao je nadbiskup.

Konkretni čovjek i narod, „fizička su postavka postojanja Crkve“, napomenuo je mons. Vukšić te dodao da bez slobodnog čovjeka, nema slobodnog vjernika, kao ni „slobodne Crkve Kristove bez slobodna naroda“, što je također znao Stepinac u svoje vrijeme. „Crkva je onakva kakvi su ljudi (...) Crkvi je onako kako je ljudima, jer ljudi su Crkva“, rekao je.

U nastavku je kazao da je bl. Alojzije aktualnoj generaciji ostavio poruku - „Mirna savjest je najljepša zastava, a čisto srce najdraži grb koji se može istaknuti kao legitimacija katoličkoga vjernika i to u bilo kojem vremenu i bilo kojim okolnostima.“

Te dvije stavke omogućile su mu da bude svjetlost u mraku, a to je „poziv na nasljedovanje“, rekao je mons. Vukšić.

Stepinac - čuvar jedinstva Crkve - primjer je za svako doba. Živio je u vremenu u kojem se otimao život mnogim nevinima. „Neki su umirali na način pravih kršćanskih mučenika, stoga zaslužuju čast oltara. Na nama je da još više poradimo na prepoznavanju svetaca iz Crkve u hrvatskom narodu, da ih otkrijemo i ponizno službenu Crkvu uvjerimo u njihovu svetost“, poručio je okupljenima predslavitelj.

Društvo je osiromašeno, ustvrdio je mons. Vukšić. „Oskudica nade, najopasniji je oblik siromaštva“, posvijestio je. Čini se da „Stepinac našu generaciju kršćana posebice poziva na osnovno kršćansko poslanje koje se zove svjedočenje nade jer ona je duhovna nada kršćana i osnovni sadržaj evangelizacije svijeta, a evanđelja i drugi novozavjetni spisi, nadom zovu - Isusa Krista tj. naše pristajanje uz Krista i naše svjedočenje nade jest svjedočenje Nade, pisane velikim slovom, jer to je drugo ime za Isusa Krista“, zaključio je.

Misu su suslavili umirovljeni vojni ordinarij u Republici Hrvatskoj mons. Juraj Jezerinac, umirovljeni križevački vladika Nikola Kekić, ravnatelj nacionalni ravnatelj Dušobrižništva za Hrvate u inozemstvu preč. Tomislav Markić te ostali svećenici.

Nakon mise, okupljeni su pohodili Spomen-dom bl. Alojzija Stepinca gdje su zajedno izmolili molitvu za njegovo proglašenje svetim.

Sudionike susreta je u Karlovcu dočekao mons. Antun Sente, rektor Josipova svetišta i dekan Karlovačkog dekanata te ih upoznao sa znamenitostima Josipova svetišta.

»Broj hodočasnika raste. Prošle godine Josipovo svetište posjetilo je 80 tisuća hodočasnika, a ove je godine taj broj već premašen«, rekao je mons. Sente te nadodao da je Josipovu crkvu u Karlovcu projektirala Josipa Šponar, mlada arhitektica koja je nakon završenog studija arhitekture u Zagrebu poput brojnih naših ljudi otišla u Njemačku na privremeni rad. Čitajući Glas Koncila uočila je natječaj za izradu projekta za novu crkvu u Karlovcu. Prijavila se na spomenuti natječaj iz Njemačke iz Frankfurta i od sedamnaest pristiglih ponuda upravo je njezin prijedlog izabran kao konačno rješenje prema kojem je izgrađena crkva svetog Josipa koja je kasnije odlukom hrvatskih biskupa postala Nacionalno svetište svetog Josipa.«

»Zanimljivo je primijetiti da se upravo ove godine obilježava 50 obljetnica kako je ovu crkvu posvetio kardinal Franjo Šeper, pročelnik kongregacija za nauk vjere. Nadalje, oko trideset posto sredstava za izgradnju crkve svetog Josipa, prema

zapisima graditelja mons. Marijana Radanovića, darovali su upravo iseljeni Hrvati, stoga ovom prigodom izričem zahvalnost za tako snažnu prisutnost naših ljudi diljem svijeta u ovom Svetišću koje vi sada predstavljate«, naglasio je mons. Sente te im pojasnio da zahvaljujući profesionalnim kamerama i prijenosu misnih slavlja putem Laudato TV-a i društvenih mreža, koja su se osobito pratila za vrijeme svjetske pandemije, brojni Hrvati diljem svijeta prilikom posjeta Domovini rado hodočaste u ovo Josipovo svetište u Karlovcu.

Sudionici pastoralno skupa posjetili su i grob preč. Josipa Antonca, dugogodišnjeg hrvatskog misionara u Regensburgu, kao i zemno mjesto počivanja graditelja Josipova svetišta prelata Marijan Radanovića kojemu je ove godine 10. obljetnica preminuća. Vlač. Vlado Letinčić, voditelj Hrvatske katoličke misije u Regensburgu, nasljednik vlač. Josipa Antonca predvodio je molitvu za pokoj njihovih duša.

ODRŽANA SVEČANA DODJELA POTVRDA ODGOJITELJICAMA U VJERI NA KATOLIČKOM BOGOSLOVNOM FAKULTETU SVEUČILIŠTA U ZAGREBU

26. listopada 2024.

Na Katoličkom bogoslovnom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu u subotu 26. listopada 2024. godine održana je svečana dodjela potvrda o završenom Programu Teološko-katehetskog doškoloavanja za vjerski odgoj djece predškolske dobi sedmom naraštaju odgojiteljica za vjerski odgoj u predškolskim ustanovama.

Svečanosti su nazočili pomoćni biskup zagrebački mons. dr. Ivan Šaško, o. d. dekana KBF-a Sveučilišta u Zagrebu prof. dr. sc. Mario Cifrak, predstojnik Instituta religijskih znanosti KBF-a Sveučilišta u Zagrebu izv. prof. dr. sc. Denis Barić, viša savjetnica za vjeronauk pri Agenciji za odgoj i obrazovanje Ministarstva znanosti, obrazovanja i mladih dr. sc. Gordana Barudžija, predstojnica Ureda Zagrebačke nadbiskupije za vjeronauk u školi prof. dr. sc. Blaženka s. Valentina Mandarić te dosadašnja koordinatorka Programa izv. prof. dr. sc. Kata s. Amabilis Jurić i novoimenovana koordinatorka Programa dr. sc. Marija Jurišić.

Uvodnu je riječ svim nazočnima uputio biskup Šaško koji je, čestitajući odgojiteljicama, ukazao na važnost religiozne dimenzije u životima najmanjih, istaknuvši: »Jedna od velikih, usuđujem se reći i najveća odgojna zadaća jest čuvati i njegovati u djeci prostor otajstva, prostor širokih obzora koji neće zatvarati govor o Bogu, o duhovnome rastu, jer on seže do najdubljih slojeva ljudskoga bića i do najvažnijih pitanja odnosa stvorenosti i vječnosti. Iz toga se pristupa razvija osjetljivost prema čežnji za ljepotom, dobrotom i cjelovitom istinom; prema čežnji koja živi u svakome čovjeku i temelja

ljudskih međuodnosa«, te nastavio: »Malena ljudska bića, ako ozbiljno shvatimo njihove čežnje, vraćaju nas na temeljna pitanja i pokazuju što smo učinili dobro i gdje smo zakazali. Na njih ste odgovor velikim dijelom upravo vi, cijenjene odgojiteljice u vjeri. Zato vam od srca hvala, jer pokazujete putove divljenja otajstvu i ne dopuštate da bježimo pred vječnošću, da zatvorimo nebo nad ohološću zemlje. Ljepšega poziva nema. On bi nužno trebao biti ugrađen u svaki poziv u našoj Crkvi i hrvatskomu društvu.«

V. d. dekana KBF-a Sveučilišta u Zagrebu prof. dr. sc. Mario Cifrak, zahvaljujući svima onima koji su sudjelovali u izvođenju programa Teološko-katehetskog doškoloavanja kao i u pripremi svečanosti dodjele potvrda, iznio je radost poradi toga što Katolički bogoslovni fakultet Sveučilišta u Zagrebu izvođenjem programa Teološko-katehetskog doškoloavanja odgojiteljica sudjeluje u vjerskom odgoju najmlađih.

Nakon svečane dodjele potvrda, koje je primilo 16 odgojiteljica od njih 21 koje su završile Program doškoloavanja, riječ zahvale uputila je odgojiteljica gđa Lucija Pavelić koja je, zahvaljujući svim profesorima koji su sudjelovali u izvođenju Programa kao i kolegicama odgojiteljicama za zajedništvo i suradnju, istaknula: »Upravo je ovo trenutak u kojem smo potvrdile i ponovno se odazvale na Kristov poziv da mijenjamo svijet. Odgajamo u djeci temeljne ljudske vrijednosti i pružamo mogućnost ostvarenja njihovog prava na religiju. Dječji vrtići su uz obiteljsko okruženje djetetov prvi

susret s vanjskim svijetom. Pritom je važno u taj susret utkati poruku, tj. najvažniju Isusovu zapovijed: Ljubiti Boga i ljubiti bližnjega.«

Naposljetku, izv. prof. dr. sc. Denis Barić, predstojnik Instituta religijskih znanosti KBF-a Sveučilišta u Zagrebu, izrekao je zahvalu u ime Instituta svima koji su pridonijeli organizaciji Programa doškoloavanja za sedmi naraštaj odgojiteljica kao i svima onima koji su pridonijeli svečanosti slavlja podjele potvrda. Napose je zahvalio odgojiteljicama u vjeri za njihovo svjedočanstvo vjere tijekom pohađanja Programa doškoloavanja te im je, čestitajući, poželio da vjerski odgoj u predškolskim ustanovama posredstvom odgojiteljica u vjeri bude prepoznatljiv na svakom koraku, u svakom susretu s djecom, s njihovima roditeljima i ostalim djelatnicima u vrtiću, ali i zvan njega.

Glazbenom ugođaju svečanosti pridonijeli su članovi Zbora Instituta za crkvenu glazbu Katoličkog bogoslovnog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu pod vodstvom Danijele Župančić, prof. te uz instrumentalnu pratnju doc. art. Milana Hibšera, predstojnika Instituta za crkvenu glazbu.

Program Teološko-katehetskog doškoloavanja za vjerski odgoj u predškolskim ustanovama započeo je akademske godine 2000./2001. u organizaciji Katehetskoga instituta Katoličkoga bogoslovnog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu, a prema Prijedlogu Nacionalnoga katehetskog ureda Hrvatske biskupske konferencije. Tijekom akademske godine 2022./2023. program Teološko-katehetskog doškoloavanja upisao je sedmi naraštaj odgojiteljica, njih sveukupno dvadeset i četiri, a uspješno je dvadeset jedna odgojiteljica završila Program doškoloavanja.

KRIZMANICI KARLOVAČKOG DEKANATA HODOČASTILI „STOPAMA BL. MIROSLAVA BULEŠIĆA“

26. listopada 2024.

Krizmanici Karlovačkog dekanata sudjelovali su u subotu 26. listopada na tradicionalnom hodočašću „Stopama blaženog Miroslava Bulešića“.

Predvođeni svojim svećenicima karlovačkim dekanom i dubovačkim župnikom mons. Antunom Senteom ml., župnicima Novog Centra vlč. Kristijanom Gatarićem, Mahična vlč. Nikolom Špiljkom te župnim vikarom na Kamenskom o. Gaudencijem Spetićem, a u pratnji vjeroučitelja Ivana Bulaje, Kristine Mihić i Mateje Juratovac krizmanici su posjetili važna mjesta u Istri vezana uz svetački život blaženog Miroslava. U Lanišću je o herojskom životu i mučeničkoj smrti govorio mr. Ilija Jakovljević, postulator kauze bl. Miroslava. Tu su krizmanici pogledali prigodni film te iskazali čašćenje krvi mučenika Miroslava. Slijedilo je posjet dvjema crkvama u Roču gdje se čuvaju vrijedne freske i glagoljski zapisi iz 12. stoljeća koje je karlovačkim hodočasnicima približio o. Gaudencije. Posjetivši Eufrazijevu baziliku karlovački krizmanici upoznali su se s kulturnom baštinom Katoličke Crkve u Hrvatskoj zaštićene svjetskom odnosno UNESCO-ovom zaštitom. U

crkvi Blažene Djevice Marije u Svetom Petru u Šumi karlovački krizmanici pristupili su sakramentu pomirenja te su sudjelovali u misnom slavlju koje je predvodio karlovački dekan mons. Sente ml. „Željeli smo vas ovim hodočašće ohrabriti u dobroj pripremi za krizmu pokazujući vam divnog mladog svećenika koji se osvetio svojim ubojicama oprostom, koji ne pravi razlike među ljudima bez obzira kojem narodu pripadaju već u njima vidi djecu Božju potrebnu Božje ljubavi i milosti. Nadalje htjeli smo vam pokazati kako pripadate hrvatskom narodu koji već u dvanaestom stoljeću ima svoje pismo i na svom jeziku slavi liturgiju te potaknuti ponos, a nadasve zahvalnost što kao katolici pripadate elitnoj kulturnoj zajednici svijeta. Nadalje htjeli smo u vama potaknuti ljubav prema sakramentima kakvu je živio blaženi Miroslava Bulešić. Vaše lijepo ponašanje, pitanja koja ste postavljali i nadasve pristupanje sakramentu pomirenja i sada sudjelovanje u euharistiji znak su blagoslova ovog hodočašća i vašeg daljnjeg života“, rekao je u propovijedi mons. Sente ml.

U ŽUPI NAVJEŠTENJA BDM U VELIKOJ GORICI KRŠTENO OSMO DIJETE OBITELJI MARTINOVIĆ

27. listopada 2024.

Generalni vikar Zagrebačke nadbiskupije mons. Tomislav Subotičanec krstio je osmo dijete u obitelji Tomislava i Jelene Martinović za vrijeme mise poldanice u nedjelju, 27. listopada u Župi Navještenja BDM u Velikoj Gorici.

Mons. Subotičanec u homiliji je tumačio ulomak Evanđelja u kojemu Isus na izlasku iz Jerihona susreće slijepog prosjaka Bartimeja.

„Taj slijepi čovjek ne može raditi nikakav posao u ono vrijeme, nego je prisiljen sjediti kraj puta, prositi i živjeti od tuđe sućuti. On je osuđen od svoje okoline jer se u to vrijeme vjerovalo da je sljepoća kazna zbog grijeha njegovih predaka. Okolina smatra da je takav jer je to zaslužio i uglavnom ga zaobilaze. On je smetnja društvu. No, taj čovjek ima ime, zna se tko je i odakle je. To je Bartimej, sin Timejev iz Jerihona. Unatoč hendikepu on ima svoje dostojanstvo i zaslužuje pažnju“, naglasio je mons. Subotičanec.

„To silno mnoštvo koje prolazi uz Bartimeja ne primjećuje ga, a možda su i zapinjali o njegove noge. Slijepac je čuo od drugih što se događa, da prolazi Isus kroz njegov grad. Tu se događa trenutak koji pokazuje što može učiniti snaga vjere. On je siguran da mu Isus može pomoći i darovati vid. Zato uporno viče, iako ga oni oko njega stišavaju: ‘Što se dereš! Ima on važnijeg posla nego da se bavi tobom. Tko si ti da bi uopće smio izgovoriti njegovo ime?!’ On viče i ne odustaje: ‘Sine Davidov, smiluj mi se!’ Na zaprepaštenje svih Isus se zaustavlja. Bezglava masa koja je do sada slijepca ušutkivala odjednom ga ohrabruje: ‘Zove te! Požuri!’“, rekao je mons. Subotičanec ističući preobrazbu koju je na tom mnoštvu učinila snaga vjere jednog slijepca.

„Slijepac trči u zagrljaj Isusu i već je tada njegova sljepoća postala prošlost. Isus ga pita ono o čemu sanja svaki od nas, ono što su htjeli mnogi u tom mnoštvu čuti: ‘Što hoćeš da ti učinim? Koja je tvoja želja?’ Slijepac daje logičan odgovor: ‘Učinite-lju, da progledam!’“, dodao je.

Mons. Subotičanec postavio je vjernicima pitanje misle li da bi svatko iz onoga mnoštva, svatko od nas rekao: ‘Daj mi Gospodine da progledam!’ i ponudio je odgovor: „Siguran sam da ne bi. Većina bi rekla: ‘Daj mi da vidim!’ No, malo je onih koji žele progledati. Bartimej je htio upravo to – progledati. Isus mu je rekao istinu koju može izreći

samo Bog: ‘Tvoja te vjera spasila! Vjerom si pronašao ono što ti je trebalo i što si žarko želio!’“

Evanđelje zaključuje ovu zgodu svjedočanstvom kako je Bartimej, nakon što je progledao, pošao za Isusom a mons. Subotičanec je zaključio: „Čovjek koji je progledao može li imati drugi životni cilj osim nasljedovati Isusa. I danas ima onih koji su progledali, kojima je snaga vjere u Božje milosrđe iz temelja promijenila živote. Postali su novi ljudi. Zbacili su sa sebe staro odijelo, stari ogrtač i odjenuli se u Božju ljubav. To razlikuje ove ljude od onih koji žele samo vidjeti.“

Na kraju propovijedi mons. Subotičanec je dao zadatak sebi i vjernicima: „Pokušajmo u tjednu koji je pred nama razmišljati kamo bismo mi sebe svrstali i kome bismo se prisposobili? Tko sam i kakav sam ja zapravo čovjek? Pripadam li ovome mnoštvu koje viče, a zapravo ni ne zna kamo ide. Jesam li od onih koji stalno pričaju o važnosti vjere i tobože su zagledani u Isusa, dok u isto vrijeme nogama zapinju za siromašne ne videći njihov jad i bijedu. Ili možda i ja ušutkavam nekoga i ne dam mu da smeta meni i Isusu, umjesto da sam od onih koji posreduju i pomažu ljudima da dođu do Boga. Jesam li i ja slijep kod zdravih očiju i tražim li samo da vidim ili doista želim progledati. Imam li snage poput slijepog Bartimeja zavapiti Bogu za pomoć ili smatram da sam ja zapravo dobar i da znam kako mogu sam sebi biti dostatan bez Božje pomoći. Možda samo želim da me nitko ne dira i ne uznemiruje i želim ostati u svojoj tami. I na kraju, što ja to mogu zamoliti Isusa svim srcem, jer on svakodnevno zastaje pored mene i u svojoj me Božanskoj ljubavi pita: ‘Što želiš da ti učinim?’ Želim li i trebam li ja uopće nešto od Isusa? Ne zaboravimo na kraju ono najvažnije što možemo ponijeti iz današnje evanđeoske zgodice – samo onaj koji je spreman moliti za darove, koji je spreman od Boga primiti darove može biti blagoslovljen i uživati u plodovima Božje ljubavi. Srce koje je otvoreno Bogu, koje prihvaća i koje se ispunja njegovim milosrđem ono baštini višestruki blagoslov i puninu radosti.“

Na kraju euharistijskog slavlja mons. Subotičanec je čestitao roditeljima na otvorenosti životu, prenio pozdrave nadbiskupa Dražena Kutleše i darovao im prigodni poklon te blagoslovio sve nazočne vjernike, a posebno roditelje

novokrštenika jer, kako je rekao: „Vaših osmero djece jesu taj Božji blagoslov koji ste otvorena srca primili u svoj život. Zaslužujete priznanje i poštovanje, zbog hrabrosti i one odlučnosti koje je imao Bartimej. Neka vas i nadalje Gospodin blagoslivlja svakim blagoslovom, a vi mu uvijek budite zahvalni i vjerni, darujući drugima svjedočanstvo o ljepoti života i suradnje s Božjom voljom.“

Na misi je koncelebrirao župnik Župe Navještenja BDM Norbert Ivan Koprivec uz asistenciju brojnih ministranata.

Roditelji uz Jozu imaju još Antu (2011.), Jakova (2013.), Anu (2015.), Divu (2017.), Ivana (2019.), Lucu i Kaju (2022).

Na misnom slavlju pjevao je župni zbor mladih „Navještenje“.

PODJELA SLUŽBI AKOLITATA I LEKTORATA U NADBISKUPSKOM BOGOSLOVNOM SJEMENIŠTU U ZAGREBU

28. listopada 2024.

Na blagdan svetih apostola Šimuna i Jude Tadeja 28. listopada 2024. varaždinski biskup mons. Bože Radoš postavio je desetoricu bogoslova u službu lektora i sedmoricu bogoslova u službu akolita tijekom svečanog misnog slavlja u bogoslovnoj kapeli Presvetog Srca Isusova. Misnom slavlju prisustvovali su svi bogoslovi, časne sestre redovnice koje djeluju u Bogosloviji i đakoni prisutni na Đakonskoj pastoralnoj godini, a u koncelebraciji su bili rektor Bogoslovije preč. Vlado Razum, odgojitelji vlč. Josip Đurin i vlč. Toni Potrebić, duhovnici vlč. Anto Pavlović i vlč. Ivan Grbešić, ravnatelj Nadbiskupijskog pastoralnog instituta i voditelj Đakonske pastoralne godine vlč. Ivan Lukić te tajnik varaždinskog biskupa vlč. Mišel Kovačević.

Na početku misnoga slavlja sve prisutne pozdravio je rektor Bogoslovije preč. Razum. U svojem pozdravu izrazio je radost i dobrodošlicu biskupu Radošu te istaknuo je kako je ovo za bogoslove koji primaju službe još jedan korak u kojem će slijediti Isusa te se suobličavati s Njime.

Biskup Radoš u homiliji je naglasio kako je postavljanje u službu lektora i akolita novi korak u služenju i slijeđenju Gospodina. U obraćanju budućim lektorima biskup Radoš istaknuo je da

dok naviještaju Riječ Gospodnju, neka ona najprije prosvijetli njihova srca, da potom preko njih dotakne i one koji slušaju. Buduće akolite podsjetio je kako ovom službom preuzimaju odgovornost služenja Kristu na poseban način - s ljubavlju i revnošću, blizu oltara.

Službu lektora primili su: za Zagrebačku nadbiskupiju Adrijan Bogdan, Ljudevit Marija Jaroš, Nikola Sablić, Mihael Popić i Marko Stjepanović, za Sisačku biskupiju Fran Kovačević, za Požešku biskupiju Luka Barišić, za Đakovačko - osječku nadbiskupiju Fabijan Križanović, za Barsku nadbiskupiju Marjan Đonović te za Sambotelsku biskupiju Martin Benceš.

Službu akolita primili su: za Zagrebačku nadbiskupiju Andrija Petrović, za Varaždinsku biskupiju Dominik Hrupek, za Bjelovarsko-križevačku biskupiju Mateo Vuk, za Požešku biskupiju Dario Bauman i Mislav Juraković, za Sisačku biskupiju Martin Radić te za Krčku biskupiju Marko Mikić.

Ovom svečanom događaju za bogoslovnu zajednicu prethodile su duhovne vježbe u Novigradu na Dobri, koje je predvodio duhovnik vlč. Anto Pavlović.

ODRŽAN ZNANSTVENI SIMPOZIJ O 100. OBLJETNICI SMRTI SLUGE BOŽJEGA BISKUPA JOSIPA LANGA

30. listopada 2024.

Znanstveni simpozij o 100. obljetnici smrti sluge Božjega biskupa Josipa Langa, pomoćnog zagrebačkog biskupa održan je u srijedu 30. listopada u Nadbiskupijskom pastoralnom institutu u organizaciji Ureda Zagrebačke nadbiskupije za kauze, beatifikacije i kanonizacije.

U prvom predavanju preč. Anđelko Koščak *Biskup Lang - duhovnik i rektor Nadbiskupskog bogoslovnog sjemeništa u Zagrebu* istaknuo je Langovu posvećenost, strpljivost i razboritost u odgoju mladića koji su mu bili povjereni.

Prof. dr. sc. Agneza Szabo održala je izlaganje pod naslovom *Biskup dr. Josip Lang u žarištu Katoličkog pokreta u Hrvatskoj i prvi predsjednik Hrvatskog katoličkog narodnog saveza u Zagrebu (1910. - 1924.)* predstavivši prije svega Langovo karitativno djelovanje i služenje koje je bilo izvan svake politike. Osim karitativnog djelovanja istaknut je njegov pedagoški i književni rad.

Zatim je uslijedilo predavanje prof. dr. sc. Mije Nikića pod naslovom *Biskup Josip Lang - primjer autentične ljubavi koja služi* gdje je profesor istaknuo vrhunaravnu krepost blagopokojnog biskupa da u svakom čovjeku vidi Krista i Kristu služi na taj način izdvojivši nekoliko primjera iz biskupova života. Također, predstavio je i djelovanje Zaklade „Biskup Josip Lang“ koju je osnovao p. Antun Cvek 2002., a služi najsiriromašnjima u društvu.

Predavanje s naslovom *Langov dom u Zagrebu* održala je s. Lina Plukavec te navela da je Dom u Deželićevoj ulici osnovan 1934. kao

konkretna plod Langovih zalaganja za zbrinjavanjem i zaštitom hrvatske mladeži, a ostvario se tek nakon njegove smrti.

Na temu *Bibliografija Sluge Božjega Josipa Langa, pomoćnog biskupa zagrebačkog* govorio je lic. sc. Tomislav Hačko prikazavši Langa kao pisca, prevoditelja, duhovnika, rektora, odgojitelja, ali i učitelja te uzornog vršitelja djela milosrđa.

Završno predavanje održao je dr. sc. Juraj Batelja pod naslovom *Josip Lang - »Biser i ures klera Crkve zagrebačke« na početku dvadesetog stoljeća* istaknuvši kako je Lang „ostavio ne samo sjajno svjedočanstvo evanđeoske ljubavi prema bližnjemu nego i snažno nadahnuće kako se evanđelje provodi u život“. Nadodao je i da Lang „na nepravde koje su u tom režimu učinjene na štetu Katoličke Crkve i hrvatskog naroda nikad nije reagirao s gnjevom ili gorčinom, već je u svakoj prigodi života nastojao pridonijeti očuvanju nacionalne svijesti i katoličkog identiteta“, te kako je to je prenosio i na bogoslove za čiji je odgoj bio zadužen.

Simpozij je moderirao lic. sc. Tomislav Hačko, a glazbeno pratio zbor Nadbiskupskog bogoslovnog sjemeništa u Zagrebu pod ravnanjem bogoslova Adriana Bogdana.

Nakon simpozija uslijedilo je misno slavlje koje je u Bogoslužnom prostoru bl. Alojzija Stepinca predvodio zagrebački nadbiskup mons. Dražen Kutleša.

NADBISKUP DRAŽEN KUTLEŠA PREDVODIO MISNO SLAVLJE O 100. OBLJETNICI SMRTI SLUGE BOŽJEGA BISKUPA JOSIPA LANGA

30. listopada 2024.

Svečano misno slavlje prigodom 100. obljetnice smrti sluge Božjega Josipa Langa predvodio je zagrebački nadbiskup mons. Dražen Kutleša u srijedu 30. listopada u Bogoslužnom prostoru bl. Alojzija Stepinca. Na misnom slavlju

koncelebrirali su kanonici Prvostolnog kaptola zagrebačkog; preč. Željko Tanjić, rektor Hrvatskog katoličkog sveučilišta; preč. Vlado Razum, rektor Nadbiskupskog bogoslovnog sjemeništa u Zagrebu; p. Mijo Nikić, profesor i predsjednik

Zaklade »biskup Josip Lang«; preč. Anđelko Koščak, biskupski vikar za kler Varaždinske biskupije; vlč. Tomislav Hačko, vicepostulator za kauze beatifikacije i kanonizacije Zagrebačke nadbiskupije; preč. Ivan Vučak, dekan Jastrebarskog dekanata i župnik Župe Presvetog Trojstva u Krašiću; vlč. Luka Slijepčević, župnik župa BDM od sedam žalosti u Velikom Trgovišću i Sveta Tri kralja u Velikoj Erpenji; vlč. Damir Ocvirk, župnik

Župe sv. Josipa, Zagreb - Trešnjevka i vlč. Doma-
goj Topić, nadbiskupski tajnik.

Na kraju misnog slavlja nadbiskup je zahvalio svima koji sudjeluju u procesu kanonizacije sluge Božjega Josipa Langa.

Misno slavlje uzveličao je zbor Nadbiskupskog bogoslovnog sjemeništa u Zagrebu pod ravnanjem bogoslova Adriana Bogdana i uz orguljsku pratnju Nevena Kraljića.

ŠTIĆENICI CENTRA ZA AUTIZAM HODOČASTILI U NACIONALNO SVETIŠTE SV. JOSIPA U KARLOVCU

30. listopada 2024.

Štićenici Centra za autizam zajedno s učiteljima i asistentima, predvođeni vjeroučiteljem Nenadom Palićem hodočastili su u Nacionalno svetište svetog Josipa u Karlovcu. Tom prilikom sudjelovali su na misnom slavlju koje je predvodio rektor Svetišta mons. Antun Sente.

Pri kraju misnog slavlje vjeroučitelj Palić uručio je mons. Senteu prigodni dar kao zahvalu višegodišnje susrete u Svetištu i predvođenje misnih slavlja. Prigodni dar izradili su članovi učeničke zadruge *Grana* koja djeluje pri Centru za autizam Zagreb. Nakon misnog slavlja prijatelji iz Zagreba družili su se u dvorištu Nacionalnog svetišta Josipa.

Centar za autizma brine za stošezdesetak štićenika sa intelektualnim teškoćama, odnosno autizmom. „Ovakva hodočašća organiziraju se u jesen i proljeće, tako da su do sada korisnici bili u svetištu Predragocjene Krivi Kristove u Ludbreu i Majke Božje Bistrike u Mariji Bistrici. Naši štićenici i njihovi roditelji jako lijepo prihvaćaju ovakve aktivnosti, a kao vjeroučitelj mogu kazati da mi je u ovakvim trenucima srce ispunjeno radošću i ljubavlju za moje štićenike koji na svoj način još snažnije pokazuju ljubav“, kazao je tom prigodom vjeroučitelj Palić.

NADBISKUP DRAŽEN KUTLEŠA URUČIO DEKRETE OVOGODIŠNJIIM ĐAKONIMA

31. listopada 2024.

Zagrebački nadbiskup mons. Dražen Kutleša primio je u četvrtak 31. listopada 2024. godine novozaređene dijecezanske đakone te im dodijelio dekrete o obavljanju đakonskog pastoralnog praktikuma koji će vršiti po sljedećem rasporedu:

đakon Dominik ČAUŠIĆ u Župi Svih svetih u Sesvetama;

đakon Ivan ČUS kao odgojitelj u Međubiskupij-skom sjemeništu te u Župi sv. Jeronima u Zagrebu - Maksimir;

đakon Matko FILIPOVIĆ u Župi sv. Marka Križevčanina u Zagrebu i kao pontifikalni đakon;

đakon Krešimir HARAMIJA u Župi sv. Petra u Zagrebu;

đakon Ivan IVIČEK u Župi Blažene Djevice Marije Snježne i u Nacionalnom svetištu sv. Josipa u Karlovcu - Dubovac;

đakon Kristijan KOLONIĆ u Župi sv. Anastazije u Samoboru;

đakon Grgo MARKOVIĆ u Župi Navještenja Blažene Djevice Marije u Velikoj Gorici;

đakon Franjo PIŠTELEK u Župi Presvetog Trojstva u Zagrebu - Prečko;

đakon Pavao PRUSINA u Župi sv. Antuna Padovanskog u Sessvetskim Selima;

đakon Luka ŽEŽELJ u Župi sv. Josipa u Zagrebu - Trešnjevka.

ODRŽAN 21. HOLYWIN U ZAGREBU

31. listopada 2024.

Holywin, već tradicionalni projekt Ureda za pastoral mladih, održan je u četvrtak 31. listopada i petak 1. studenoga 2024. godine. Ovo je 21. put da se Holywin održava u Zagrebu, a na programu su bile dvije predstave održane oba dana u 20 sati u Velikoj dvorani Hrvatskog katoličkog sveučilišta, dok je sveta misa o svetkovini Svih svetih proslavljena u Bazilici sv. Antuna Padovanskog na Svetom Duhu. Predstave su tematizirale život i mučeničku smrt blaženog Miroslava Bulešića.

Izvedba dramskog teksta prikazala je Bulešićev život u vrijeme neposredno prije i nakon svećeničkog ređenja, a prikazani događaji temelje se na stvarnim zapisima iz njegova vremena. Autorica dramskog teksta je Ivana Foretić, koja je voditeljica projekta Holywin već 10 godina. U razvoju ovogodišnjeg projekta pomogao je vicepostulator u kauzi za kanonizaciju bl. Miroslava Bulešića preč. mr. sc. Ilija Jakovljević, a potporu je dala i Porečka i Pulska biskupija. U petak 1. studenoga izvedbi predstave prisustvovao je zagrebački nadbiskup mons. Dražen Kutleša, podržavši Holywin.

Svetu misu u petak 1. studenoga u Bazilici sv. Antuna Padovanskog na Svetom Duhu predvodio je fra Ivan Marija Lotar, OFMConv., župnik i rektor bazilike. U propovijedi župnik se dotaknuo Evanđelja za koje je rekao: "Slušajući najljepši dio evanđelja iz sva četiri evanđelja (da, subjektivan sam!), izdvojit ću sljedeća. Jednostavno: zbog toga da se ne ponavljam! »Blago gladnima i žednima pravednosti: oni će se nasititi! Blago progonjenima zbog pravednosti: njihovo je kraljevstvo nebesko! Blago vama kad vas - zbog mene - pogrde i prognaju i sve zlo slažu protiv vas! Radujte se i kličite: velika je plaća vaša na nebesima! Ta progonili su tako proroke prije vas!« Osjećaj za pravednost zajednički je (gotovo) svim ljudima na svijetu. Kako to da onda često, u našoj svakodnevici, u svjetskoj politici i drugdje uvijek nekako imamo dvije strane koje obje tvrde da su u pravu? Objе imaju dobre argumente, obje bi - ako treba - i život dale za svoj stav."

Nastavljajući govor o blaženstvima je rekao: "Isus ističe da „se blago“ onima koji su gladni i žedni pravednosti, progonjeni zbog pravednosti i da „se raduju i kliču“ onda kada ih pogrde, prognaju i sve zlo slažu protiv njih“ - velika je plaća njihova, ali - silno je važno istaknuti - „na nebesima“. Pitam se tko barem ponekad nije bio gladan pravednosti u svojoj obitelji, na radnome mjestu, u crkvenoj zajednici. Ponekad se osjećamo nedovoljno pohvaljenima, prihvaćenima, primijećenima... Treba se čuvati umišljenoga istjerivanja umišljene pravde, kako kaže jedan dio Svetog Pisma: „da se ne bismo našli u ratu i sa samim Bogom.“ Zamislite, koje upozorenje! Bog sve vidi i sve zna; poznaje naše namisli i planove, naše motivacije i najskrivenije želje. Ljudi? Ljudi su ljudi; slabi, prolazni, pogrešivi. Zato nikada ne treba stvari uzimati u svoje ruke. To nikada nije niti Božji, niti svetački put. Treba prepustiti Gospodinu sve svoje puteve, pa i one grbove, neravne, naporne i On će sve voditi."

Propovijed je zaključio spominjući se blaženika: "Neka nas primjer ovoga svećenika, našega hrvatskoga blaženika, Miroslava Bulešića podsjeti na borbu protiv zlih jezika, na borbu za mir: na borbu za svetost kršćanskoga poziva; kao što je to i sam Blaženik činio. Položio je svoj život za Krista i Crkvu, a sve to kako bismo svi svoje, tako željkovane, istinu i mir pronašli u Gospodinu."

Na misnom slavlju liturgijsko pjevanje predvodio je Nadbiskupijski zbor mladih, pod ravnanjem nove voditeljice Sare Klikić, a čitačku službu vršili su glumci koji su sudjelovali u predstavi.

Mnogi gledatelji ovom su prilikom prvi puta upoznali život bl. Miroslava, dok su neki produbili svoje znanje i Holywin shvatili kao poticaj i poziv na stvaranje i produbljenje duhovnosti okrenute svecima, a posebno i prema bl. Miroslavu Bulešiću.

Izvedba će naknadno biti objavljena na Youtube kanalu Pastoral mladih.

IMENOVANJA, PREMJEŠTAJI I RAZRJEŠENJA U ZAGREBAČKOJ NADBISKUPIJI

Promjene u crkvenim službama izvršene od 1. rujna do 31. listopada 2024. u Zagrebačkoj nadbiskupiji

Cifrak Mario, OFM, redoviti profesor u trajnom zvanju na Katoličkom bogoslovnom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu, imenovan je obnašateljem dužnosti dekana Katoličkog bogoslovnog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu za akad. god. 2024./2025. (NDS 1972/2024., od 9. X. 2024.; 707/2024-VK-KBF, od 26. IX. 2024.)

Cybula Tomasz, SCJ, imenovan je župnim vikarom u Župi Blažene Djevice Marija Majke Crkve, Zagreb – Trnovčica (NDS, br. 1771/2024., od 20. IX. 2024.)

Dominić Marko, upravitelj Župe Presvetog Trojstva u Kraljevcu na Sutli i Župe sv. Ane u Rozbi, imenovan je bilježnikom Zapešićkog dekanata (NDS, br. 2018/2024., od 16. X. 2024.)

Marić Filip, upravitelj Župe sv. Nikole Biskupa u Jastrebarskom, imenovan je bilježnikom Jastrebarskog dekanata (NDS, br. 2041/2024., od 18. X. 2024.)

Mažić Alen, župni vikar u Župi sv. Ivana Apostola i Evanđelista u Zagrebu-Utrina, inkardiniran je u Zagrebačku nadbiskupiju (NDS, br. 2002/2024., od 18. X. 2024.)

Nestić Željko, župnik Župe bl. Alojzija Stepinca u Dugoj Resi, imenovan je dekanom Dugoreško-mrežničkog dekanata (NDS, br. 1675/2024., od 18. IX. 2024.)

Sente mons. Antun, rektor Svetišta sv. Josipa i župnik Župe Blažene Djevice Marije Snježne u Karlovcu – Dubovac, imenovan je

dekanom Karlovačkog dekanata (NDS, br. 1677/2024., od 18. IX. 2024.)

Stojić Anto, SDB, imenovan redovitim ispovjednikom u Samostanu Pohoda Marijina u Zagrebu na tri godine, odnosno produljeno mu je ovlaštenje (NDS, br. 1756/2024., od 13. IX. 2024.)

Škrlin Hren Dubravko, župnik Župe sv. Ivana Nepomuka u Stupniku-Lučko i dekan Svetonedeljskog dekanata, za vrijeme bolovanja župnika vlč. Marijana Kušenića, imenovan je privremenim upraviteljem Župe Presvetog Trojstva u Svetoj Nedelji (NDS, 1988/2024., od 10. X. 2024.)

Šop Marko, SCJ, razriješen je službe župnog vikara u Župi Blažene Djevice Marije Majke Crkve, Zagreb – Trnovčica (NDS, br. 1770/2024., od 13. IX. 2024.)

Šturlić Ivica, imenovan je župnim vikarom u Župi Presvetog Trojstva u Donjoj Stubici (NDS, br. 1807/2024., od 18. IX. 2024.)

Tanjić Željko, potvrđen izbor za rektora Hrvatskog katoličkog sveučilišta (NDS 1973/2024., od 9. X. 2024.; 503/2024-VK-KBF, od 18. VII. 2024.)

Tomić Draženko, OFM, razriješen je službe duhovnog savjetnika Hrvatskog katoličkog liječničkog društva - Podružnice Zagreb (NDS, br. 1749/2024., od 17. IX. 2024.)

Tufeković Luka, župni vikar u Župi sv. Nikole Biskupa u Jastrebarskom, imenovan je pastoralnim pomoćnikom u Župi sv. Jurja Mučenika u Plešivici (NDS, br. 1823/2024., od 18. IX. 2024.)

Vrbek Alen, upravitelj Župe sv. Jurja Mučenika u Đurmancu, imenovan je bilježnikom Krapinskog dekanata (NDS, br. 1933/2024., od 8. X. 2024.).

Vučak Ivan, upravitelj Župe Presvetog Trojstva u Krašiću, upravitelj Župe sv. Marije Magdalene u Oštrcu i upravitelj Župe sv. Mihaela Arkandela i sv. Ane u Gornjem Prekrižju, imenovan je dekanom Jastrebarskog dekanata (NDS, br. 1676/2024., od 10. IX. 2024.).

Čaušić Dominik, đakon, određeno da đakonski pastoralni praktikum obavlja u Župi Svih Svetih, Sesvete, (NDS, br. 2111/2024., od 29. X. 2024.).

Čus Ivan, đakon, određeno da đakonski pastoralni praktikum obavlja kao odgojitelj u Međubiskupijskom sjemeništu te u župi sv. Jeronima u Zagrebu (NDS, br. 2112/2024., od 29. X. 2024.).

Filipović Matko, đakon, određeno da đakonski pastoralni praktikum obavlja u Župi sv. Marka Križevčanina u Zagrebu i kao pontifikalni đakon (NDS, br. 2113/2024., od 29. X. 2024.).

Haramija Krešimir, đakon, određeno da đakonski pastoralni praktikum obavlja u Župi sv. Petra ap. u Zagrebu (NDS, br. 2114/2024., od 29. X. 2024.).

Iviček Ivan, đakon, određeno da đakonski pastoralni praktikum obavlja u Župi BDM Snježne i Nacionalnom svetištu sv. Josipa, Karlovac-Dubovac (NDS, br. 2115/2024., od 29. X. 2024.).

Kolonić Kristijan, đakon, određeno da đakonski pastoralni praktikum obavlja u Župi sv. Anastazije u Samoboru (NDS, br. 2116/2024., od 29. X. 2024.).

Marković Grgo, đakon, određeno da đakonski pastoralni praktikum obavlja u Župi Navještenja BDM u Velikoj Gorici (NDS, br. 2117/2024., od 29. X. 2024.).

Pištelek Franjo, đakon, određeno da đakonski pastoralni praktikum obavlja u Župi Presvetog Trojstva u Zagrebu-Prečko (NDS, br. 2118/2024., od 29. X. 2024.).

Prusina Pavao, đakon, određeno da đakonski pastoralni praktikum obavlja u Župi sv. Antuna Padovanskog u Sesvetskim Selima (NDS, br. 2119/2024., od 29. X. 2024.).

Žeželj Luka, đakon, određeno da đakonski pastoralni praktikum obavlja u Župi sv. Josipa u Zagrebu-Trešnjevka (NDS, br. 2120/2024., od 29. X. 2024.).

OBNOVLJENA I USTANOVLJENA ŽUPNA VIJEĆA U ZAGREBAČKOJ NADBISKUPIJI

OBNOVLJENA I USTANOVLJENA ŽUPNA PASTORALNA VIJEĆA

Objavljujemo popis župa koje su od 1. rujna do 31. listopada 2024. godine dostavile Nadbiskupskom duhovnom stolu na potvrdu popis kandidata za članove Župnog pastoralnog vijeća i čija su vijeća potvrđena.

- Župa Presvetog Trojstva, Donja Stubica (NDS, br. 1693/2024., od 4.IX.2024.)
- Župa Bezgrešnog Začeca BDM, Zagreb-Malešnica-Oranice (NDS, br. 1820/2024., od 18.IX.2024.)
- Župa sv. Ivana Apostola i Evanđelista, Cerje (NDS, br. 2008/2024., od 18.X.2024.)
- Župa sv. Leopolda B. Mandića, Zagreb-Dubrava (NDS, br. 2080/2024., od 24.X.2024.)

Potičemo župnike onih župa u kojima su članovima Župnog pastoralnog vijeća i Župnog ekonomskog vijeća istekli mandati, a posebno one župnike u čijim župama nije ni osnovano vijeće, da što prije dostave popis kandidata za članove župnih vijeća.

OBNOVLJENA I USTANOVLJENA ŽUPNA EKONOMSKA VIJEĆA

Objavljujemo popis župa koje su od 1. rujna do 31. listopada 2024. godine dostavile Nadbiskupskom duhovnom stolu na potvrdu popis kandidata za članove Župnog ekonomskog vijeća i čija su vijeća potvrđena.

- Župa Rođenja Blažene Djevice Marije, Zagreb-Šanci-Savica (NDS, br. 1805/2024., od 19.IX.2024.)
- Župa sv. Leonarda, Kotari (NDS, br. 1924/2024., od 24.X.2024.)
- Župa sv. Leopolda B. Mandića, Zagreb-Dubrava (NDS, br. 2079/2024., od 24.X.2024.)

Potičemo župnike onih župa u kojima su članovima Župnog pastoralnog vijeća i Župnog ekonomskog vijeća istekli mandati, a posebno one župnike u čijim župama nije ni osnovano vijeće, da što prije dostave popis kandidata za članove župnih vijeća.

OBNOVLJENI I USTANOVLJENI ODBORI ŽUPNIH CARITASA

Objavljujemo popis župa koje su od 1. rujna do 31. listopada 2024. godine dostavile Nadbiskupskom duhovnom stolu na potvrdu popis kandidata za članove Odbora Župnog caritasa i čiji su odbori potvrđeni.

- Župa sv. Maksimilijana Kolbea, Zagreb-Bijenik (NDS, br. 2038/2024., od 18.X.2024.)

Potičemo župnike onih župa u kojima su članovima Odbora Župnog caritasa istekli mandati, a posebno one župnike u čijim župama nije ni osnovan Župni caritas, da što prije dostave popis kandidata za članove Odbora Župnog caritasa.

IN MEMORIAM

Vlač. Franjo Sobočan

Vlač. Franjo Sobočan, svećenik Zagrebačke nadbiskupije, preminuo je u subotu 28. rujna 2024. godine u Svećeničkom domu sv. Josipa u Zagrebu u 57. godini života i 32. godini svećeništva.

Vlač. Franjo Sobočan rođen je 16. studenoga 1967. godine u Čakovcu od oca Stjepana i majke Julije, rođ. Novinščak. Kršten je 29. studenoga 1967. u župnoj crkvi svetoga Martina biskupa u Svetom Martinu na Muri, gdje je 1982. godine primio i sakrament potvrde.

Osnovnu školu pohađao je u Svetom Martinu na Muri. Po završetku osnovne škole ušao je u Dječjačko sjemenište u Zagrebu na Šalati gdje je pohađao Interdijecezansku srednju školu za spremanje svećenika (klasičnu gimnaziju), u kojoj je 1986. godine maturirao.

Po završetku srednje škole, 1987. godine ulazi u Nadbiskupsko bogoslovno sjemenište u Zagrebu i nastavlja studij teologije na Katoličkom bogoslovnom fakultetu kao bogoslov Zagrebačke nadbiskupije.

Za đakona je zaređen 11. listopada 1992., a za svećenika Zagrebačke nadbiskupije 27. lipnja 1993. godine u zagrebačkoj katedrali po rukama zagrebačkog nadbiskupa kardinala Franje Kuharića. Mladu misu slavio je 18. srpnja 1993. godine u svojoj zavičajnoj župi Svetoga Martina na Muri.

Svećeničku službu započeo je u rujnu 1993. kao župni vikar u Župi Presvetoga Trojstva u Rovišću, gdje ostaje do 20. kolovoza 1995. godine kada je u istom svojstvu premješten u Župu Krista Kralja u Zagreb-Trnje.

Godine 2002. zbog zdravstvenih razloga razriješen je službe župnog vikara u Župi Krista Kralja te je upućen na bolovanje i liječenje. Iste godine u travnju je i umirovljen te je boravio u Svećeničkom domu svetoga Josipa.

Sprovodnu misu i ispraćaj vlač. Franje Sobočana u župnoj crkvi svetoga Martina biskupa u Svetom Martinu na Muri u utorak 1. listopada predvodio je pomoćni zagrebački biskup Mijo Gorski. Koncelebrirali su generalni vikar Varaždinske biskupije mons. Antun Perčić, dekan Štrigovskog dekanata preč. Ivan Herceg, župnik Župe sv. Martina biskupa u Svetom Martinu na Muri vlač. Mladen Gorupić te dvadesetak svećenika. Na misi su sudjelovali brat i sestra pokojnog vlač. Sobočana, desetak časnih sestara te vjernici koji su ispunili župnu crkvu.

Na početku mise biskup Gorski pozdravio je uime zagrebačkog nadbiskupa Dražena Kutleše i varaždinskog biskupa Bože Radoša okupljene svećenike, obitelj pokojnog vlač. Sobočana i puk te je izrazio iskrenu kršćansku sućut.

U homili je mons. Gorski istaknuo kako je vlač. Franjo slavio euharistiju dokle god je to bilo moguće. „S pouzdanjem u Božju ljubav koja nadilazi sve naše slabosti, u Njegove ruke predajemo dušu svećenika Franje uvjereni da će ga primiti kao svoje dijete«.

Od vlač. Sobočana na kraju mise oprostili su se uime generacije vlač. Stjepan Šprajc te ravnatelj Svećeničkog doma sv. Josipa u Zagrebu mons. Juraj Jerneiće. Nakon mise uslijedili su sprovodni obredi, procesija i ukop na groblju u Svetom Martinu na Muri.

SADRŽAJ

MONS. DRAŽEN KUTLEŠA NADBISKUP METROPOLIT ZAGREBAČKI

Nadbiskupova homilija u Ludbregu	469
Nadbiskupova homilija prigodom proslave Gospe Karmelske	
Nadbiskupov intervju za „Večernji list“ prigodom proslave Velike Gospe	
Nadbiskupova homilija na proslavi sv. Marka Križevčanina u Križevcima	473
Nadbiskupova homilija prigodom zavjetnog hodočašća vjernika grada Zagreba Majci Božjoj Bistričkoj	475
Nadbiskupova homilija prigodom podjele vjeroučiteljskih mandata	478
Nadbiskupova homilija na svetkovinu Uzvišenja Svetoga Križa	481
Nadbiskupova homilija na župnu svetkovinu Bl. Dj. Marije od Sedam Žalosti	484
Nadbiskupova homilija o obljetnici preminuća službenice Božje s. Klare Žižić	487
Nadbiskupova homilija na misnom slavlju prigodom 30. obljetnice Caritasove kuće u Brezovici	490
Nadbiskupov pozdravni govor prigodom 30. obljetnice Caritasove kuće u Brezovici	492
Nadbiskupova homilija na Svetkovinu sv. Vinka Paulskog	493
Nadbiskupova homilija na XL. redovničkim danima	496
Nadbiskupova čestitka kardinalu Ladislavu Németu	499
Nadbiskupova Homilija prigodom dolaska relikvije krvi svetog Franje Asiškoga o 800. obljetnici primanja stigmi	500
Nadbiskupova homilija o 50. obljetnici posvete Nacionalnog svetišta svetog Josipa	503
Nadbiskupova homilija na đakonskom ređenju	506
Nadbiskupova homilija o 100. obljetnici smrti sluga Božjega biskupa Josipa Langa	509

PRILOG

Homilija nuncija Giorgia Lingue prigodom obljetnice beatifikacije Alojzija Stepinca	512
Homiliju apostolskog nuncija u Republici Hrvatskoj Giorgia Lingue, koju je održao u četvrtak 3. listopada 2024. u dugoreškoj Župi bl. Alojzija Stepinca prigodom obljetnice beatifikacije Alojzija Stepinca, prenosimo u cijelosti	512
Homilija biskupa Ivana Šaška prigodom susreta članova Europske marijanske mreže	515

NADBISKUPSKI DUHOVNI STOL

„Vikend u sjemeništu“	517
Zbor savjetnika Zagrebačke nadbiskupije	517
Prikupljanje kolekte za pomoć Bosni i Hercegovini	518

VIJESTI

33. Velikogoričko zahvalno pješačko hodočašće Majci Božjoj Bistričkoj	519
Nadbiskup Kutleša predvodio misno slavlje na godišnjoj proslavi Krvi Kristove u Ludbregu	520
Nuncij Giorgio Lingua predvodio misno slavlje u Gornjoj Stubici	521
Zavjetno hodočašće vjernika grada Zagreba Majci Božjoj Bistričkoj	522
Nadbiskup Dražen Kutleša susreo se s ministrom Grlićem Radmanom	525
Biskup Ivan Šaško predvodio misno slavlje zaziva Duha Svetoga u NKG-u	525
Biskup Aristide Gonsallo posjetio Hrvatsko katoličko sveučilište	527
Klanjateljice Krvi Kristove otvorile dječji vrtić u Zagrebu	527
Nadbiskup Dražen Kutleša susreo se s biskupom Biskupije Porto-Novo	528
Nadbiskup Dražen Kutleša predvodio misno slavlje prigodom dodjele trajnih mandata vjeroučiteljima	528
Caritasu Zagrebačke nadbiskupije dodijeljena bespovratna sredstva	529
Preč. Domagoj Matošević preuzeo službu moderatora NDS-a i v. d. ekonoma Zagrebačke nadbiskupije	529
Nadbiskup Dražen Kutleša predvodio proslavu svetkovine Uzvišenja sv. Križa u Lukarišću	529
Nadbiskup Dražen Kutleša predvodio misno slavlje prigodom župne svetkovine u Velikom Trgovišću	530
Predstavnica zagrebačkog Caritasa sudjelovala na »EU Funding Forumu 2024« u Bruxellesu	530
Nadbiskup Dražen Kutleša susreo se s američkim biskupom Monfortonom	531
Izaslanstvo Američke biskupske konferencije posjetilo Hrvatsko katoličko sveučilište	531
Vjernici iz Los Angelesa hodočastili u Nacionalno svetište sv. Josipa u Karlovcu	531
Početak suradnje Caritasa Zagrebačke nadbiskupije i Caritasa Biskupije Novo Mesto	532
Nadbiskup Dražen Kutleša susreo se s generalnim ministrom franjevac trećoredaca Trujillom Canom	532
Peti ekumenski glazbeno-molitveni susret u povodu „Vremena stvorenog“ održan u Karlovcu	532
Nadbiskup Dražen Kutleša predvodio misu na spomen preminuća majke Klare Žižić	534
Nadbiskup Dražen Kutleša blagoslovio obnovljenu vugrovečku crkvu	535
Proslava 30. godine rada Caritasove kuće „Blaženi Alojzije Stepinac“	535
Susret kardinala Josipa Bozanića i kardinala Blasea Cupicha	536
Nadbiskup Dražen Kutleša predvodio misno slavlje na svetkovinu sv. Vinka Paulskog u Frankopanskoj	537
Nadbiskup Dražen Kutleša predvodio misno slavlje na završetku XL. Redovničkih dana u Zagrebu	537
Održan 10. stručni skup bračnih i obiteljskih savjetovatelja	538
Biskup Ivan Šaško krstio peto dijete obitelji Pelivan u Župi Brestje	539
Započela XV. akademska godina na Hrvatskom katoličkom sveučilištu	540
Zagrebačka premijera dokumentarnog filma o životu preč. Josipa Vranekovića	542

Caritas Zagrebačke nadbiskupije sudjelovao na 21. Gerontološkom tulumu	542
Prijem izaslanstva kršćanskih zajednica iz Palestine i okolnih mjesta	543
Proslavljena 30. obljetnica života i djelovanja Školskih sestara franjevki na Jordanovcu	543
Nuncij Gorgio Lingua predvodio misno slavlje prilikom Stepinčeva u Dugoj Resi	544
Teološki kolokvij o Deklaraciji „Fiducia supplicans“ održan na zagrebačkom KBF-u	544
Proslavljena 100. obljetnica dolaska sestara milosrdnica u Rim i Zavod sv. Jeronima	545
Kreativne tehnike u radu s djecom s problemima u ponašanju	547
Misno slavlje povodom 67. obljetnice preminuća službenice Božje Marice Stanković	548
Nagrađeno četvero vjeroučitelja Zagrebačke nadbiskupije	549
Biskup Ivan Šaško predvodio proslavu 25. obljetnice Župe bl. Alojzija Stepinca na Trnjanskoj Savici	550
Djelatnici Glasa Koncila hodočastili u Stepinčev Karmel povodom 60. obljetnice djelovanja Glasa Koncila	551
Biskup Ivan Šaško predvodio misu Zaziva Duha Svetoga na početku 356. akademske godine	552
Relikvija sv. Franje Asiškog dočeka u Zagrebu	553
Na Hrvatskom katoličkom sveučilištu održan znanstveni simpozij povodom proslave franjevačkih jubileja	554
Nadbiskup Dražen Kutleša slavio misu prigodom dolaska relikvije sv. Franje u Zagreb	554
U Karlovcu proslavljena svetkovina 50. godišnjice posvete Nacionalnog svetišta sv. Josipa	555
Započeo Program stručnog usavršavanja nastavnika i djelatnika u katoličkim školama	555
Krštenje sedmog djeteta obitelji Fućec u Župi sv. Ivana Nepomuka, Stupnik-Lučko	556
Održan XVII. Međunarodni simpozij crkvenih pravnika	556
Započeo novi ciklus Temeljne formacije animatora	558
Završen redizajn i obnova mrežnih stranica pastoralnih ureda Zagrebačke nadbiskupije i Međubiskupijskih sudova u Zagrebu	558
Povodom Međunarodnog dana borbe protiv siromaštva Caritas Zagrebačke nadbiskupije dodatno darivao korisnike	559
15 godina suradnje Lidla i Caritasa Zagrebačke nadbiskupije	559
Nadbiskup Dražen Kutleša zareadio osamnaesticu novih đakona	560
Započela Đakonska pastoralna godina u Nadbiskupijskom pastoralnom institutu	561
Otvorena nova Sveučilišna knjižnica Hrvatskog katoličkog sveučilišta	562
Svečano obilježen Dan Sveučilišnog odjela za sociologiju na HKS-u	562
Akcija Caritasa Zagrebačke nadbiskupije “Kad činiš dobro, čini dvostruko dobro”	563
Susret rektora marijanskih svetišta u Mariji Bistrici i misa u crkvi sv. Marka na Gornjem gradu u Zagrebu	564
Hrvatski svećenici i pastoralni djelatnici zapadne Europe slavili misu u Krašiću i hodočastili u nacionalno svetište sv. Josipa u Karlovcu	565
Održana svečana dodjela potvrda odgojiteljicama u vjeri na Katoličkom bogoslovnom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu	567
Krizmanici Karlovačkog dekanata hodočastili „Stopama bl. Miroslava Bulešića“	568
U Župi Navještenja BDM u Velikoj Gorici kršteno osmo dijete obitelji Martinović	569
Podjela službi akolitata i lektorata u Nadbiskupskom bogoslovnom sjemeništu u Zagrebu	570
Održan znanstveni simpozij o 100. obljetnici smrti sluga Božjega biskupa Josipa Langa	571
Nadbiskup Dražen Kutleša predvodio misno slavlje o 100. obljetnici smrti sluga Božjega biskupa Josipa Langa	571
Štićenici Centra za autizam hodočastili u Nacionalno svetište sv. Josipa u Karlovcu	572
Nadbiskup Dražen Kutleša uručio dekrete ovogodišnjim đakonima	572
Održan 21. Holywin u Zagrebu	573
 IMENOVANJA, PREMJEŠTAJI I RAZRJEŠENJA U ZAGREBAČKOJ NADBISKUPIJI	 574
 OBNOVLJENA I USTANOVLJENA ŽUPNA VIJEĆA U ZAGREBAČKOJ NADBISKUPIJI	
Obnovljena i ustanovljena župna pastoralna vijeća	576
Obnovljena i ustanovljena župna ekonomska vijeća	576
Obnovljeni i ustanovljeni odbori župnih Caritasa	576
 IN MEMORIAM	 578

